

Giới thiệu Cưới Cô Vợ Non Nót

Truyện Cưới Cô Vợ Non Nót, câu chuyện kể về chuyện tình cảm của một cô gái còn quá trẻ, mơ mộng còn rất nhiều mà phải lấy chồng sớm, trong khi cô không hề có tình cảm với người chồng tương lai này, thật bất công.

Rõ ràng là không quen biết nhau đã là rất khó nhưng nay lại phải sống chung cùng một nhà với hắn, cô không hề có tình cảm yêu đương với hắn nhưng hắn lại hết mực quan tâm chăm sóc cho cô nhưng không dám nói lời yêu, hắn giấu kín tâm sự rất giỏi, người khác không thể nhìn thấu được.

Nhìn hắn rất đẹp trai, trong đầu cô cũng có những ý nghĩ đen tối và cuối cùng cô cũng cưỡng hôn hắn một lần và rồi hai người đã bày tỏ tình cảm thật với nhau, tuy tưởng ban đầu mà một mối quan hệ sai lầm nhưng không ngờ kỳ tích lại xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Cô Vợ Non Nót* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Chậm rãi đi vào phòng ăn nguy nga lộng lẫy, đôi mắt to xinh đẹp lập tức nhìn thấy một đôi vợ chồng trung niên và một người đàn ông cao lớn, một sự tức giận vì bị lừa gạt dâng lên trong lòng Lôi Kỳ Nhi

Kiểu ba mẹ tốt, lại có thể tụ họp gia đình mỗi tháng một lần, ai cũng không cho phép vắng mặt, để cô dự một bữa tiệc Hồng Môn Yến, một bữa tiệc thân mật!

"Kỳ Nhi, con gái ngoan của ba!" Ba Lôi cười, lập tức tiến lên dắt tay cô, chặt đứt ý đồ quay đầu bước đi của cô, "Mau tới đây ngồi xuống!"

"Lôi Kỳ Nhi, dù con tức giận thế nào cũng phải nhịn xuống cho ba. Muốn tức giận, chờ về đến nhà ba sẽ mặc cho con nổi bão, mặc cho con phát điên được chưa?" Mẹ Lôi cũng đi tới, lại gần bên tai con gái, nhỏ giọng uy hiếp: "Hiện tại, bày ra nụ cười đẹp nhất, đoan trang thực nữ nhất của con!"

Cúi đầu hít một hơi, đến tức giận mà bọn họ cũng không cho! Lập tức, Lôi Kỳ Nhi cực kỳ giận dữ, thiếu chút nữa bùng nổ.

Chỉ là, ai bảo Lôi Kỳ Nhi cô không sợ trời, không sợ đất, không sợ gián, không sợ chuột, chỉ sợ nhất phu nhân nhà họ Lôi sẽ dùng hai ngón "Càng cua kẹp" néo sưng đỏ lỗ tai của người ta chứ! Nhịn xuống tức giận, cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười yếu ớt nhàn nhạt, thuận theo ý của mẹ ngồi vào bên cạnh người đàn ông kia.

"Dung mạo Lôi tiểu thư thật là xinh đẹp." Phu nhân ngồi ở đối diện cô, hơi nở nụ cười, rất có cảm giác "Mẹ chồng nhìn con dâu, càng nhìn càng hài lòng".

"Phu nhân quá khen." Cô khiêm tốn hưởng ứng, ngược mắt nhìn về phía vợ chồng trung niên. Mặc dù rõ ràng tuổi đã trên năm mươi, nhưng đôi vợ chồng này vẫn rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Nam thành thực không giận mà uy, một bộ dáng xí nghiệp gia đình thành công. Nữ thì thủy mị thướt tha, lúc tuổi còn trẻ nhất định là một họa thủy triều hoa ghen nguyệt.

"Kỳ Nhi, đây là Long tiên sinh, Long phu nhân của xí nghiệp Long thị." Ba Lôi trước thay cô giới thiệu với đôi vợ chồng này.

Lấy ra phong phạm thực nữ bị phủ bụi đã lâu, cô nặn ra một nụ cười yếu ớt thích hợp, lễ độ chào hỏi: "Bác trai Long, bác gái Long, hân hạnh."

Vợ chồng Long thị cười một tiếng với cô, hình như hết sức hài lòng đáng về của cô.

Bọn họ hài lòng, nhưng cô rất không hài lòng!

"Kỳ Nhi, đây là con trưởng của Long tiên sinh và Long phu nhân, Long Tuyền." Tiếp, ba cô tiếp tục giới thiệu vai nam chính hôm nay, đối tượng hẹn hò của cô.

Cô nghiêng mắt qua, nhìn về phía người đàn ông kia. Cho dù người đàn ông này đã ngồi xuống, nhưng vẫn cao hơn cô một cái đầu, không khó tưởng tượng chiều cao của cô kém anh ta rất nhiều; đôi mắt như nước chậm rãi rơi vào trên bàn tay phải của anh, bàn tay này lớn gấp đôi bàn tay của cô, giống như chỉ cần một quyền là có thể đánh bẹp cô vậy.

Lôi Kỳ Nhi cô sợ nhất chính là loại đàn ông cường tráng quá mức thể này. Mặc dù ở nước ngoài nhiều năm, nhưng vẫn không cách nào giảm thấp sự kháng cự của cô với những người đàn ông cường tráng.

"Chào em." Người đàn ông kia cũng hơi nghiêng mắt qua, nhìn về phía cô gái nhỏ nhắn ngồi ở bên cạnh anh. Trong đôi mắt đen như mực thoáng qua tia sáng khác thường, nhanh đến mức người khác không thể phát hiện.

"Xin chào, Long tiên sinh." Phun ra một câu nghi một đặng nói một néo, câu Lôi Kỳ Nhi chân chính muốn nói là "Cám ơn, không cần gấp lại, không cần lên lạc nữa!"

Người đàn ông này rất cao, gia thế hiển hách, hơn nữa gương mặt đó đủ đẹp trai, đủ làm cho hai mắt phụ nữ bùng sáng. Nhưng tiếc là quá mức cường tráng, vẻ mặt cũng quá mức lạnh nhạt, hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn người chồng lý tưởng trong cảm nhận của cô.

"Tôi nghĩ, không bằng Long tiên sinh và Long phu nhân theo hai vợ chồng chúng tôi đến bên cạnh hàn huyên, để người trẻ tuổi ở chung một chút." Mẹ Lôi cười đề nghị, lấy được sự đồng ý của ba người kia, không đến một lúc, trên bàn ăn chỉ còn lại cô và anh ta mắt to tròn mắt nhỏ.

Muốn cô và một người đàn ông xa lạ đơn độc ở chung với nhau. Mẹ, người thật là độc ác! Ánh mắt ai oán của cô len lén nhìn về phía ba mẹ, nhưng mà bọn họ vội vàng nói chuyện phiếm, không để ý đến cô.

"Lôi tiểu thư đến nước Pháp khi nào?" Nhìn người đàn ông này cũng là loại không am hiểu nói chuyện phiếm, chỉ là ngoài dự đoán của cô, anh lại có thể chủ động mở miệng hỏi.

Không phải là vấn đề nhạy cảm gì, cho nên sau khi Lôi Kỳ Nhi suy nghĩ một chút mới rộng rãi trả lời anh: "Tôi đến nước Pháp vào năm mười lăm tuổi."

"Ồ đó bao lâu rồi?"

"Chín năm." Có hỏi có đáp, giống như học sinh trả lời vấn đề của thầy giáo.

"Em trở về đã hơn một năm rồi đúng không?" Giọng điệu của anh có chút thay đổi, nhưng cô nghe không ra đây là cảm xúc gì.

Len lén liếc mắt của anh, nhưng trên khuôn mặt kia vẫn luôn duy trì biểu cảm lạnh nhạt, khóe miệng càng duy trì một vị trí, chưa từng thay đổi qua. Kỳ quái, chẳng lẽ là cô nghe lầm?

"Đúng." Mặc dù nghi hoặc, nhưng cô vẫn đáp lời anh.

Vậy mà đợi một lúc lâu, anh lại không tiếp tục hỏi bất cứ vấn đề gì. Anh muốn biết, chính là chút chuyện này thôi sao? Anh không muốn biết nhiều chuyện liên quan tới cô ư? Tỷ như cô thích gì, không thích gì, thích ăn gì, không thích ăn gì, có sở thích gì không? Hay thật ra anh cũng không có hứng thú gì với cô, chẳng qua là bị ba mẹ buộc tới xem mắt? Vừa nghĩ tới khả năng này, trên gương mặt của cô không nhịn được lộ ra một nụ cười tinh nghịch.

"Tôi có thể hỏi anh tại sao đồng ý tới xem mắt không?" Cùng 'Nói' với người đồng bệnh tương lân, thái độ của cô đương nhiên tốt hơn rất nhiều!

Anh không lập tức trả lời cô, chỉ dùng cặp mắt đen như mực nhìn không ra cảm xúc nhìn chằm chằm cô. Ánh mắt của anh rất đen rất đẹp, giống như hạt châu thủy tinh minh thích khi còn bé.

Lôi Kỳ Nhi bị anh nhìn chằm chằm, lại phát hiện mình không có cách nào dời tầm mắt của mình đi được, chỉ có thể nhìn đối diện với anh.

"Bởi vì, anh cũng cần một người vợ." Thật lâu sau, anh nói chậm rãi.

Cái gì? Lôi Kỳ Nhi lập tức ghen hòng nhìn trôn trời. Nguyên. . . . . nguyên nhân anh ta đi xem mắt là bởi vì cần một người vợ? Anh ta. . . . . nguyên nhân anh ta muốn cưới vợ là bởi vì "Cần"? Tên đàn ông khốn kiếp này, coi phụ nữ thành cái gì?

Lôi Kỳ Nhi cô nhất định sẽ không gả cho anh ta, tuyệt đối không!

Thợ trang điểm rất khổ não nhìn cô dâu, anh chưa bao giờ gặp qua cô dâu nào không tình nguyện như thế. Muốn trang điểm cho cô, cô lại làm như anh muốn cưỡng bạo cô vậy.

"Tôi nói tôi không muốn, các người không hiểu lời tôi nói sao? Tôi đã nói rồi, tôi không muốn!" Lôi Kỳ Nhi dùng sức ném khăn voan lụa mỏng đang nằm trên bàn xuống đất, hơn nữa còn không ngại tiến tới giẫm chân lên vài cái.

"Ôi trời ơi!! . . . . ." Mẹ cô dâu - Lôi Trương Minh Ly vừa tiến vào phòng nghỉ dành cho cô dâu, thấy con gái biến thành bộ dạng một người đàn bà chanh chua, thiếu chút nữa đã ngất đi.

"Mẹ!"

"Phu nhân!"

Lôi Kỳ Nhi và mọi người vội vàng tiến lên, đỡ Lôi Trương Minh Ly.

"Mẹ, mẹ! Mẹ không sao chứ? Đừng hù dọa Kỳ Nhi!" Lôi Kỳ Nhi nắm thật chặt tay của mẹ, lo lắng nói.

"Kỳ Nhi, mẹ biết chúng ta thật có lỗi với con, nhưng vì công ty của ba, vì tâm huyết cả đời của vợ chồng chúng ta, mẹ cầu xin con, ngoan ngoãn gả cho Long tiên sinh đi. . . . ." Lôi Trương Minh Ly giống như là nói lời di ngôn cuối cùng, cộng thêm bà tức giận thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt làm cho người ta không khỏi cảm thấy bà sắp hôn mê.

"Mẹ, người ta thật sự rất không cam tâm. Con lớn như vậy, còn chưa nói yêu đương qua một, hai lần, hiện tại phải lập gia đình rồi. Hu hu, người ta thật

sự rất không cam tâm . . . . . Hôn nữa tại sao không kêu Thiên Nhi gả cho anh ta?" Mắt Lôi Kỳ Nhi hồng hồng nói.

Bộ dáng đáng thương tội nghiệp này khiến mọi người đau lòng, thợ trang điểm vừa nghe liền hiểu ra. Thì ra là bị người bức hôn, khó trách tâm không cam, lòng không nguyện như vậy.

Mặc dù Long tiên sinh phối với cô dâu nhỏ có chút cảm giác trâu già gặm cỏ non, nhưng Long tiên sinh đó thoát nhìn cũng không quá kém, có thể được tính là một người đàn ông tuần tú, tại sao cô dâu nhỏ này giống như không thích anh ta một chút nào?

Nghe vậy, Lôi Trương Minh Ly thiếu chút nữa bất tỉnh.

"Lôi Kỳ Nhi, đừng giả bộ như con nít nữa, mẹ sẽ không quên con đã hai mươi bốn tuổi rồi! Không quen được bạn trai là con tự chuốc lấy, chưa nói yêu đương cũng không trách được người khác, tất cả chỉ vì con quá mức soi mói." Lôi phu nhân thay đổi vẻ nhu nhược vừa rồi, dùng sức捏 lổ tai nhỏ của con gái.

Lời nói của Lôi Trương Minh Ly khiến mọi người kinh hô lên, thì ra cô dâu nhỏ giống như mười chín tuổi này đã hai mươi bốn tuổi rồi hả?

Rõ là. . . . . người không thể xem bề ngoài!

"Mẹ. . . . ." Cô còn đang giả bộ đáng thương.

"Hôn nữa Thiên Nhi là con trai, sao có thể gả cho Long tiên sinh đây?" Lôi Trương Minh Ly không thèm quan tâm đến lý lẽ của cô, mặt nhìn về phía thợ trang điểm, "Mike, làm phiền cậu thay tôi trang điểm cho đứa con gái bất hiếu này!"

Thợ trang điểm sững sờ một lúc, vội vàng tiến lên trang điểm cho Lôi Kỳ Nhi.

Có "Tứ Hi thái hậu" . . . . . Áy, không, là mẹ Lôi giám sát, Lôi Kỳ Nhi cũng không dám can rờ nữa, ngoan ngoãn để thợ trang điểm tô vẽ lên mặt mình.

"Anh đừng trang điểm tôi thành con hát, một tầng phấn thật mỏng là tốt rồi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh!" Cô vẫn không quên ngoan độc nói.

"Vâng vâng vâng. . . . ." Thợ trang điểm kinh sợ đáp lại, ở trên mặt cô đánh một tầng phấn thật mỏng, "Được rồi, mời tiểu thư nhìn một chút, có hài lòng hay không."

"Cực kỳ không. . . . ." Hài lòng! Bởi vì cô vừa nghĩ tới trang điểm là vì lập gia đình, cô hài lòng không nổi, chỉ muốn làm chuyện xấu phá hủy lớp trang điểm này!

Nhưng không cần cô hưởng ứng, Lôi Trương Minh Ly đã thay cô trả lời: "Rất hài lòng, rất hài lòng, Mike, tay nghề của cậu càng ngày càng tốt rồi." Nếu không bị cô con gái được chiều chuộng này của bà quấy rối, làm lỡ giờ lành sẽ không tốt, "Được rồi, được rồi. Con gái bảo bối của mẹ, hôn lễ sắp bắt đầu, đội khăn voan lên đầu thôi." Bà không để ý con gái phản đối mà đội khăn voan lên đầu cô, sau đó bảo mọi người vây quanh cô đi khỏi phòng.

"Nhưng. . . . ." Cô còn có lời muốn nói!

"Không có nhưng gì hết, con ngoan ngoãn xuất giá cho mẹ!" Lôi Trương Minh Ly không cho phép cô cự tuyệt, hạ lệnh muốn mọi người mang cô vào lễ đường.

Long thị là một tập đoàn lớn, cho nên khách đến bữa tiệc này quả thật có thể sánh ngang sao đầy trời.

Cho nên Lôi Kỳ Nhi vừa thấy được loại "không tiền khoáng hậu" rầm rộ này, không khỏi kéo gấu váy áo cưới, chuẩn bị trình diễn một màn "Đào hôn kỳ".

Giống như đã sớm có chuẩn bị, Lôi Trương Minh Ly "Cười nhẹ nhàng", "Hòa ái dễ gần" "Cầm" tay của con gái đặt vào trong tay của chồng bà, "Ông xã, trông con gái thật tốt, có tình hướng gì, tất cả hậu quả đều do ông phụ trách."

Lôi Huống vội vàng gạt đầu, nắm thật chặt tay con gái, không cho cô có cơ hội chạy trốn dù nhỏ nhất. Bởi vì chọc trời, chọc đất, ông chính là không dám chọc bà xã - người mặt ngoài dịu dàng, nội tâm yêu kiều hung hãn.

"Con gái, khổ cực cho con, đại ân đại đức của con, một nhà chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng." Khóe mắt của ông đỏ lên, đau lòng không thôi đưa con gái vào hoàng tuyền. . . . . Áy không, không, không, là lễ đường hôn lễ.

"Ba, con. . . . ." Bị ba nắm chặt, cô bước từng bước sợ hãi, hơn nữa người đàn ông đứng ở trước mắt rất cường tráng.

Ngày đó, cô quả nhiên không có đoán sai, người đàn ông này thật sự rất cao lớn, cô mang giày cao gót mà chỉ miễn cưỡng đến cằm của anh ta thôi; nếu như không mang đôi giày cao gót này, ở trước mặt anh ta, cô hẳn là giống như là người Hobbits rồi?

Long Tuyền xoay người, nhìn về phía vợ của anh.

"Yên tâm, con sẽ đối xử với cô ấy thật tốt." Khi Lôi Huống giao con gái cho anh thì anh lấy giọng nói chỉ hai người nghe được nói.

Lôi Huống nhìn anh, sau một lúc khá lâu mới thả tay của con gái ra. Người con rể này, cũng không tệ lắm!

Lôi Kỳ Nhi không nắm được tay của ba, trong lòng hoảng hốt.

"Ba, con. . . . ." Cảm thấy người đàn ông bên cạnh lấy ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm cô, lời cô muốn nói ra khỏi miệng lại bị nuốt về trong bụng, chỉ có thể giương mắt nhìn ba trở lại bên cạnh mẹ.

Đứng ở phía trên, cha sứ tóc hoa râm bắt đầu một chuỗi chúc phúc dài dòng, cô sắp ngủ gật rồi.

Cuối cùng, khi cha sứ hỏi: "Tiểu thư Lôi Kỳ Nhi, cô nguyện ý gả cho Long Tuyền tiên sinh, cũng đồng ý một đời một kiếp yêu thương anh ta, chăm sóc anh ta, không xa không rời không?"

"Tôi. . . . ." Ngẩng đầu nhìn về phía tượng Jesus chịu khổ sau lưng cha sứ, cô thật sự cần thiết vì việc làm ăn của gia đình mà gả cho một người đàn ông mình không yêu sao?

"Tiểu thư Lôi Kỳ Nhi?" Cha sứ nghi ngờ hỏi.

"Tôi. . . . ." Lôi Kỳ Nhi nhìn ba mẹ mình một chút.

Đột nhiên, cô phát hiện tóc trên đầu ba mẹ mình luôn được bảo dưỡng tốt, bây giờ đã có vài sợi tóc bạc. Ba mẹ lớn tuổi, thân thể cũng không có khỏe mạnh như trước, bọn họ không thể giống như lúc còn trẻ, bôn ba bận rộn vì công ty.

Nhận thức được điểm này, khiến lòng của cô hung hăng đau xót.

"Tôi. . . . . tôi nguyện ý." Dù cô là đứa con gái không ra gì, thôi thì tận lực một chút, đánh đổi tâm huyết nhiều năm của hai người đi!

Gả, thì gả thôi!

Nghe được lời nguyện ý của cô, cha sứ khẽ mỉm cười, khi cô mới vừa khác thường, ông khẩn trương quá độ. Tiếp đó, ông quay về phía người nam, hỏi vấn đề giống như vậy.

"Tôi nguyện ý." Lúc này, Long Tuyền trả lời ông rất nhanh.

"Mời hai vị đeo nhẫn cưới cho nhau."

Một cô gái nhỏ đáng yêu như búp bê, cầm một hộp gắm đi tới trước mặt hai người, giao cái hộp cho Long Tuyền.

Lôi Kỳ Nhi nhìn anh lấy từ trong hộp ra một chiếc nhẫn tinh xảo xinh đẹp, lấy tốc độ không nhanh không chậm đeo vào ngón tay nhỏ nhắn của cô. Mà cô sau khi hít sâu một hơi, lấy nhẫn từ trong hộp của nam giới rồi đeo lên ngón tay của anh.

"Rất tốt, trước mặt chúa và mọi người, ta tuyên bố các con đã trở thành vợ chồng." Cha sứ giả không nhìn ra Lôi Kỳ Nhi là không tình nguyện, trực tiếp nói: "Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu."

Long Tuyền nhắc khăn che mặt của Lôi Kỳ Nhi lên, trong tiếng hoan hô của tất cả khách mời, nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, không quá lưu luyến, vội vã rời đi.

Gương mặt của Lôi Kỳ Nhi chột hồng.

"Cám ơn mọi người tới dự hôn lễ, hi vọng hôm nay mọi người có thể vui vẻ mà về." Trong một trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

"Đợi lúc mời rượu, anh sẽ giới thiệu một vài thân thích quan trọng cho em biết, hiện tại trước đi gặp người nhà anh." Long Tuyền lạnh nhạt nói, lập tức cầm tay của cô đi tới chỗ ba mẹ của mình.

Cô đã gặp qua vợ chồng nhà họ Long, nhưng không có gặp qua những anh em, chị em khác.

"Kỳ Nhi." Long phu nhân nhìn thấy cô, không khỏi lộ ra một nụ cười hòa ái.

"Ba, mẹ." Cô không quên cấp bậc lễ nghĩa, chào người lớn trước.

Ấn tượng của Long phu nhân đối với cô hình như rất tốt, cũng rất hài lòng cô trở thành vợ của con bọn họ. Cô nghĩ, họ hẳn không có phiền toái quan hệ mẹ chồng con dâu đâu nhỉ?

Long phu nhân muốn nói cái gì nữa, đột nhiên một bàn tay nắm lấy cổ tay của cô, dùng sức muốn kéo cô qua, cắt đứt lời nói của Long phu nhân.

"Á!" Lôi Kỳ Nhi bị dọa sợ, không nhận được phát ra một tiếng thét chói tai nho nhỏ. Rồi sau đó một trận trời đất quay cuồng, cô lại yên lặng nằm ở trong ngực của Long Tuyền.

Cô khẽ kinh ngạc nhìn đối phương, mà Long Tuyền, vẫn lạnh lùng nhìn đứa em trai thứ tư của mình chăm chăm.

"Vâng vâng vâng, em không động vào là được!" Long Uyên giờ hai tay lên, làm tư thế đầu hàng, sau đó gật gù đắc ý. Một đôi mắt đen nhanh như chớp dò xét gương mặt đáng yêu sạch sẽ của Lôi Kỳ Nhi, cười tít mắt nói: "Nhìn chị dâu xinh đẹp như vậy, anh cả, anh có lời rồi!"

"Anh tư, anh muốn bị anh cả đập bẹp hả?" Tùy tiện chiếm tiện nghi của chị dâu cả, "Chị dâu, xin chào, em là em gái Long Hồ, chỉ là chị và mẹ gọi em là Hồ Nhi là được." Long Hồ đẩy anh tư ra, hoạt bát nói, bộ dáng kia làm người ta rất khó cự tuyệt yêu cầu của cô.

"Chào em." Lôi Kỳ Nhi không tự giác cười một tiếng.

"Long Tĩnh." Xếp thứ hai, Long Tĩnh lãnh khốc lên tiếng chào hỏi.

"Chào chú." Còn cười nhàn nhạt một tiếng.

"Em ba Long Triều, hoan nghênh chị." Long Triều là một người đàn ông lịch sự.

"Chào chú."

"Hắc hắc, chào chị dâu, em là em tư Long Uyên." Người đàn ông mới vừa sàm sỡ cô cũng gấp gấp giới thiệu mình.

"Chào chú." Chỉ là giọng nói Lôi Kỳ Nhi vẫn không phập phồng bao nhiêu.

"Kỳ Nhi, cực khổ một ngày, mệt không?" Không cho các con gái cơ hội tiếp tục oanh tạc vợ của con cả mình, Long phu nhân hòa ái cầm tay cô, dịu dàng hỏi.

Bị dày vò cả ngày, từ thẩm mỹ, làm tóc, mặc lễ phục mãi cho đến trang điểm, xương cốt của cô cũng sắp nát hết rồi. Nhưng đối mặt với vấn đề của mẹ chồng, cô vẫn dịu dàng cười yếu ớt nói: "Rất tốt."

Long phu nhân là người từng trải, dĩ nhiên biết cô đang cật lực, "Đưa nhỏ ngốc, đừng cật lực nữa! Long Tuyền, mẹ nghĩ có lẽ Kỳ Nhi đã mệt rồi, con mang con bé đi nghỉ ngơi một chút đi, nơi này giao cho chúng ta và thông gia."

Nghỉ ngơi? Lôi Kỳ Nhi nghe vậy, trợn to hai mắt.

"Khụ, thật ra thì con vẫn không mệt đâu." Cô nở một nụ cười cứng ngắt, cố gắng duy trì vẻ ngoài dịu dàng của mình, "Hơn nữa Long Tuyền mới vừa nói, sẽ giới thiệu cho con một vài thân thích quan trọng. . . . ."

Long phu nhân cười cười, phát tay một cái nói: "Sau này còn có rất nhiều cơ hội có thể gặp được bọn họ, không cần vội vã gặp vào hôm nay. Được rồi, được rồi, các con vẫn là nhanh nghỉ ngơi đi."

Khách sạn này thuộc về nhà họ Long, vì hôn lễ hôm nay, bọn họ đã sớm thay đổi vợ chồng mới này chuẩn bị xong một gian 'phòng tổng thống', để cho bọn họ có một đêm đẹp.

"Long Tuyền, đi đi." Long phu nhân thúc giục.

Lôi Kỳ Nhi thấy người chồng vừa mới cưới của mình gật đầu một cái, rồi sau đó dắt tay của cô, xuyên qua một đám người chúc mừng bọn họ, đi ra bên ngoài hội trường.

Từng bước một, giống như là phối hợp chiều cao của cô, anh cố ý thả chậm bước chân.

Cô được dắt ra, thoáng rơi ở phía sau anh. Cô ngửa đầu nhìn bóng lưng của anh, người đàn ông này, từ hôm nay trở đi chính là chồng của cô.

Người, quả nhiên không thể khiêu chiến số mệnh, trước đây không lâu cô mới nói tuyệt đối không gả cho người đàn ông khôn kiếp này. Nhưng hôm nay - ba tháng sau, cô lại gả cho người đàn ông trước mặt, mới gặp qua một lần này.

Chỉ gặp qua một lần. . . . . Hi vọng người đàn ông mà ba mẹ lựa chọn giúp cô, không nên quá kém cỏi là được rồi, ông trời phù hộ. . . . .

Ngồi ngay ngắn ở trên giường nước, nệm giường mềm mại theo động tác đứng ngồi không yên của cô mà lên xuống.

Đội người đàn ông kia ở trên giường lớn, sử dụng thân thể là quyền lợi của chồng cô; bọn họ sẽ ở trên giường lớn này hô mưa gọi gió, quán quýt thiên nhiên. . . . .

Vừa nghĩ tới cảnh xuân tươi đẹp một lát sau, Lôi Kỳ Nhi không thể tiếp tục ngồi ở trên giường. Cô nhấc gấu váy nặng nề, vội vàng rời khỏi phạm vi của chiếc giường, không để cho mình suy nghĩ lung tung.

Cô giống như một cô dâu có thể chạy trốn bất cứ lúc nào, Long Tuyền vừa đi ra khỏi phòng tắm, đã thấy tình cảnh này.

"Em muốn đi đâu?" Giọng nam trầm thấp từ từ vang lên ở phía sau, khuôn mặt tươi cười của Lôi Kỳ Nhi cứng ngắt, giống như bị chế trụ đứng tại chỗ, tay nhấc gấu váy cũng không buông ra.

Đáng chết, tại sao cô không nghe thấy tiếng nước chảy ngừng lại?

"Không có, không có, tôi chỉ muốn nhìn xung quanh mà thôi." Trong miệng vừa viện cớ, cô vừa quay người lại.

Quay người lại, hai mắt chạm đến cảnh tượng trước mắt, hô hấp của cô không khỏi dừng lại. Cô không có nghĩ qua, mình sẽ thấy một hình ảnh tuyệt vời như thế.

Chỉ thấy anh vừa tắm xong, bên hông vây quanh một khăn tắm màu trắng, hiển nhiên trên người trừ cái khăn tắm và khăn lông trên tay anh, cả người anh đều không mảnh vải che thân. Nước trên tóc còn chưa lau khô, từ từ lướt qua gáy của anh, chảy xuống lồng ngực to lớn, cuối cùng biến mất sau cái khăn tắm quấn trên hông.

Nhìn từng giọt nước chảy xuống, cô phát hiện tầm mắt của cô hoàn toàn không có cách nào dời đi, chỉ có thể liều mạng nhìn anh trần truồng.

"Còn chưa tháo trang sức sao?" Giơ khăn lông trong tay lên lau đầu tóc ướt sũng của mình, hình như Long Tuyền tuyệt không cảm giác mình có lực ảnh hưởng lớn như vậy với người vợ mới cưới.

Nghe lời anh nói, Lôi Kỳ Nhi vội vã phục hồi tinh thần lại. Ah, đáng chết! Cô lại có thể nhìn người đàn ông này đến mất hồn!

"Khụ khụ, bởi vì anh ở bên trong." Hắng giọng, cô cố gắng ổn định giọng nói trả lời, không để mình bị nhìn ra đang quá khẩn trương.

Long Tuyền thấy rõ cô đang giả vờ, anh lấy áo choàng tắm treo ở trong tủ quần áo, mặc vào, che đi một thân bắp thịt rắn chắc mê người, nhàn nhạt nói: "Ồ đây có hai phòng tắm."

Gương mặt tươi cười của Lôi Kỳ Nhi cứng ngắc, "Thì ra là trong phòng này có hai phòng tắm sao? Anh không nói, tôi thật đúng là không biết, vậy bây giờ tôi đi tắm!" Không cho anh thời gian trả lời, cô nhanh chóng xách theo gấu váy vọt vào trong phòng tắm.

Long Tuyền nhìn chằm chằm bóng lưng giống như chạy trốn của cô, ấn tượng của anh cho cô có kém như vậy không? Nếu không, sao cô vẫn luôn là một bộ dạng muốn rời khỏi anh vậy?

Không tự chủ, anh nhìn vào mặt gương khổng lồ trên tủ treo quần áo, đường cong cương nghị giống như dao khắc khiến anh thoát nhìn càng thêm nghiêm nghị; môi mỏng hơi mím lại, khi cười không thấy một chút nếp nhăn nào trên mặt; còn có đôi mắt đen thâm thúy, âm trầm làm cho người ta không nhìn thấy cảm xúc trong đó.

Đây là gương mặt anh nhìn ba mươi năm, anh thật sự không nghĩ ra, tại sao cô lại sợ anh? Cũng như vì sao thuộc hạ của anh sẽ sợ anh.

Đi ra phòng ngủ, anh đi tới tủ rượu, kiểm tra chai rượu đặt ở trên đó. Nhìn thấy có rượu cô thích, anh rút chai rượu kia ra, lưu loát rút nút gỗ, mùi rượu ngọt ngào lập tức tràn ngập ở bốn phía, bao quanh anh.

Mùi thơm ngọt ngào này giống như cô, ngọt ngào động lòng người. Qua nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thay đổi.

Tại sao u buồn như vậy? Có tâm sự ư? Có chuyện gì, không cần sợ, có thể nói với anh! Anh là một người nghe rất tốt.

Khi đó cô cười giống như một tiên nữ nhỏ không buồn không lo, xông vào số mệnh của anh, mang đến cho anh một tia sáng.

Rõ ràng không biết anh, lại không chút sợ hãi tiến lên an ủi anh. Trong nháy mắt đó, anh động lòng, thoáng một cái đã qua mười năm. Thật vất vả, rốt cuộc tìm được cô, cưới cô về; anh sẽ không để cho cô biến mất trước mặt anh lần nữa, tuyệt đối không!

Lấy tới hai ly thủy tinh, từ từ rót rượu màu vàng vào ly. Rồi sau đó anh cầm ly, trở lại gian phòng của hai người vào tối nay. Để ly ở trên bàn trà nhỏ, anh thoải mái ngồi ở trên ghế sofa, chờ cô dâu của anh đi ra từ phòng tắm, đi tới trong ngực của anh.

Chỉ là, thời gian trôi qua từng phút từng giây, Long Tuyền không khỏi nhăn mày lại. Thời gian cô ở trong phòng tắm, hình như quá dài.

Một suy nghĩ không tốt lóe qua trong đầu, anh lo lắng đứng lên, cất bước đi tới phòng tắm, không nói hai lời đẩy cửa phòng tắm ra.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Cô Vợ Non Nớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Lôi Kỳ Nhi kinh ngạc nhìn chằm chằm người đàn ông đột nhiên đẩy cửa phòng tắm ra.

Bởi vì là phòng trắng茫茫, cho nên cửa phòng tắm không khóa. Mà cô cũng không có nghĩ qua, người đàn ông này lại đột nhiên đẩy cửa phòng tắm ra, cho nên cô sợ ngây người. Hơn nữa, cô quên giờ phút này cô đang không mảnh vải che thân.

Cho đến khi con lạnh đánh úp lên người cô, cô mới giật mình cảm giác được điều này. Vợ vàng quay lưng lại, hốt hoảng cầm lấy khăn tắm bên cạnh, muốn che đi cảnh xuân trên người.

Long Tuyền chưa bao giờ, cũng chưa từng nghĩ tới mình lỗ mãng đẩy cửa ra, lại thấy được cảnh sắc tốt đẹp như thế. Chỉ trong nháy mắt, anh nhìn thấy thân thể xinh đẹp của cô, tròn trịa cao vút, eo thon nhỏ cùng với hai chân thon dài. . . . .

Phản ứng của anh rất thành thật, cho nên khi cô muốn dùng khăn tắm che giấu cảnh xuân này, thân thể anh tự động tiến lên, ôm cô vào trong ngực.

"Đừng che." Giọng nói khàn khàn của phái nam lộ ra hơi thờ ơ tình dục.

Lôi Kỳ Nhi cũng khàn giọng, cho rằng mình sẽ bị nhiệt độ cực nóng của cơ thể phái nam ở sau lưng làm bỏng, "Không. . . ." Cô khó khăn muốn lắc đầu, cự tuyệt thân mật quá mức này, nhưng vừa nghĩ đến tối nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người, cô cũng không tìm được lý do cự tuyệt anh nữa.

Nhanh như vậy phải thực hiện nghĩa vụ người vợ rồi sao? Cô đợi ở trong phòng tắm lâu như thế, còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt, nhanh như vậy đã phải làm hành động thân mật mà giữa những người yêu mới có rồi ư?

Trời mới biết, cô còn không biết người đàn ông sau lưng cô là ai? Cô chỉ biết tên của anh gọi là Long Tuyền, là tổng giám đốc tập đoàn Long thị, là một người đàn ông có thể một tay che trời, giàu có nhất nước, cũng là một người đàn ông nổi danh nghiêm khắc. Còn nữa, anh có một cơ bắp mê người, khiến những phụ nữ có giáo dục chảy nước miếng, nổi lên sắc tâm. . . . .

Chỉ là, thật sự phải nhanh như vậy sao? Cô cô cô. . . . . còn chưa có chuẩn bị xong!

Mặc dù bị tình dục vậy khốn, nhưng Long Tuyền không có xem nhẹ, thân thể cô gái nhỏ trong ngực anh rất cứng nhắc.

Anh biết, đối với cô mà nói, anh vẫn là một người đàn ông xa lạ, chỉ gặp mặt qua một lần; cô thật sự đã quên thiếu niên u buồn năm đó, anh có thể biết từ phản ứng của cô.

Anh có một chút thất vọng, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến tâm tình anh đã cưới được cô.

Anh không muốn miễn cưỡng cô, cho dù thân thể anh điên cuồng nói muốn giải phóng, muốn hung hăng vùi thật sâu vào thân thể mềm mại xinh đẹp trắng nõn của cô.

Cường ép mình đưa tay lấy áo choàng tắm nữ đang treo trên giá, mặc lên cho cô. Anh cũng cầm lấy khăn tắm, thay cô lau đầu tóc dài ướt sũng kia.

Người đàn ông này rất kỳ quái, mới vừa rồi còn là một bộ dáng muốn ăn cô sạch sành sanh, nhưng bây giờ lại dịu dàng lau tóc dài thay cô.

Anh nghiêm nghị, anh dịu dàng, người nào mới thật sự là anh?

Trong khoảng thời gian ngắn, Lôi Kỳ Nhi quên phải xấu hổ, chỉ là mê muội nhìn xuyên qua khăn tắm màu trắng, len lén nhìn anh.

Một trận trầm mặc giữa hai người, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất cô không cần vì kế tiếp phải nói cái gì mà phiền não.

Chờ khi tóc của cô đã khô bảy phần, anh mới để khăn tắm xuống, cúi đầu nhìn cô.

"Thế nào? Trên mặt tôi dính gì sao?" Anh không nói gì mà nhìn chằm chằm vào mình, Lôi Kỳ Nhi giơ tay lên sờ sờ mặt, lo lắng hỏi.

"Không có." Long Tuyền dời đi ánh mắt đối với cô mà nói là quá mức nóng bỏng, "Chúng ta đi ra ngoài đi."

"À. . . . . Được." Gật đầu một cái, cô chậm rãi đi theo anh đi ra khỏi phòng tắm, nơi mà hai người đã ở trong đó rất lâu.

Sợ hãi đi vào phòng, liếc một cái nhìn thấy cái giường nước khổng lồ kia. Nguy rồi, cô lại sắp bắt đầu khản trương.

Chỉ là anh không cho cô cơ hội trốn tránh, vẫy tay với cô, khàn giọng khẽ gọi: "Tối đây ngồi đi."

Ngước mắt nhìn sang, thật may đó là ghế sofa, không phải giường. Thấy anh muốn cô ngồi nơi đó, cô an tâm một nửa.

"Muốn uống một ly rượu không?" Đợi sau khi cô ngồi xuống, anh bưng lên ly rượu ngon vừa rồi, đưa tới trước mặt cô.

Rượu? Thật tốt quá, hiện tại cô cần nhất thứ này.

"Được, cảm ơn." Cường ngánh nháp một ngụm đến bên môi, cô không quên phải giả bộ thành một thiên kim tiểu thư dịu dàng hiền thực.

Nhận lấy rượu trên tay anh, đưa tới bên môi khẽ nhấp một ngụm, cô vui mừng phát hiện, đây là sâm banh vị mật đào cô thích nhất.

Không tự chủ, cô một ngụm tiếp một ngụm uống hết bảy phần ly rượu.

"Muốn nữa không?" Người đàn ông bên cạnh cô cũng không có bị hào khí của cô hù dọa, ngược lại giọng nói nhàn nhạt hỏi thăm cô có muốn "Thêm

một ly" nữa không.

Muốn nữa không? Sâm banh thích uống nhất và phải duy trì một bộ dáng thiên kim tiểu thư gia giáo tốt, cái nào quan trọng hơn?

Không đợi cô trả lời, người đàn ông kia đã đứng dậy, cầm cả chai rượu tới, lại thay cô rót đầy một ly thủy tinh, "Từ từ uống."

Là anh nói cô uống, không phải cô mê rượu đó! Đầy tất cả trách nhiệm cho anh, cô cười tràn đầy vui vẻ, lại uống sạch cả ly sâm banh.

Nhớ trước kia sau khi uống xong một ly sâm banh, sẽ hô lớn một tiếng, nhưng không thể làm như vậy ở trước mặt người đàn ông này. Cho nên khi người đàn ông này lại lần nữa thay cô rót một ly rượu, cô có chút buồn bực uống rượu trong ly, một ly lại một ly.

Thành phần cồn trong sâm banh thấp, cũng không có nghĩa là sẽ không khiến người ta say.

Sau khi cô uống xong không biết bao nhiêu ly sâm banh, thần trí cô bắt đầu mơ hồ, hơn nữa còn cười khúc khích ha ha.

"Em say." Giọng nói đàn ông nhàn nhạt vang lên.

Cô ngừng cười khúc khích, nâng môi đỏ mọng lên, "Anh nói bậy! Tôi đâu có say?"

Người say, vĩnh viễn đều sẽ không thừa nhận mình say, cho nên Long Tuyền không phí tâm tư tranh luận sự thật này với cô. Anh bế ngang cô, đi tới giường nước thoát nhìn cực kỳ thoải mái.

Cô bị ôm lấy, lần nữa cười ha ha, không an phận quay tới quay lui trong ngực anh, giống như con mèo nhỏ thu hút sự chú ý của người khác.

"Ôm tốt." Mặc dù trọng lượng của cô không mang đến bất kỳ khó khăn nào cho Long Tuyền, nhưng anh sợ cô gãy dựa không an phận như vậy, sẽ sợ ý ngã xuống đất. Nếu cô bị thương, anh sẽ rất tự trách.

"Đừng!" Cô tùy hứng xoay mặt đi, cự tuyệt làm đứa trẻ ngoan, "Ôm cao một chút nữa, tôi muốn cao hơn một chút." Cô ra lệnh cho người đàn ông đang ôm cô.

Từ sau khi sáu tuổi đã không được ai ôm lên cao, góc độ này nhìn xuống cảnh vật khiến cô nhớ lại lúc trước, muốn được ôm cao hơn một chút.

Nghe vậy, Long Tuyền nhủ mảy, giống như sau khi say rượu, cô gái nhỏ này mới có thể tháo xuống nguy trang của cô, lộ ra một mặt chân thật nhất của cô, mà anh cũng nghe lời ôm cô càng cao hơn.

"A. . . . . Chơi rất vui, chơi rất vui đó!" Cô như một đứa con nít thét chói tai ra tiếng, cố gắng nâng cao thân thể, uốn éo muốn càng cao hơn.

"Cẩn thận!" Không kịp giữ vững thân thể của cô, Long Tuyền cũng mất đi trọng tâm, ngã song song với cô lên giường nước tràn đầy đàn hồi.

"A. . . . . Cái này chơi càng vui!" Cô được anh bảo vệ rất tốt, không va chạm bị thương nên cũng không có chỗ nào đau, chỉ là toàn bộ lực chú ý lại bị giường nước co giãn hấp dẫn.

Cô thoát khỏi vòng tay của anh, trực tiếp lăn qua lăn lại ở trên giường nước, chơi đến cực kỳ vui vẻ

Long Tuyền nhìn động tác giống như đứa bé của cô, khóe môi không khỏi khẽ gợn lên cao.

Lại nói, cô là một cô gái trưởng thành hai mươi bốn tuổi, có ai sẽ tin tưởng? Nhất là khuôn mặt xinh đẹp sạch sẽ sau khi tẩy trang, khiến anh có một loại cảm giác trâu già gặm cỏ non.

"Này, anh là ai hả?" Hình như chơi chán giường nước, Lôi Kỳ Nhi ngồi ở trên giường, quay đầu tò mò nhìn anh.

Long Tuyền vẫy vẫy tay với cô, không trả lời.

"Gọi tôi?" Cô ngu ngốc lấy tay chỉ chóp mũi của mình, trong mắt to tràn đầy dấu chấm hỏi, "Đi qua chỗ của anh ư?" Anh gật đầu một cái.

"Tại sao?" Mặc dù trong miệng hỏi, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi qua bên cạnh Long Tuyền, "Tôi qua rồi!" Cô vui vẻ tuyên bố.

Long Tuyền đưa tay, bỗng dưng ôm cô vào trong lòng.

Không có thân thể cứng ngắc, cũng không có kháng cự như lúc tỉnh táo, cô chỉ là mở cặp mắt mang theo men say, ngẩng đầu nhìn anh, "Này, anh vẫn không trả lời tôi, anh là ai vậy?" Cô cố ý phải biết đáp án.

"Anh là chồng của em, Long Tuyền." Không ngại cô đang say rượu, anh trả lời rất dịu dàng. Nếu để ba mẹ và mấy đứa em trai, em gái anh nhìn thấy bộ dáng này của anh, nhất định không tin anh chính là Long Tuyền.

Thử hỏi một người chính trực nghiêm nghị, làm sao có thể lộ ra vẻ mặt dịu dàng như thế? Mà toàn bộ dịu dàng của anh, chỉ dành cho cô.

"Chồng?" Nheo mắt, "Đúng rồi, tôi gả cho một người đàn ông quái dị!" Trí nhớ còn sót lại chỉ đủ để cho cô nhớ tới những thứ này.

Đàn ông quái dị? Đây là cảm giác của cô đối với anh sao? Anh nâng mày kiểm xinh đẹp lên, rất để ý lời đánh giá của cô.

"Anh khỏe mạnh cường tráng, bàn tay còn rất lớn rất lớn. Lúc nắm tay tôi, tôi vẫn nghĩ anh có thể một quyền đánh bẹp tôi đó?" Cô nói thẳng, vì tăng lực thuyết phục, cô còn vung một quyền nhỏ lên, quơ lung tung giữa không trung, không có phát giác sắc mặt người đàn ông ôm cô càng ngày càng âm trầm.

"Anh sẽ không đánh em." Cả đời này, chuyện anh không có khả năng làm nhất, chính là ra tay đánh cô, tổn thương cô.

"Ừ, nhưng mà vóc người của anh thật tốt đó!" Không để ý đến anh đang nói lời gì, cô cười khê một tiếng, "Lòng ngực rắn chắc và bụng sáu múi. . . . . nhìn giống như rất ngon."

Rất ngon? Long Tuyền ngẩn ra, không dám tin lườm cô gái nhỏ trong ngực, anh nên cảm thấy vinh hạnh sao? Vợ của anh, mới vừa khen ngợi thân thể của anh, thoát nhìn rất ngon.

"Anh xem, giống như rất ngon." Cô gái trong ngực anh đột nhiên mở miệng, hơn nữa còn đến thật sự rất gần, gần đến nỗi chỉ cần anh thoáng ngẩng đầu, là có thể hôn lên môi hồng nhuận đó.

Về mặt Lôi Kỳ Nhi quyến rũ, nhìn chăm chăm vào "Sắc đẹp" trước mặt, áo choàng tắm nửa mở, lộ ra lồng ngực rắn chắc của anh, đây giống như là chocolate cơ bắp ngon miệng dụ dỗ cô tiến lên khê cắn một miếng. . . . .

Mà cô cũng làm thật, cô cắn một miếng lên chỗ trái tim của anh, để lại một ký hiệu nhàn nhạt.

Long Tuyền hừ nhẹ một tiếng, thân thể xuất hiện một phản ứng chân thật nhất.

"Cứng quá. . . . ." Cô ghét bỏ nhũ mày, không có hứng thú với khối thịt chỗ trái tim kia nữa, cho nên cô đổi hướng, tiến công tới dưới bụng, cắn một miếng nữa.

Chỉ là, cắn bắp thịt trên bụng cũng cứng rắn như vậy, lại cắn đau răng. Cho nên lần này, cô hoàn toàn buông tha hứng thú cắn anh.

"Ghét, làm sao anh lại cứng như thế?" Cô bất mãn ngẩng đầu, nói với người đàn ông đang toát mồ hôi: "Anh làm sao vậy, ngã bệnh ư?" Rốt cuộc nhận thấy được sự khác thường của người đàn ông này, cô mờ to mắt say lơ đãng, không hiểu hỏi.

Cô gái này! Sau khi làm ra loại chuyện đó, còn tới hỏi anh thế nào! Vốn anh cũng không muốn muốn cô thực hiện nghĩa vụ người vợ vào tối nay, nhưng cô tuyệt không thông cảm khổ tâm của anh, còn "công kích thân thể" của anh.

Lần này, muốn anh nhịn như thế nào?

"Này. . . . . A!" Thấy bộ dạng của anh giống như rất vất vả, cho nên cô tốt bụng lại gần anh, chỉ là cô không có nghĩ tới anh ta sẽ đột nhiên ra tay với cô. . . . . À không, là miệng, anh ta hôn lên môi của cô.

Long Tuyền hôn môi đỏ mọng mà mình mong đợi đã lâu, đầu lưỡi ngang nhiên dò vào trong miệng của cô, ôm lấy cái lưỡi nhỏ thơm tho, rồi sau đó lại tùy ý nếm mỗi một tác hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

"Ừm. . . . ." Nụ hôn của anh thật là bá đạo, khiến cô hoàn toàn không có hơi sức phản kháng, chỉ có thể nằm mềm nhũn ở trong ngực của anh, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Không khí tốt giống như càng ngày càng nồng mạnh, hơn nữa cô chỉ có thể hít thở tất cả hơi thở phái nam của anh. . . . . Đầu hỗn loạn, tay Lôi Kỳ Nhi vồ lên lưng của anh, vô nhẹ muốn anh buông cô ra.

Cô muốn bất tỉnh. . . . .

Long Tuyền buông cô ra, lại kinh hoàng phát hiện cô không có phản ứng!

"Kỳ Nhi!" Anh nâng mặt của cô lên, gấp giọng gọi.

Lôi Kỳ Nhi trả lời anh, chỉ là một tiếng hít thở trầm ổn.

Cô ngủ thiếp đi! Long Tuyền lườm cô, không tin cô lại có thể ngủ ngon dưới tình huống môi lưỡi hai người giao thoa, còn ngứa to? Sẽ không phải là nụ hôn của anh quá ngọt ngào, cho nên cô mới ngủ chứ?

Không chuyển tầm mắt mà nhìn chăm chăm vào dung nhan đang ngủ của cô, anh muốn lay tỉnh cô, muốn cô thực hiện nghĩa vụ người vợ, sau đó muốn cô suốt đêm. . . . .

Nhưng, tay muốn lay tỉnh vừa chạm tới thân thể của cô, không nhịn được đổi thành vô nhẹ, để cô ngủ được yên ổn hơn.

Vốn là một đêm động phòng hoa chúc triển miên tươi đẹp, người vợ mới của anh lại đang ngứa to.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của cô, khóe môi anh không nhịn được khê giương lên.

Vợ của anh, Kỳ Nhi.

Gặp gỡ cô, là lúc anh hai mươi tuổi.

Hai mươi tuổi là trong giai đoạn trưởng thành, tư tưởng bắt đầu thành thực, nhưng đồng thời vẫn là một đứa bé mới lớn, chỉ là anh hai mươi tuổi, đã trưởng thành quá mức.

Anh ra đời, chính là vì làm con nuôi Long Môn, một tổ chức cổ xưa làm hắc bạch vừa nghe đã biến sắc, kiêng dè không thôi. Đây là khi anh vẫn là một đứa bé năm tuổi, ông của anh đã nói cho anh biết.

Có được Long Môn, chẳng khác nào có được năng lực chấn động kinh tế toàn cầu, cũng giống như có được quyền lực chí cao và địa vị tối cao.

Long Môn đối với những khác người mà nói, là hiếm có, là ước mơ tha thiết hy vọng đạt được; nhưng đối với anh mà nói, là một gánh nặng, cũng là một gánh nặng quá nặng.

Anh không thể như một đứa bé bình thường, làm chuyện nó thích làm. Mỗi ngày trừ việc học bên ngoài, anh còn phải học tập tất cả kiến thức có lợi cho tương lai khi anh tiếp nhận Long Môn.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Anh cho là mình có thể quen cuộc sống này, cho nên anh không nói tiếng nào tiếp nhận tất cả khóa học mà ông sắp xếp cho anh, cũng vì vậy mà anh càng trở nên trầm mặc, càng nghiêm nghị.

Thế nhưng chỉ anh cho rằng như vậy.

Anh quên, anh chẳng qua là một con người, anh có tình cảm, có cảm giác.

Khi em trai, em gái nhỏ hơn anh mấy tuổi trải qua cuộc sống vui vẻ không buồn không lo thì anh bị sự nghiêm khắc của ông ép đến tâm lực quá mệt mỏi, thiếu chút nữa điên rồi.

Ba mẹ cũng từng muốn giúp anh, nhưng đó là quy định của Long Môn, anh phải chịu đựng huấn luyện tàn khốc giống như Sparta(1), bọn họ cũng không cách nào cứu anh thoát khỏi cuộc sống không phải người này.

Cho nên anh chỉ có thể cắn chặt hàm răng, liều chết chống đỡ. Anh thân là con trai trưởng của Long Môn, đây là sứ mạng và trách nhiệm. Cái gông xiềng này vẫn trói buộc anh, ép đến anh không thở nổi; nhưng anh lại trốn không thoát, không thể rời bỏ, chỉ có thể chịu đựng.

Anh hận rất hận ông, bởi vì ông mang cho anh nhiều khổ sở như vậy. Anh nên hận người ông ác tâm này, nhưng khi anh hai mươi tuổi, ông của anh bởi vì trái tim chịu áp lực quá lớn mà rời bỏ bọn họ.

Cho đến khi đó, anh mới biết ông của anh cũng không phải lãnh khốc vô tình như vẻ bề ngoài. Dưới tình huống anh không biết, ông đã thay anh làm rất nhiều chuyện vốn do anh kế thừa, những điều ấy khiến trái tim áp lực quá lớn mà mất đi.

Ông chết là do anh tạo thành! Mặc dù không có ai chỉ trích anh, hơn nữa tuyệt không trách anh, nhưng anh vẫn không cách nào tha thứ cho mình.

Vào ngày hạ táng ông, anh chạy trốn, anh không có mặt mũi đi gặp ông, cũng không có tư cách thay ông nâng linh cữu. Anh mềm yếu, vô năng, anh hoàn toàn không có tư cách thừa kế Long Môn!

"Anh ở đây làm gì?" Một giọng nói thanh thúy vang lên bên cạnh anh, cũng làm anh ngẩn ra. Nơi này không nên bị người phát hiện, hơn nữa núi này đều thuộc về Long Môn, người bình thường hoàn toàn không thể đi vào.

Thiếu nữ này là ai? Anh ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm thiếu nữ mà anh chưa từng thấy qua này.

"Anh đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi như vậy, tôi cũng không muốn xuất hiện ở đây." Giống như cảm thấy anh không tốt, mặt của cô gái đó đỏ lên, có chút cảm giác thẹn quá hóa giận, "Tôi lạc đường."

Lạc đường? Lạc đường trong mảnh đất tư nhân?

"Cô vào bằng cách nào?"

"Tôi? Tôi tham dự lễ tang của bạn ông nội!" Nhưng cô ngại loại nghi thức quá mức bi thương đó, hướng chỉ cô lại không biết ông lão kia, cho nên cô chạy ra ngoài, đi dạo khắp nơi một chút, nào biết vận khí của cô đen đui như vậy, lại có thể lạc đường.

Nét mặt của cô không giống đang diễn trò, nhưng Long Tuyền không thể lập tức tin tưởng cô.

"Này, anh là ai?" Thiếu nữ tiếp tục hỏi, "Tại sao lại ở chỗ này?"

Anh là con trai lớn của Long Môn; nhưng anh còn có tư cách nói vậy với cô sao? Long Tuyền im lặng.

"Tại sao không trả lời tôi?" Thiếu nữ đến gần anh, không bị vẻ mặt nặng nề của anh hù dọa chút nào, "Anh và ông lão kia có quan hệ thế nào?"

Ông là ông nội của anh.

"Ông lão kia, chắc là rất quan trọng với anh đúng không? Anh có biết không? Nhìn anh giống như sắp khóc lên vậy." Thiếu nữ ngồi xuống bên cạnh anh, chớp chớp đôi mắt long lanh như nước của cô.

Anh? Như sắp khóc sao? Anh được huấn luyện thành một người đàn ông không lộ hi nộ, làm sao có thể sẽ làm lộ ra bi thương ở trong lòng, làm sao có thể?

Anh nhìn cô chăm chăm, không có mở miệng.

"Thật ra thì, cá nhân tôi tuyệt không tán thành câu nam nhi có lệ không dễ rơi" Quay mặt nhìn bãi cò trước mắt, cô không để ý đến cái nhìn giận dữ của anh, thẳng thắn nói: "Đàn ông cũng là người, bọn họ cũng có tình cảm, cũng sẽ đau, tại sao bọn họ không thể khóc? Huống chi, kẻ mạnh cũng không nói không thể khóc mà!"

Lời của cô... nặng nề đánh vào đáy lòng của anh, anh đang được huấn luyện, cũng là muốn làm cho anh trở thành kẻ mạnh; ông nói, nước mắt là thuộc về kẻ yếu, cho nên anh không được khóc thút thít, mà anh cũng vẫn không rơi lệ.

Không ai từng nói với anh, kẻ mạnh cũng có thể khóc, chỉ có cô - một thiếu nữ lần đầu tiên gặp mặt.

"Em . . . . là ai?" Anh mở miệng, không lưu loát hỏi tên của người thiếu nữ này.

"Tôi?" Thiếu nữ quay mặt lại nhìn anh, rồi sau đó lộ ra một nụ cười rục rờ như nắng sớm, "Tôi là Lôi Kỳ Nhi, Lôi trong lôi điện, Kỳ trong kỳ vọng."

Kỳ vọng. . . . . Tìm anh đập mạnh và loạn nhịp nhìn cô, một giây kế tiếp, cô lại xoay người ôm lấy anh thật chặt.

Anh sợ hết hồn, muốn đẩy cô ra, nhưng lại bị lời của cô làm ngừng tất cả động tác, "Anh khóc đi, tôi ở đây, sẽ không có ai thấy nước mắt của anh."

Giọng của cô rất dịu dàng, thấm ướt quần áo của cô, anh mới giật mình, mình rơi lệ ở trước mặt người thiếu nữ này, cô ôm lấy anh là vì che giấu nước mắt của anh, cô không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy nước mắt của anh, thậm chí ngay cả chính cô cũng không nhìn thấy.

Không nhận được, anh giơ tay ôm lấy người thiếu nữ trước mặt này, lần đầu cho phép mình rơi lệ trước mặt người khác.

Anh chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, không khóc to, không có mức nở nhen ngào, nhưng khóc thút thít ức chế như thế lại làm cho Lôi Kỳ Nhi rất đau lòng, không tự chủ rơi lệ theo anh.

Nghe được cô nức nở nhen ngào, Long Tuyền kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc.

"Nhìn cái gì vậy hả?" Xoay mặt, Lôi Kỳ Nhi hung dữ nói qua: "Chưa từng thấy nữ sinh khóc sao?"

Cô, rơi lệ vì anh? Tâm lạnh lẽo vì thế mà chấn động, cô rơi lệ vì anh!

"Đáng ghét, anh còn nhìn! Anh nhìn nữa tôi sẽ nói chuyện anh khóc cho người khác biết!" Cô tròn mắt với anh, thế nhưng nước mắt đã chảy trong đôi mắt đó không hề có một chút uy lực dọa người.

"Cám ơn em." Anh nhẹ giọng nói, duỗi ngón giúp cô lau đi nước mắt.

"Cám ơn cái gì chứ!" Cô kỳ quái nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục, nhưng không có buông hai tay đang ôm chặt anh ra.

Cám ơn cô cho anh mượn bả vai gầy nhỏ của cô để dựa vào; cám ơn cô nói ra những lời an ủi anh; cám ơn cô vì anh mà rơi lệ.

"Kỳ Nhi. . . . ." Anh lẩm bẩm tên của cô, để cho mình tiếp tục ở trong ngực của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, từ lúc bắt đầu vẫn luôn ở sâu thẳm trong đáy lòng anh.

Ngày đó cô bầu bạn với anh, cho đến khi Long Tĩnh tìm được anh.

Không muốn tạm biệt với cô, anh cho là bọn họ sẽ gặp lại rất nhanh, chỉ là anh không đoán được, hôm sau cô được ba mẹ cô đưa đến nước Pháp học.

Vì vậy, bọn họ tách ra gần mười năm, mà cô đã sớm quên anh đã từng khóc trong ngực cô.

Ánh mặt trời chói mắt rơi trên mí mắt, làm Lôi Kỳ Nhi giống như đã điều lật người, lần nữa kéo chân mền lên che kín cả khuôn mặt.

Ghét, sao lúc trước Hậu Nghệ bắn mặt trời, không bắn rơi tất cả mặt trời đi? Còn dư lại một cái làm gì?

Từ nhỏ đến lớn cô đều khó rời giường, nếu không để cho cô ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, trong ba giờ tiếp theo, đừng hy vọng xa vời có thể thấy sắc mặt tốt của cô.

"Đã tỉnh rồi sao?" Giọng nói trầm thấp của phái nam vang lên ở đỉnh đầu của cô, âm lượng không lớn, nhưng đủ để cho tâm tình cô càng thêm khó chịu.

"Làm gì?" Cô hung dữ kéo chăn đắp trên đầu xuống, giọng nói hung dữ hỏi đối phương, hoàn toàn quên mình phải duy trì hình tượng cô gái nhỏ dịu dàng.

"Em khó rời giường à?" Đối với hình tượng hung dữ của cô gái nhỏ, Long Tuyền nhún mày, có chút buồn cười hỏi ngược lại cô.

"Đúng, không được sao?" Cô tiếp tục lớn tiếng chất vấn anh, ngón tay dài thon thon dùng sức đâm lồng ngực khỏe mạnh của anh.

Long Tuyền kìm nén nụ cười hiện lên trên môi, anh cho rằng sáng nay cô còn có thể bày ra bộ dáng tao nhã của cô gái nhỏ ngày hôm qua, không ngờ tới cô lại khó rời giường.

Nói thật, so với ngày trang giả dối kia, anh yêu bộ dáng tùy hứng hiện tại hơn nhiều, cô có chút thô lỗ, như vậy càng đáng yêu.

"Cười? Anh cười cái gì?" Lôi Kỳ Nhi càng đâm càng dùng sức, chỉ là cô đâm làm đau ngón tay của mình, cũng không thấy người đàn ông này lộ ra dáng vẻ đau đớn, "Thịt của anh là làm bằng cái gì, sao lại không đau?" Ngược lại cô thành người đau.

"Đừng đâm." Nhìn cô đâm đến nhún mày, Long Tuyền dịu dàng cầm ngón tay nhỏ bé của cô, tránh cho cô thật làm bị thương chính mình.

"Anh còn ở lại chỗ này làm gì? Anh không cần đi làm sao?" Đúng lý không tha người, Lôi Kỳ Nhi nóng nảy nói.

"Kỳ Nhi, chúng ta mới vừa kết hôn." Anh nhắc nhở cô gái nhỏ này, "Chúng ta đang ở thời kỳ trăng mật, không cần đi làm." Anh tự làm chủ cho mình nghỉ một tháng, hoàn toàn không để ý công vụ.

Dù sao ba rảnh rồi không có việc làm, người làm con trai như anh dĩ nhiên không thể để ba quá nhàn chán, tránh cho ông mắc chứng si ngốc sớm của người già.

Vừa kết hôn, tháng trăng mật! Sáu chữ này giống như sấm sét đánh vào đầu óc trì độn của cô, cũng làm dọa chạy tức giận khi rời giường của cô!

Ông trời, mới vừa rồi cô giống như người đàn bà đánh đá, dùng đầu ngón tay đâm anh sao? Có không, có không?

Chú thích:

(1) Sparta: huấn luyện quân sự tàn khốc

Chiến binh dân tộc Sparta là một trong những đội quân ưu tú, hùng mạnh nhất thế giới cổ đại. Tuy nhiên, để trở thành chiến binh thiện chiến, dũng mãnh, họ phải trải qua quá trình huấn luyện vô cùng khắc khổ ngay từ khi mới sinh. Xã hội Sparta được xây dựng trên nền tảng của những luật lệ nghiêm khắc và ý thức trách nhiệm cao. Con người sống ở thời kỳ này đều phải trải qua quá trình rèn luyện, phần đầu không mệt mỏi để trở thành công dân ưu tú. Nếu không làm được, họ sẽ bị đào thải và bị giết chết một cách không thương tiếc. Dưới đây là con đường khắc khổ để trở thành một chiến binh Sparta đúng nghĩa.

1. Trẻ con Sparta sinh ra phải khỏe mạnh nếu không sẽ bị ném vào hang sâu
2. Trẻ em Sparta được huấn luyện trong môi trường quân đội từ năm 7 tuổi
3. Khuyến khích trẻ em Sparta bắt nạt và chiến đấu với nhau
4. Nam giới Sparta là chiến binh từ khi sinh ra đến lúc chết
5. Thành thạo thanh niên Sparta bị đánh đập đến chết trong cuộc thi về sức chịu đựng
6. Nam giới Sparta không được phép sống cùng với vợ cho đến 30 tuổi
7. Không được phép đầu hàng trong các cuộc chiến

Nguồn: http://khoaoc.tv/khampha/kham-pha/47634_su-thuc-khung-khiiep-ve-dan-toc-chien-binh-sparta.aspx. Có thể tìm hiểu thêm trên google

Bạn đang đọc truyện *Cưới Cô Vợ Non Nớt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 3

Trên mặt cô hiện lên vẻ ảo não, khiến Long Tuyền biết cô đã hoàn toàn tỉnh táo.

Quả nhiên, vẻ mặt ảo não trên gương mặt nhanh chóng đổi sang vẻ bất an, tất nhiên là đang giả vờ.

"Ông xã, ngại quá, vừa rồi em luống cuống rồi." Cô cố gắng bày ra hình tượng phụ nữ dịu dàng, hy vọng anh ta có thể quên đi mặt đanh đá kia của cô.

Âm thầm thờ khề một tiếng, "Không có gì." Anh xốc chăn ra, xuống giường, cầm lấy áo ngủ treo ở cuối giường mặc vào.

Trùng mắt nhìn theo bóng lưng trần, cô sợ hãi vội vàng nhấc chăn lên,... may mắn, may mắn, tuy là áo ngủ trên người có chút lộn xộn nhưng nên còn vẫn còn, không nên còn cứt vẫn còn.

Nói cách khác, ngày hôm qua anh ta và cô chưa ... làm chuyện kia?

Ngày hôm qua là đêm tân hôn của bọn họ, mà anh ta lại lựa chọn nhịn xuống? Cô còn tưởng rằng anh ta sẽ thừa cơ cô say rượu, mà muốn cô ... Được rồi, cô thừa nhận, cô cố ý uống say, bởi vì cô thật sự không biết phải đối mặt như thế nào với đêm tân hôn của mình.

Tuy là cô biết, nhưng không có nghĩa là cô có dũng khí làm cùng một người đàn ông xa lạ!

Ít nhất, cô cũng chưa hiểu rõ Long Tuyền đến mức làm chuyện đó cùng anh ta, chính là cô đang sợ, không dám cùng anh ta làm cái này, làm cái kia, lật qua, lật lại.

Cô vui mặt vào chỗ, nhịn xuống muốn hét chói tai.

Làm sao bây giờ? Trực tiếp nói với Long Tuyền: "Này, tôi chưa chuẩn bị tâm lý tốt, chờ tôi chuẩn bị tốt, chúng ta sẽ làm chuyện ân ái kia!"

Không nên không nên, như vậy rất giống đại tỷ đang uy hiếp người, chỉ sợ cô vừa nói xong, Long Tuyền đã muốn cô mang quần áo trở về nhà của mình.

"Ông xã, người ta xấu hổ, có thể đợi người ta chuẩn bị tốt rồi làm không?" Như vậy sao? Vẫn là không cần, cô sợ chính mình còn chưa nói xong, cô đã ối trước mặt anh ta.

Thế này không được, thế kia cũng không được, làm thế nào mới được đây? Cô chán nản than vãn.

"Em có khỏe không?" Giọng nam trầm vang lên trên đầu cô, buộc cô vội vàng ngẩng đầu lên, nở nụ cười dịu dàng yếu ớt, "Em không sao."

Sai rồi, hiện tại cô sắp phát điên rồi!

"Không sao thì tốt, đúng rồi, em nhanh đi rửa mặt chải đầu đi, chúng ta phải đến sân bay." Long Tuyền sau khi rửa mặt chải đầu, ngoài giọng điệu nghiêm nghị, thật ra, anh ta vẫn rất đẹp trai.

Lôi Kỳ Nhi đã nhìn qua nhiều soái ca mỹ nữ, cũng nhịn không được hơi thất thần vì vẻ đẹp trai của anh ta, nhưng mà chỉ là trong chớp mắt mà thôi.

"Đến sân bay? Vì sao phải đến sân bay?" Cô gần như là hét lên, vì sao đột nhiên muốn đến sân bay?

"Đi Hawaii, vì chúng ta muốn đi nghỉ tuần trăng mật." Long Tuyền không bị dọa bởi tiếng hét của cô, ngược lại chậm rãi giải thích cho cô.

Đi nghỉ tuần trăng mật? Là tuần trăng mật khuyến khích vợ chồng làm chuyện ân ái sao?

"Em không muốn đi sao?" Anh nhún mày.

Cô vội vàng lắc đầu, "Không không không, em đương nhiên là muốn đi! Có cô gái nào lại không muốn đi tuần trăng mật?" Nhưng cô vẫn không muốn cùng anh ta làm, cho nên không muốn đi tuần trăng mật! Trong cô đang hò hét, nhưng một câu khác hiện lên trong đầu, chặn đường lui của cô, không thể khiến cho kim chủ không vui, không thể khiến cho kim chủ không vui...

"Em đi rửa mặt đã." Không dám hành động nhiều trước mặt anh ta, cô mượn cớ tránh đi, để cho chính mình có thời gian thích ứng.

Cô cho rằng bản thân đã che giấu cảm xúc tốt khi ở cùng anh, nhưng cô đã quên, Long Tuyền không giống với đàn ông bình thường, anh đã sớm nhìn thấy sự khản trương cùng bất an của cô.

Anh thật sự thất bại, không phải sao? Bằng không sao vợ mới cưới của anh, cô gái mà anh yêu lại sợ khi phải sống cùng anh?

Nhưng rất nhanh anh có cơ hội thay đổi sai lầm này.

Ngày đầu tiên tới Hawaii, Lôi Kỳ Nhi quang minh chính đại lấy lý do lệch múi giờ mà ngủ cả một ngày, tránh phải tiếp xúc thân mật với anh.

Nhưng vì ngủ cả một ngày, nên sáng sớm hôm sau cô tỉnh dậy từ sớm, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy tấm lưng của Long Tuyền.

Anh vô cùng đẹp trai, khiến cho cô dù là nhà tạo hình chuyên nghiệp, đã nhìn quen các loại tuần nam mỹ nữ cũng nhận không được mà muốn ngắm kỹ hơn.

Đáng tiếc anh luôn nghiêm mặt, trên mặt không có ý cười, bằng không thì nhất định sẽ mê hoặc một đồng phụ nữ, cô đột nhiên cảm thấy anh luôn nghiêm túc như vậy cũng không phải là chuyện không tốt, ít nhất, sẽ không có một đám phụ nữ tranh chồng với cô.

Lông mày của anh rất dày, mũi dọc dừa, môi có chút mỏng nhưng không phải là rất mỏng, là loại rất thích hợp để hôn, cô muốn biết, khi hôn lên sẽ có cảm giác thế nào?

Cô ngây ngốc nhìn theo môi của anh, Lôi Kỳ Nhi không ngăn được sức tưởng tượng của mình.

Bỗng nhiên, hai cánh môi kia chuyển động ... "Kỳ Nhi?" Giọng nam hơi trầm do vừa tỉnh ngủ, có chút hấp dẫn khó nói lên lời, khiến cho tim cô lạc nhịp.

"Ách, chào buổi sáng!" Có chút xấu hổ nhìn anh, cô ngây ngốc nở nụ cười, vẫy tay với anh, chào buổi sáng.

Anh chưa mở mắt ngay, vẫn nhắm như cũ, chỉ là ôm lấy cánh tay của cô, khiến cô gào lại anh.

Nhiệt độ cơ thể nóng hổi từ anh truyền tới, hô hấp của cô tăng nhanh, nhớ tới lời của bạn cô, sáng sớm là thời điểm dục vọng của đàn ông mãnh liệt nhất, người đàn ông của các cậu ấy sáng sớm tỉnh lại đều túm lấy các cậu ấy làm chuyện thân mật.

Chẳng lẽ anh cũng "động dục" như vậy? Chẳng lẽ cô tránh được đêm qua, sáng nay lại không chạy được vận mệnh bị ăn sạch sao?

"Hôm nay muốn đi đâu chơi đây?" Khác với suy nghĩ của cô, anh không có hôn cô hay cởi quần áo của cô, chỉ chậm rãi hỏi.

Anh cứ ôm cô như vậy, chỉ là cảm nhận nhiệt độ ấm áp của cơ thể đối phương mà thôi.

Hành động của anh làm cô cảm thấy nghi hoặc, rõ ràng cô nhận thấy được dục vọng của anh, bởi vì không thể bỏ qua phần cứng rắn đang để sát bụng dưới của cô, nhưng anh không có hành động gì với cô để giải quyết cái vấn đề kia, chỉ là ôm chặt lấy cô, giống như ... như để xác định cô đang ở bên cạnh anh.

Anh thật là khó hiểu.

"Kỳ Nhi?" Không thấy cô trả lời, Long Tuyền mở mắt, nhìn về mặt nghi hoặc của cô, "Sao vậy?"

"Không, không có gì." Cô lắc đầu, sợ chính mình sẽ mở miệng hỏi anh, vì sao lại có những hành động thân thiết, ái muội với cô; nếu thật sự hỏi, chỉ sợ đến lúc đó cô nhất định sẽ bị anh ăn thật.

"Thật không?"

"Thật!" Cô dùng sức gật đầu, muốn thể hiện lời nói của mình là thật.

"Như vậy, hôm nay em muốn đi đâu chơi?" Bọn họ có thời gian hai tuần, có thể hưởng tuần trăng mật ở Hawaii, còn dư vài ngày, bọn họ có thể bay đến Las Vegas chơi vài ngày, cho nên toàn bộ hành trình đều tự do, không cần lướt qua..

Vấn đề của anh lại khiến cô mơ hồ hơn, không phải những người đàn ông mạnh mẽ thường thích tự quyết định sao? Sao lại ngược lại như vậy, anh lại hỏi cô muốn đi đâu chơi?

"Chưa ngủ đủ sao?" Thấy cô vẫn ngây ngốc như vậy, phản ứng chậm chạp, hơn nữa cô lại thích ngủ, Long Tuyền cho rằng cô ngủ chưa đủ, "Chúng ta ngủ thêm một lúc nữa, sau đó quyết định đi chơi chỗ nào sau." Anh đề nghị.

"Không, không cần, em ngủ đủ rồi." Ngủ suốt như vậy, cô cảm thấy lưng đau eo mỏi, cho nên cô vội vàng lắc đầu, "Em chỉ là không nghĩ được Hawaii có địa phương nào tốt để chơi thôi." Không muốn để anh phát hiện ra suy nghĩ của mình, cô cố ý nói dối.

Thật ra, trước đây khi còn đi học cô đã đến Hawaii vài lần rồi, nơi này có chỗ nào để chơi, cô đã sớm biết, cũng đã chơi thử, chỉ là những lần trước cùng bạn học nửa đi làm, nửa đi du lịch đến đây, không dùng tiền của nhà, cho nên dù là người nhà của anh, cũng không biết là cô từng đến Hawaii.

"Hôm nay đi lướt sóng, được không?" Chọn một hoạt động cô có hứng thú, quả nhiên, anh thấy hai mắt cô sáng lên.

Phát hiện chính mình thể hiện quá mức hưng phấn, một chút kín đáo cũng không có, cô lập tức thu lại biểu tình, thủ thi nói: "Nhưng mà em không biết lướt sóng..."

Cái này không phải là nói dối, tuy cô đã đến vài lần, cũng đã thử lướt sóng vài lần, nhưng tư chất của cô không tốt, hơn nữa cái ván lướt sóng kia có thù oán với cô, cô mới đứng được một lát đã bị ngã xuống nước.

"Không sao, anh sẽ dạy em."

Cái, cái gì? Anh vừa mới nói cái gì? Anh muốn dạy cô?

Lôi Kỳ Nhi trừng mắt, không dám tin nhìn anh, "Anh...Anh biết lướt sóng? Học từ khi nào?"

Khỏe môi Long Tuyền hơi nhếch lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang kinh ngạc của cô, "Khi học đại học, cùng một số sinh viên Úc đi chơi, thuận tiện học luôn." Khi học đại học anh rất thích các hoạt động trên nước.

"Em cho rằng...Khi đó anh đang vội vàng chuẩn bị đến công ty học việc." Bởi vì em trai của cô khi đang học đại học, đã bị ba hạ lệnh đến công ty học tập tiếp nhận một xí nghiệp.

Hai mắt anh hơi tối lại, không nói cho cô biết, không phải đến khi lên đại học anh mới tập tiếp nhận Long môn, mà từ khi anh còn nhỏ đã bắt đầu rồi.

"Đội ăn sáng xong, chúng ta sẽ đi lướt sóng." Buông cô ra, anh không muốn để cho cô thấy nét bi thương trong mắt anh khi nhắc đến quá khứ.

Do anh buông ta, cảm giác lạnh ủa đến, khiến cô rùng mình một cái, vừa rồi ở trong vòng tay ấm áp của anh, cô hoàn toàn không có cảm giác được thì ra nhiệt độ trong phòng lại thấp như vậy, trong nháy mắt anh buông tay ra, nhiệt độ trong phòng khiến cô muốn dán lấy anh, không muốn cách anh quá xa.

Trên thực tế, cô thật sự vrun tay, giặt mình nhìn tay của mình, cô vội vàng thu "phản đồ" này lại, tránh cho "nó" làm ra chuyện mất mặt.

Ông trời, cô tự nhiên lại nhớ nhiệt độ cơ thể của người này, chẳng lẽ cơ thể so với lý trí của cô đã sớm chấp nhận anh?

"Kỳ Nhi?" Anh khẽ gọi, gọi thần trí vì ngạc nhiên mà đang ngơ ngác của cô lại, "Em thật sự không sao chứ?" Trong mắt anh, cô có thể nhìn thấy sự lo lắng và quan tâm.

Người đàn ông này lo lắng cho cô, nhận ra điều đó, không hiểu vì sao tim cô đập nhanh hơn, giống như cô vừa chạy một ngàn mét xong vậy.

"Kỳ Nhi?"

"Em...Em không sao, chỉ là, chỉ là có chút đói." Cô vội vàng nói dối, nói sang chuyện khác đồng thời chuyển tầm nhìn ra chỗ khác, không nhìn tiếp vào mắt anh nữa.

Trong mắt Long Tuyền thoáng qua sự thất vọng, cô không thân với anh, không nói ra tâm sự với anh là chuyện bình thường, anh tự an ủi chính mình như vậy.

Nhưng tâm trạng vẫn vô cùng không tốt! Vì không muốn cô nhìn thấy tâm trạng của mình, anh đi vào phòng tắm, "Chúng ta đi rửa mặt trước, sau đó đi ăn sáng."

"A... Được." Cô nghi hoặc nhìn bóng lưng của anh, anh vừa rồi...Giống như là tức giận, phải không? Cô nói gì hay làm gì khiến anh tức giận sao?

Không có đáp án, cô rầu rĩ đi sang một căn phòng khác rửa mặt, lặng lẽ cầm lấy bàn chải đánh răng.

Trùng mắt nhìn chính mình trong gương, cô tiếp tục suy nghĩ, nhưng cô không phát hiện, trước giờ không hay để ý đến cảm xúc của người khác, vậy mà vì anh không hiểu sao tức giận lại khiến cô phiền não không thôi.

Ánh mặt trời và bãi biển ở Hawaii, thật sự là thiên đường nhân gian.

Ăn xong bữa sáng trong yên lặng, bọn họ trở về phòng thay quần áo, sau đó anh dẫn cô tới bãi biển.

Cô biết nơi này sóng biển vừa phải, hơn nữa tốc độ gió ổn định, là nơi tốt nhất để học lướt sóng, cho nên ở trên biển có không ít người cầm ván lướt sóng đi đến.

Nhìn mọi người ai cũng vui vẻ, tay chân cô cũng có chút rộn rạo, tuy khi bị ngã xuống biển có chút đau, nhưng cô vẫn rất muốn dầm lên tấm ván lướt sóng kia, tưởng tượng chính mình có một ngày có thể lướt sóng thành thạo.

Long Tuyền đem những đồ quan trọng gửi lại, vốn là anh định mua hai tấm ván lướt sóng, nhưng lại bị cô bác bỏ.

Cô nói, cũng không thường xuyên dùng, mua gì cho lãng phí, cho nên cô lập tức vào cửa hàng thuê hai tấm ván lướt sóng, còn thành thạo trả giá với chủ cửa hàng.

Cô không phát hiện ra, mức độ quen thuộc của cô không giống với người lần đầu đến Hawai, cho nên, Long Tuyền lập tức phát hiện ra cô nói lần đầu tới Hawaii là lừa anh.

Nhưng anh không vạch trần ra mà chỉ là tìm một bóng cây ngồi xuống, đưa kem chống nắng cho cô, "Xoa một chút đi, nếu không phơi nắng nhiều sẽ khiến da em bị cháy nắng." Anh không muốn vì cô chơi quá nhiều mà làm tổn thương làn da mềm mại kia.

"Được." Nhu thuận nhận lấy, Lôi Kỳ Nhi cởi áo sơ mi cùng quần đùi, lộ ra bộ bikini màu xanh bên trong.

Hô hấp của Long Tuyền dừng lại một lát, bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc.

Cô có làn da trắng mịn, bộ bikini màu xanh càng khiến cô thêm nổi bật.

Anh phảng phất thấy ngứa tay, muốn đụng vào làn da của cô, dùng đầu ngón tay cảm nhận sự mềm mại của nó.

Tiếng huyết sáo nga ngón khiến anh tỉnh lại, anh nhìn về hướng phát ra âm thanh, là mấy thanh niên mỹ không biết sống chết.

Những đôi mắt gian xảo nheo lại, nhìn chằm chằm cơ thể tuyệt mỹ của bà xã anh.

Anh hung ác trừng mắt nhìn qua, ánh mắt lạnh như băng khiến lòng người lạnh ngắt, mấy thanh niên kia cảm nhận được ánh mắt của anh, vội vàng chạy mất, cũng không dám nhìn tiếp.

Quay đầu lại, thấy cô đã bơi xong đang đứng trước, đang cố gắng bơi sau lưng, nhưng là thử vài lần, do tay ngắn nên không với tới.

Anh cầm lấy kem chống nắng trong tay cô, đổ ra tay, định giúp cô bôi sau lưng.

Nhưng khi tầm mắt nhìn thấy phần lưng của cô, thấy trên phần lưng trắng chỉ có mỗi phần dây buộc, không khỏi rên nhẹ trong lòng, ông trời, anh thật sự sắp phát điên.

Anh cố gắng kiềm chế chính mình, không cho chính mình kéo phần dây buộc kia, anh không muốn dọa đến cô, nhưng lại cảm thấy chính mình sắp không chịu được sự dằn vặt này nữa rồi.

Không thấy anh có cử động gì, cô không biết làm sao cũng ngồi yên không động, lại không dám quay đầu lại.

Vừa rồi sắc mặt không tốt cầm lấy kem chống nắng trong tay cô, phút chốc kia, cô thật sự bị dọa, hơn nữa, sắc mặt anh u ám giống như muốn đem người ta xé ra.

Cô không dám lộn xộn, cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể thẳng lưng ngồi.

Giống như qua cả thế kỷ, bàn tay của anh rốt cuộc đặt lên lưng cô, lướt trên lưng cô, mới đầu, cô thờ ơ ra, cho rằng anh chỉ đơn thuần là bôi kem chống nắng thay cô.

Nhưng mà tay của anh để trên lưng cô đã lâu, hơn nữa còn nhẹ nhàng vuốt ve, khiến cô nổi da gà cả người.

Anh, anh không phải là muốn làm ngay tại nơi đông người này chứ? Nhưng mà cô tuyệt đối không muốn bị người khác nhìn thấy, trở thành nữ chính trong xuân cung đầu...

Không đúng, không đúng, phải nói là, bây giờ cô còn không nghĩ muốn cùng anh làm chuyện đó trên giường nha.

Nhưng kỳ lạ là, cô không đẩy anh ra, cũng không có suy nghĩ muốn đẩy anh ra.

Bàn tay của anh đột nhiên chuyển tới bụng của cô, nhẹ nhàng xoa ở đó.

Cô vội vàng cắn môi, không cho chính mình phát ra bất kỳ tiếng gì hay tiếng rên nào, cô không biết phần da ở bụng dưới của mình lại mẫn cảm đến như vậy, anh mới chỉ nhẹ nhàng xoa vài vòng mà thôi, hai chân của cô đã mềm nhũn sắp không chống đỡ được.

Ngay sau đó, cô nhận thấy tay của anh đang có xu thế đi lên, cô cầm lấy tay của anh, ngăn lại hành động quá phận này.

Cô cảm thấy cơ thể anh cứng lại, nhưng đã ngừng lại hành động kia.

"Thật xin lỗi." Sau một lúc khá lâu, giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai của cô.

Hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai cô, khiến hai gò má của cô càng thêm đỏ, "Không, không sao..." Giọng nói của cô có phần không rõ, hô hấp có chút dồn dập.

Anh thu tay về, cởi áo phông trên người ra, mặc lên người cô, "Mặc." Lần này, không phải là hỏi, anh trực tiếp ra lệnh.

Cô cúi đầu nhìn bản thân, áo của anh mặc trên người cô, vạt áo vừa dài đến đùi, vẫn lộ ra đôi chân dài, nhưng so với bikini thì tốt hơn nhiều.

Cô hẳn là nên kháng nghị, không ai ở bãi biển Hawaii mà lại mặc thế này, nhưng cô hiểu rõ, nếu như cô mặc bộ đồ bơi kia, khả năng một phút sau bọn họ sẽ trở lại phòng.

Ít nhất, sau chuyện vừa rồi, cô không cho rằng bản thân còn thể kháng cự được anh, cực kỳ rõ ràng, cơ thể của cô đã sớm tiếp nhận anh.

Quả nhiên, không chỉ có đàn ông mê luyện cơ thể phụ nữ, phụ nữ cũng thế, nhất là người kia có cơ thể hoàn mỹ khiến người khác phải đỏ mặt.

Haizz... Đây là phản ứng do hai mấy năm qua chưa từng đụng vào đàn ông sao? Đói khát giống như sắc quý, vừa nhìn thấy vẻ đẹp của người đàn ông bên cạnh, sẽ nhịn không được mà phát tình, cũng không quan tâm đến có tình cảm hay không đã tiếp nhận anh.

"Xong chưa?" Anh đưa lưng về phía cô, không quay đầu lại nhìn, sợ chính mình nhìn thêm lần nữa lại không khống chế được.

Bỏ đi những suy nghĩ miên man, "Ừm, xong rồi." Cô trả lời, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ, mặt cô vô cùng nóng, nhất định là đỏ đi?

Đưa mắt nhìn anh nâng lên hai tấm ván lướt sóng, đi về phía biển, cô vội vàng đi theo, thật cẩn thận đi sát sau lưng anh.

Cô đi xuống cho đến khi nước biển ngang eo của cô thì dừng lại, nước biển mát lạnh khiến dự vọng của anh lui đi, anh mới xoay người, đặt tấm ván lên mặt nước, sau đó để cho cô nằm trên mặt ván.

Cái này thì OK, chỉ nằm trên mặt ván thì cô không có vấn đề gì, có thể tự do nằm úp sấp trên đó mà đi ra giữa.

Anh cũng nằm úp sấp trên ván, cùng cô đi ra, tiếp đến, một con sóng vỗ tới, cô tránh không kịp, bị sóng biển bao phủ lên, khi cô vừa rơi vào nước anh nhanh chóng ôm lấy vai cô, nâng cô lên khỏi mặt nước.

Người đàn ông này vẫn rất cẩn thận bảo vệ cô, biết điều này, cô không hề có một chút e ngại nào nữa.

"Không sao chứ?" Anh hỏi, thấy cô không bị sắc nước biển, anh nhẹ nhàng thở ra, "Còn muốn tiếp tục sao?"

"Em muốn!" Cô cũng không bị sóng lớn đánh bại, rơi xuống nước càng làm khơi dậy ý chí chiến đấu của cô, cô nhất định phải học lướt sóng!

Ý chí chiến đấu lóe lên trong mắt cô, khiến khóe môi anh hơi nhếch lên, ánh mắt này khiến anh nhớ mãi nhiều năm không quên.

"Như vậy, chúng ta bắt đầu!" Cô muốn học, anh nhất định sẽ dạy cô, "Phải nói trước, anh rất nghiêm khắc."

"Em không sợ!" Tóm lại, cô nhất định muốn học được đứng trên tấm ván lướt sóng, theo gió vượt sóng!

"Thế thì, bắt đầu."

Không biết là do Long Tuyền dạy tốt, hay là dây thần kinh vận động kia trong người cô bỗng nhiên hiện ra, Lôi Kỳ Nhi có thể đứng vững trên ván hơn năm phút đồng hồ, điều này khiến cô cười mãi không thôi.

Đứng trên ván, lướt trên mặt biển, niềm sáng khoái kia khiến cô kêu lên, chẳng qua ngay sau đó, cô gặp một con sóng lớn, cắt đứt tiếng hô của cô, cũng khiến cho cô trở thành chó rơi xuống nước.

Giống vài lần rơi xuống nước trước, Long Tuyền rất nhanh vớt được cô lên, không để cho cô bị sắc nước hoặc là bị ngâm lâu trong nước.

"Em không sao." Cô lắc đầu, nói với anh, muốn anh yên tâm.

Người này, thật sự bảo vệ cô rất chu đáo, tuyệt đối không để cô bị thương.

Được cẩn thận che chở, cảm giác như công chúa được người nâng trong tay, trên đời không mấy người phụ nữ kháng cự được cảm giác này.

Nàng cảm nhận được, chính mình dần dần không còn bài xích chuyện có chồng nữa.

"Vẫn muốn tiếp tục sao?" Anh hỏi, đau lòng cô phơi nắng khiến làn da ửng đỏ lên.

Thấy mình chơi cũng đã lâu, cơ thể đã có chút mỏi, Lôi Kỳ Nhi lắc đầu, "Em muốn nghỉ ngơi một chút."

"Em lên trước đi, anh đi nhặt ván lên." Nói xong, anh bơi về phía tấm ván bị sóng đánh trôi.

Cô nghe lời đi lên bờ trước, ngồi trong bóng mát chờ anh, không lâu sau, anh cầm theo hai tấm ván đi lên.

Trong giây phút đó, cô giống như ngốc ra nhìn theo anh, thì ra, đàn ông cũng gọi cảm như vậy.

Dáng người của anh rất tốt, cái này cô đã sớm biết, chẳng qua là cô không ngờ tới, khi anh đi lên khỏi mặt nước, từng bước đi về phía cô, ánh mặt trời chiếu rõ những giọt nước chảy xuống trước ngực anh, cơ bắp ở bụng dưới, biển mặt nơi quần bơi của anh, cảnh tượng kia, mê hoặc cô.

Cô không có biện pháp dời đi tầm mắt của mình, chỉ có thể nhìn theo những giọt nước kia, nhìn chăm chăm cơ thể anh.

Thậm chí, nhìn cơ thể anh, cô bắt đầu thấy miệng khô lưỡi đắng, sinh ra một cảm giác muốn liếm đi những giọt nước đó...

Ý thức được mình đang suy nghĩ gì, cô ử oái phát hiện, chính mình vờn đầu lưỡi, liếm cánh môi khô, cô kích động thu hồi đầu lưỡi, may mắn, lúc anh trở về không nhìn thấy hành động quái dị của cô.

"Nóng lắm sao?" Thấy hai gò má cô đỏ bừng, Long Tuyền không khỏi nhú mày, có chút lo lắng hỏi.

Bởi vì xấu hổ và bị những tưởng tượng kia kích thích, khi đối mặt với anh, cô nói chuyện có chút lắp bắp, "Vẫn, vẫn tốt, không quá nóng."

Nhưng cô không ngờ, cô nói lặp lại khiến anh hiểu lầm, anh cho rằng, sau lần lướt sóng này, trước mặt anh hẳn là cô không nên câu nệ như thế.

Vừa rồi anh thấy cô tươi cười rạng rỡ như vậy, anh thật sự cho rằng, quan hệ giữa hai người đã tiến thêm một bước lớn, ít nhất, khi đối mặt với anh cô không còn khấn trương nữa.

Không ngờ cô vẫn không quen ở cạnh anh.

Hai mắt trầm xuống, anh đưa bình nước cho cô, "Uống nước đi, chắc sẽ đỡ hơn."

"Cảm ơn." cầm lấy bình nước, uống vài ngụm, dùng nước lạnh để dập tắt những ảo tưởng không nên có.

Thấy cô không tự nhiên uống nhiều nước như vậy, anh đứng lên, quyết định không để cho tâm trạng mất mát của mình ảnh hưởng đến cô, "Em đợi ở chỗ này, anh đi chơi vài vòng." Khi nào tâm trạng bình thường lại, sẽ trở lại cạnh cô.

Anh vẫn còn chưa mệt? Thể lực của anh thật là tốt.

Khấn trương nhìn theo bóng lưng cường tráng, nhìn xem, thật có cảm giác an toàn, thân hình ở trong nước vô cùng lưu loát, vô cùng đẹp.

Nói tóm lại, anh là một người đàn ông cực kỳ hấp dẫn, mà anh là chồng của cô.

Không hiểu vì sao, tâm trạng của cô đột nhiên rất tốt, rất muốn cười lớn.

Chồng của cô...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Cô Vợ Non Nớt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Buổi tối ở Hawaii thật sự là mê người. Long Tuyền mang theo cô đi đến một nhà hàng Hawaii truyền thống dùng cơm. Nơi đây trang trí tràn ngập hương vị tự nhiên xinh đẹp, thiếu đi những ồn ào âm ỉ nơi đô thị, mọi thứ đều làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Mới đầu, cô tràn ngập hứng thú với trang trí bên trong nhà hàng, nhìn mọi thứ xung quanh không dời mắt được. Cô rất thích, rất thích nơi này. Ăn cơm ở nơi như thế này, khẩu vị đặc biệt tốt, cho nên khi nhân viên phục vụ bưng lên món ăn vừa tinh xảo vừa tràn ngập mùi thơm, cô nhanh chóng cầm lấy nĩa, cho mỹ thực vào miệng. Thật sự là ngon tuyệt! Cô kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) phát hiện, đồ ăn của nhà hàng nhỏ này ngon không kém gì các nhà hàng lớn sang trọng, lập tức càng thêm vui vẻ. Cho đến khi cô cảm nhận được ánh mắt ở bên cạnh luôn dừng trên người cô không dời đi. "Á, sao anh không ăn?" Cô nờ một nụ cười xấu hổ. Thức ăn ngon trước mặt làm cho cô quên mất mình đang giả bộ là một thực nữ có gia giáo tốt, lại giống như một người to lớn mạnh mẽ nhét thức ăn vào trong miệng. Không phải anh bị dọa bởi tướng ăn "dũng mãnh" của cô, nên mới không đói bụng chứ? Long Tuyền không có trả lời vấn đề của cô, ngược lại bất ngờ vươn ngón tay dài xoa mặt cô, độ nóng trên ngón tay truyền sang cô. "Bị dính bẩn mất!" Anh không chê bai, đơn giản là nhìn tướng ăn vui vẻ như đứa bé của cô mà sinh ra cảm giác hạnh phúc. Đối với anh mà nói, đây là một loại cảm giác tốt đẹp chưa bao giờ được thử qua. Nhiệt độ ấm nóng trên tay anh truyền đến trên má cô, làm cho gương mặt cô ửng hồng. Cô gục đầu xuống, cũng không dám nhìn về phía anh nữa. Ở trước mặt anh lại làm ra loại chuyện mất mặt này, bảo cô làm sao có thể không cảm thấy xấu hổ đây? Thật may là anh cũng không có nói cái gì nữa, hoặc là mượn đề tài nói chuyện để chế nhạo cô. Anh chỉ cầm lấy bộ dao nĩa của mình, dánh vè tao nhã bắt đầu dùng cơm. Len lén liếc mắt nhìn anh một cái, thấy anh đang chuyên tâm ăn, ánh mắt cũng rời khỏi người cô khiến cho hồi hộp cùng xấu hổ thoáng rút đi. Hơn nữa nhân viên phục vụ lại bưng lên món khác, hương thơm bốn phía, cô nhìn không được hấp dẫn tiếp tục ăn. Nhưng mà lần này cô bày ra dáng vẻ đoan trang đã từng học, từng miếng từng miếng đưa đồ ăn vào miệng, chậm rãi nhai nuốt, không để bản thân lại làm ra chuyện mất mặt gì nữa. Khi bọn họ ăn đến một nửa, đèn trong nhà hàng chợt mờ tối, không khí tràn ngập lãng mạn. Cô không rõ nguyên do ngắt đầu lên, sau đó tiếng nhạc vang lên, vài cô gái mặc quần áo truyền thống của Hawaii đi vào nhà hàng. Kỹ thuật nhảy cao siêu như không xương, xuất sắc tuyệt vời, cùng với bờ môi xinh tươi ướt át, nụ cười mím yếu ớt, điệu bộ mê người. Cho dù là phụ nữ cô cũng không thể chuyển dời tầm mắt, mang theo ánh mắt thường thức nhìn các cô ấy. Chỉ là, khi một cô gái trẻ tuổi lại ăn mặc tươi mát nhẹ nhàng nhảy múa đến bên cạnh anh, vừa xoay tròn vừa liếc mắt đưa tình, hứng thú trong lòng cô biến thành khó chịu. Cô biết, cô gái Hawaii đều dùng vũ đạo để bày tỏ tình yêu đối với các chàng trai, nhưng cô cũng không có nghe nói, cô gái nơi này cũng sẽ xuống tay với đàn ông đã có vợ. Cô gái này có phải bị mù rồi không, không nhìn thấy cô cũng ở đây sao? Cô, Lôi Kỳ Nhi, đường đường chính chính là thiếu phụ nhân nhà họ Long, là bà xã danh chính ngôn thuận của Long Tuyền! Làm sao cô ta có thể ở trước mặt cô, làm ra loại hành động này với ông xã của cô chứ? Cầm giận bất bình, lúc này cô cũng trừng mắt nhìn cô gái kia, nhưng mà giống như một chút tác dụng cũng không có. Cô gái kia quá mức mê muội gương mặt tuấn tú đẹp trai của Long Tuyền, không có phát hiện ánh mắt muốn giết người của Lôi Kỳ Nhi. Cô ta vừa xoay vừa vắn eo với người đàn ông đầy sức hút này. Thấy cô gái kia không nhìn cô, Lôi Kỳ Nhi dời tầm mắt về phía người đàn ông đang bị khiêu khích, ngay sau đó, cô úy khuất rũ mắt xuống. Bởi vì người đàn ông Long Tuyền kia đang nhìn cô gái kia, không có phát hiện cô không vui. Đàn ông đều thiên vị những cô gái nhỏ tuổi sao? Anh thích cảm giác trâu già gặm cỏ non ư? Chẳng lẽ lúc trước anh cũng bị gương mặt búp bê này của cô lừa, cho rằng cô vẫn là 'em gái trẻ tuổi' cho nên mới cưới cô? Cô không cách nào không chế được bản thân không nghĩ như vậy, càng không chế không được trong lòng càng ngày càng chua xót. Bưng ly rượu trong tay, cô rót toàn bộ rượu vào cổ họng. Rượu lạnh lẽo chảy xuống cổ họng, mang đến một trận run rẩy, tốt lắm. Hiện tại cô cần thứ gì đó lạnh để áp chế lửa nóng không biết tên này. Cô lại hớp tiếp một ngụm, hạ quyết tâm không bao giờ nhìn người đàn ông kia, còn có cô gái đang quyến rũ ông xã của cô nữa, miễn cho bản

thân bị bọn họ làm tức chết. Trên thực tế, lực chú ý của Long Tuyền cũng không có dừng trên người cô gái đang bày tỏ tình yêu kia, anh không có quay đầu nhìn cô, là vì sợ ánh mắt của bản thân khi chạm vào cô sẽ giống như vừa rồi, không thể tự kiềm chế. Anh không muốn lại làm cho cô cảm thấy bất an hoặc sợ hãi. Cô đối với anh, chính là quan trọng như vậy! Nếu bị tên tiểu tử chỉ sợ thiên hạ không loạn, Long Uyên biết, đường đường là môn chủ Long Môn thế mà không trị được bà xã của mình, nhất định sẽ bị cười đến không ngẩng đầu lên được. Bên tai vẫn thường vang lên tiếng leng keng làm cho anh hoài nghi cau mày, quay đầu nhìn về phía tiếng tạp âm truyền đến. Nhìn rõ cô gái nhỏ đến cùng là đang làm cái gì, anh vội vã đoạt lấy bình rượu trong tay Lôi Kỳ Nhi, tay còn lại đoạt lấy ly rượu trên tay cô. Cô gái nhỏ này thế nhưng uống rượu như không muốn sống nữa vậy! Chỉ thấy vốn là một chai rượu đỏ, hiện tại trong bình còn không đến một phần ba. Cô gái nhỏ này thế nhưng trong thời gian ngắn đã uống nhiều rượu như vậy! Anh không có nghe nói cô là một con ma rượu. "Trả lại cho em!" Rượu trong tay đã bị anh đoạt đi, Lôi Kỳ Nhi một bên dùng đôi mắt ngập nước mang theo vài phần men say trừng anh, một bên hung dữ ra lệnh. Anh còn muốn thế nào? Ngay cả rượu cũng không cho cô uống! Không phải anh chỉ lo 'cây cỏ non' trước mặt kia mà không quan tâm tới cô hay sao? Vì không biết vì cái gì, tâm trạng của cô rất tệ, cực kỳ khó chịu. Khó chịu anh thế mà lại nhìn người khác không dỗi mắt, khó chịu anh hoàn toàn không quay đầu nhìn cô, khó chịu anh.... khó chịu anh còn không có chạm vào cô! Đã quên bản thân là người bắt đầu, đã quên bản thân vốn là không đồng ý chuyện đám cưới này. Lôi Kỳ Nhi ừm khua mắt nhìn anh, đôi mắt ngập nước phảng phất như một giây sau giọt nước mắt trong suốt sẽ rơi xuống. Nước mắt trong đôi mắt cô khiến cho Long Tuyền đau lòng, nhưng cũng không để cô tiếp tục uống, đành phải một tay ôm thân hình vụn vỡ không thôi của cô, đặt tiền lại trên bàn rồi ôm cô rời đi. Dọc theo đường đi, Lôi Kỳ Nhi vẫn một mực giãy dụa, muốn rời khỏi cánh tay kiềm chế bên hông cô, "Buông em ra, anh có nghe thấy hay không, buông em ra!" Cô kích động giống một con mèo hoang nhỏ, mười đầu ngón tay bầu lấy cánh tay anh. Một chút vết đau đón cùng mấy vết thương nhỏ này Long Tuyền hoàn toàn không để vào mắt, một lòng thầm nghĩ nhanh chóng mang cô gái nhỏ không khống chế được này trở về phòng trong khách sạn. Rốt cuộc cô bị làm sao, vì sao lại uống nhiều rượu như vậy? Chẳng lẽ dưới tình huống anh không tự giác mà chọc giận cô sao? Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh mang cô xuyên qua sảnh lớn khách sạn, đi thang máy riêng trở về phòng của bọn họ. Vừa bước vào phòng, cô gái nhỏ trong lòng vội vàng tránh tay anh, muốn anh buông cô ra. Anh cúi mắt nhìn đôi má cô. Sắc mặt lúc trắng lúc hồng của cô làm cho anh không kìm được mà ôm lấy cô, đi về phía phòng rửa mặt. Lôi Kỳ Nhi nôn ra mấy thứ đồ trong bụng vào bồn cầu, cô khó chịu, bị sặc ho khan liên tục, ngay cả nước mắt cũng không tự giác rơi. Cho đến xác định trong dạ dày không còn thứ gì, cũng không thể nôn ra cái gì nữa, cô vô lực đứng dậy từ dưới sàn lao đảo đi ra. Chỉ là cơ thể cô còn chưa đứng dậy đã được một bàn tay dịu lấy cô, một ly nước được đưa đến bên môi, muốn cô súc miệng để làm sạch vị chua trong miệng. Đáng ghét, nhận lấy nước súc miệng, vị chua trong miệng nhạt đi không ít, nhưng mà nước mắt vẫn không ngừng chảy. Long Tuyền dùng ly nước trong tay cô, dùng tay lau đi nước mắt của cô. Hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ép cô nhìn thẳng anh, không cho cô dời tầm mắt đi. "Tại sao khóc?" Nước mắt của cô giống như axít ăn mòn trái tim của anh, làm cho anh đau đớn không thôi. Cô mở to đôi mắt đắm lệ trừng anh, bị nước mắt làm mờ hồ tầm mắt nên không nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh "Em chán ghét anh...." Một lúc sau, cô ấp úng nói. Trái tim anh bị nhói một cái. "Tại sao?" Anh nhỏ giọng hỏi. Cô không đồng ý gì cho anh, không tình nguyện đến trình độ này sao? Anh chưa xét nghĩ, đáng tiếc, anh cũng đã không có cách nào buông cô ra, thậm chí dù cô có hận, anh cũng không có khả năng buông tay cô. Không phát hiện ra khác thường của anh, cũng không nhìn thấy ánh mắt đau lòng của anh, cô tiếp tục nói, nhưng lần này lại giống như giọng điệu trẻ con làm nũng "Em chán ghét anh chỉ nhìn cô gái kia, ghét anh không nhìn em, chán ghét anh..... chán ghét anh đến bây giờ còn không có..... còn không có cùng em lên giường...." Một câu cuối cùng nhẹ nhàng đến độ không người nào nghe được, nhưng với thính lực của Long Tuyền vẫn nghe được rõ ràng. Thứ cô ghét không phải là bản thân anh, mà thứ cô ghét chính là chuyện mà anh vẫn luôn tha thiết mơ ước nhưng vẫn mạnh mẽ kiềm chế không có làm. "Tiểu Kỳ, em không chán ghét gì cho anh?" Thừa lúc cô say rượu, anh tiểu nhân hỏi ra ý nguyện trong lòng cô. "Lúc vừa mới bắt đầu có chút ghét, chán ghét anh nói, bởi vì muốn có một người vợ nên mới cưới em...." Nghĩ lại những lời anh từng nói, trái tim cô giống như có người kẹp một cái "Nhưng sau này..... sau này cũng không ghét nữa, ngoại trừ tối hôm nay anh không thèm nhìn em, chỉ nhìn cô gái kia....." Càng nói càng ừm khua, cô vùi mặt vào ngực anh, oán giận nói. Trong lòng Long Tuyền giống như là đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, từ dưới đáy cốc nhảy lên thẳng đỉnh núi cao. Cô có biết, giờ phút này trái tim anh hưng phấn, nhảy nhót, mừng như điên đến độ nào hay không? "Về sau, anh chỉ nhìn một mình em, được không?" Miệng của anh nhìn không được nâng lên một chút ý cười, một nụ cười thỏa mãn, khẽ hỏi. "Chỉ nhìn một mình em? Trong mắt chỉ có một mình em?" Nghe được lời anh nói, Lôi Kỳ Nhi ngẩng đầu lên nhìn anh xác nhận. "Đúng vậy!" Lau đi những giọt nước mắt còn sót lại một bên mặt của cô, anh bảo đảm, nhìn cô cũng chậm rãi tràn ra một nụ cười ngọt ngào. Một cái thoáng cười này làm cho trái tim anh chấn động, nhìn không được hành động trong lòng, anh cúi đầu chiếm lấy nụ cười làm anh quyến luyến không thôi này. Hơi thở thuộc về anh vây quanh cô, làm cho mỗi hô hấp của cô đều tràn ngập hơi thở của anh. Cô thờ hồn hên, bị nhiệt tình của anh làm đầu óc bị mê hoặc, không muốn né tránh nụ hôn nồng nhiệt bá đạo lại tràn ngập tình cảm dịu dàng, ngọt ngào này. Có ai có thể tưởng tượng một người đàn ông cường thế có thói quen nắm giữ khống chế tất cả lại dịu dàng yêu thương đối đãi một cô gái như vậy? Mà cô gái kia lại là cô! Nụ hôn nóng bỏng là bước đầu tiên kích thích tình dục. Long Tuyền hôn cuồng nhiệt Lôi Kỳ Nhi trong ngực, cảm thấy ham muốn mà anh kiềm chế lâu nay đang sắp tràn ra, thậm chí chính anh cũng không thể khống chế. Dù sao, cô gái nhỏ trong ngực, cũng chính là người tình anh yêu say đắm nhiều năm. Lôi Kỳ Nhi bị nụ hôn nồng nhiệt của anh mê hoặc. Lần này, cô cũng không có say rượu, cho nên cô rất rõ ràng chuyện kể tiếp sẽ xảy ra là chuyện gì, chẳng qua là vẫn lo sợ như mấy ngày trước. Cảm giác say ngà ngà, hơn nữa bị nụ hôn dịu dàng của anh cảm động, làm cho đôi tay cô kim lòng không dám đặt lên phía sau cổ anh, yêu thương đáp lại anh. Người đàn ông này làm người ta mê hoặc, có thể đồng thời, anh cũng làm người ta thất sự động lòng. Hai mươi bốn tuổi, cô sống ở thành phố Paris lãng mạn hơn mười năm lại chưa từng nói chuyện yêu đương. Không phải không có đàn ông theo đuổi cô, ngược lại, cô hào phóng hoạt bát cũng không mướn cho che giấu tính cách của mình, vì thế làm cho không ít người theo đuổi, ngay cả bạn cùng phòng đôi lúc cũng sẽ oán giận cô, giúp cô giải quyết đám người đeo đuổi thật sự rất vất vả. Nhưng mà, nhiều năm như vậy, nhiều người theo đuổi như vậy, ngay cả một người đàn ông khiến cho cô động lòng cũng không gặp được, thật sự là làm cho người ta khó hiểu. Có đến vài lần ngay cả chính cô cũng cho rằng mình là một thành viên trong 'hội ế', thậm chí đi theo bạn bè trong 'hội ế' đến quán bar gặp gỡ những bạn cũng trong tình trạng 'độc thân', đáng tiếc, cô đối với mấy anh chàng trong 'hội độc thân' cũng không hề động lòng, cho đến khi gặp gỡ anh. Cô không thể giải thích vì sao cô lại động lòng với người đàn ông còn chưa quen thuộc là anh, nhưng mà hiện thực lại nói cho cô biết, tất cả đều không phải ảo tưởng, cô thật sự yêu Long Tuyền. Đây chính là tình yêu trong tiểu thuyết ngôn tình có phải không?

Từng chiếc khuy áo trên quần áo của cô bị một bàn tay to mở ra một cúc lại một cúc, da thịt bóng loáng dần dần lộ ra xuất hiện trong đôi mắt gần như bốc cháy của Long Tuyền.

Buông ra môi lưỡi quấn quýt, mỗi anh tìm đến cổ cô, đầu tiên là nhẹ nhàng hạ xuống từng nụ hôn khẽ, sau đó là in lại một rừng ấn ký thuộc về anh.

Cô 'um' một tiếng, lại bị loại đụng chạm thân mật này làm cho toàn thân đỏ ửng.

Bàn tay nhỏ bé nhìn không được vỗ về chơi đùa sợi tóc của anh, cảm giác giống như lông động vật nhưng không mềm mại như tơ giống cô, theo ngón tay mẫn cảm truyền đến.

Thì ra ngón tay cô cũng mẫn cảm như vậy, chỉ mon trớn tóc anh thôi mà cũng làm cho tim cô đập rộn lên, cả người càng trở nên nóng như lửa.

Bỗng nhiên thân mình chợt lạnh, cô cúi đầu nhìn, phát hiện quần áo đã bị anh cởi ra, chỉ còn bộ nội y viền tơ bị anh nhìn rõ mồn một.

Cảm thấy ngưng ngưng cô nâng tay che lại cảnh xuân lỏa lồ, nhưng mà ông xã cô lại cự tuyệt buông tha việc hưởng thụ quyền lợi này, chẳng những kéo tay cô ra, còn in lại một đám dấu hôn trên cơ thể cô.

Hầm răng khê cắn chặt môi dưới, cô không muốn tiếng thét bật ra khỏi miệng, không nghĩ tới tình hình càng thêm ái muội. Nhưng anh không muốn cô ngược đãi chỗ mà anh yêu thích.

Ngón cái đè môi cô lại, buông tha cánh môi bị găm sưng đỏ. Mất đi kiểm chế, một trận tiếng rên rĩ bật ra khỏi cổ họng, hấp dẫn anh.

Bàn tay to đặt lên trên bộ ngực đầy đặn cách áo ngực viền tơ của cô, từ từ xoa bóp, lực tay nhẹ nhàng giống như là gãi ngứa, làm cho người ta không thể nào thỏa mãn.

Cơ thể càng ngày càng nóng, trong đầu bị tình dục cảm dỗ, có một giọng nói thúc giục cô làm chuyện tình lớn mật, cô nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ của mình lên bàn tay to ngăm đen của anh, đôi mắt sưng mù cầu xin nhìn anh “Dùng sức xoa bóp..... em..... em muốn!”

Cái đầu thông minh của Long Tuyền trong nháy mắt trống rỗng. Nếu không biết cô gái nhỏ trong lòng đã sống ở Paris hơn năm nhưng chưa từng nói đến chuyện yêu đương, anh nhất định sẽ hiểu lầm cô là loại phụ nữ rất thành thực trong chuyện giường chiếu.

Cơ thể của cô cực kỳ nhạy cảm, làm cho anh kim lòng không đậu càng muốn nhiều hơn.

... ..

Từ sau một đêm triền miên kia, Long Tuyền không bao giờ che giấu dục vọng của anh đối với cô nữa.

Ban ngày, anh dựa theo kế hoạch sớm định ra, cùng cô đi tham quan khắp đảo nhỏ trên Hawaii, chơi đùa những hoạt động nơi đó. Bình thường tuy rằng anh không nói nhiều, nhưng cô có thể rõ ràng cảm nhận được săn sóc cùng dịu dàng của anh.

Cho dù đã đi Hawaii nhiều lần, nhưng khi đi cùng với anh cảm giác lại hoàn toàn khác, thật sự rất vui vẻ!

Mà buổi tối anh lại trở thành bậc thầy báo đạo, dạy cô tình thú khuê phòng, vợ chồng thân mật, tình cảm mãnh liệt trên giường.

Mặc kệ cô khóc cầu xin tha thứ như thế nào đều không thể quấy nhiễu đến anh, nhất định làm đến hai người sức cùng lực kiệt anh mới đồng ý tẩy sạch cơ thể hai người, sau đó ôm cô ngủ thật say.

Tình lực của anh cực kỳ tràn đầy, thật sự rất dọa người. Cô quả thật đã ‘trải nghiệm’ qua, kết quả hành trình vừa đúng của hai người, bởi vì anh mặc sức đòi lấy, không thể không sửa đổi, bởi vì cô thật sự mệt đến chết được, hai chân mềm nhũn không đứng được..... Ngay cả chuyện định chỉ ở lại Hawaii hai tuần lại bị anh kéo dài đến đúng ba tuần.

Nhớ tới chuyện kích thích ban đêm của hai người, mặt cô sẽ không nhịn được nóng bừng, may mắn hiện tại có ánh lửa chiếu sáng bốn phía, anh cũng không có phát hiện cô khác thường.

Tối nay là đêm cuối cùng của hai người, ngày mai bọn họ phải trở về.

Bởi vì Hawaii là một điểm du lịch nổi tiếng, cho nên cư dân trên đảo đã có thói quen mỗi khi trời tối sẽ đốt lửa, vui vẻ đưa tiễn du khách lui tới mỗi ngày.

Đứa bé cầm gậy tiên nữ chạy chơi trên bờ cát, màu bạc loang loáng theo động tác của bọn nhỏ, làm cho bờ cát vốn dĩ tối như mực lại nhiễm một sắc thái náo nhiệt khác.

Tựa vào bên người Long Tuyền, tâm tư của cô cũng không có ở trên những khuôn mặt ngây thơ, nhỏ nhắn tươi cười kia.

Cô biết, Long Tuyền là tổng giám đốc của công ty Long thị, một ngày kiếm tiền bạc tỷ, mà cô cũng biết, anh thân là tổng giám đốc nhất định có chuyện gì xảy ra cũng phải tự ra mặt giải quyết.

Cho nên, anh sẽ rất bận.

Có lẽ anh sẽ giống như ba cô, bận đến thời gian gặp mặt vợ con cũng không có, cả ngày bị nhốt trong văn phòng lớn, đối mặt với từng phần văn kiện, mở cuộc hội nghị này đến cuộc hội nghị khác, để mẹ một mình phòng không.

Nghĩ đến khả năng sắp sửa đối mặt với tình huống đó, đột nhiên cô sinh ra loại cảm giác không muốn về. Cũng chỉ có ở đây anh mới có thể thật sự bỏ xuống thân phận tổng giám đốc, từng giờ từng phút ở cùng cô.

Chỉ là cô cũng biết, chuyện này chỉ là vọng tưởng của cô mà thôi.

Anh không thể nào bỏ mặt công ty Long thị lâu được, vài ngày nay anh không ngừng nhận điện thoại từ công ty gọi tới, cô biết, Long thị không thể không có anh.

Cho nên cô đã định làm một người vợ oán than trong nhà rồi!

"Làm sao vậy?"

Theo câu hỏi của anh làm cô phát hiện bản thân đã thờ dài ra tiếng.

Cô lắc lắc đầu "Không có gì, chỉ là có chút luyến tiếc nơi này." Là không muốn bỏ, nhưng nhiều hơn là tình hình đáng thương mà tương lai cô phải đối mặt.

"Nếu em thích, sau này chúng ta lại đến." Anh hứa hẹn.

Nhưng lại không biết thời điểm lần sau là khi nào? Cô không tiếng động nghĩ.

"Tiểu Kỳ" Long Tuyền nâng mặt cô lên, trong mắt cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng cô lại không mở miệng.

Quan hệ của hai người xem như tiến triển rất nhanh trong mấy tuần lễ ở đây. Lúc đối mặt với anh, cô sẽ không còn cứng nhắc hoặc mất tự nhiên, chỉ là..... Cô chưa từng chủ động thổ lộ tâm sự cùng anh. Mà anh cũng chỉ có thể đoán từ ánh mắt cô.

"Tuyền, khi trở về anh sẽ rất bận, đúng không?" Tuy rằng đã sớm biết được, nhưng cô muốn hỏi ra.

"Ừ." Bởi vì anh đã bỏ mặc chuyện trong Long Môn ba tuần lễ rồi, nói như vậy vẫn kiện cần anh kiểm duyệt chỉ sợ chất cao như núi.

Anh thành thật thừa nhận, vẫn làm cô không vui vẻ nổi.

Ghét, người đàn ông này vì sao luôn thành thật như vậy? Cũng không biết nói một ít lời ngon tiếng ngọt dỗ cô, hoặc là nói: Dù có bận anh cũng sẽ rút thời gian ở cùng với em. Đối với sự im lặng của anh, cô không thể nào tức giận được.

Nếu nói cô không có cảm giác với anh, vậy nhất định là gạt người, vì cô không phải là loại phụ nữ tùy tiện lên giường làm tình cùng người khác. Muốn chạm vào cô, trước hết phải làm cho trái tim cô rung động.

Mà anh lại làm cô động lòng, mở cửa trái tim cô, cho phép chạm vào cô.

Cô có thể xác định, cô thích anh, thích sự đối xử dịu dàng của anh, cũng thích tính cách bá đạo của anh. Nhưng cô còn chưa thể khẳng định được có phải bản thân đã yêu anh rồi hay không.

Nếu như sau khi trở về anh thật sự bận đến thời gian nhìn cô cũng không có, như vậy cô có thể khẳng định, cô tuyệt đối sẽ không yêu anh! Ngay cả thời gian bồi dưỡng tình cảm cũng không có, còn nói gì đến yêu hay không yêu?

"Vậy em có thể nhân lúc anh đi làm, trở về giúp đỡ bạn em khai trương công ty được không?" Cô cùng bạn cô mở một tiệm salon, chịu trách nhiệm phục vụ toàn thân cao thấp bao gồm kiểu tóc hóa trang, phối hợp trang phục, mà cô là nhân viên chuyên về tóc.

Khi bạn tốt biết cô muốn kết hôn, có thể không thể trở về giúp, ôm lấy cô khóc thương mấy tiếng. Nguyên nhân là có rất nhiều khách hàng đến chỉ định muốn cô thiết kế kiểu tóc cho bọn họ. Cô vừa rời khỏi, tiệm lỗ mất một khoảng lớn thu vào. Cô bạn thật sự rất đau lòng.

"Nếu như em không cảm thấy mệt." Anh cũng biết, tính cách của cô hoạt bát hướng ngoại, không có khả năng bắt cô ngoan ngoãn làm một người vợ rảnh rang không có việc gì làm.

"Cám ơn anh." Anh không có bảo thủ bất bà xã không được ra ngoài kiếm tiền, lại là một ưu điểm khiến cô có cảm tình.

Lời cảm ơn của cô làm cho mày anh nhăn lại. Anh không thích cô nói mấy lời khách sáo này, làm anh cảm thấy hai người thật xa cách, không phải là quan hệ vợ chồng thân mật.

"Ừ." Chỉ là có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại chậm rãi hóa thành một tiếng 'ừ' nhẹ.

Anh quá tham lam, muốn cô yêu anh, thậm chí làm hết tất cả mọi chuyện để lấy lòng cô. Không đồng ý cũng không dám nói ra hoặc làm ra chuyện khiến cô không vui.

Bởi vì quá mức quan tâm ngược lại làm cho anh do dự, không cách nào quyết định bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Thân là môn chủ Long Môn, anh có thể mặt không đổi sắc đối diện một đám người như hổ như sói rình rập công ty, cũng có thể trò chuyện vui vẻ giải quyết từng chuyện từng chuyện hắc ám đầm máu trong bóng tối, đáng tiếc, đối mặt với cô, một người phụ nữ mềm yếu, không có một chút uy hiếp, lại làm cho anh không thể tiến thêm một bước.

Mùi vị uất ức này, chỉ có mình anh hiểu.

"Buổi tối tốt lành, tiên sinh, phu nhân, xin hỏi tôi có thể chụp hai người một tấm ảnh không?" Bỗng dưng phía sau bọn họ truyền đến một giọng nói Tiếng Anh lễ phép tràn đầy hưng phấn.

Bọn họ đồng thời quay đầu lại, đó là một cư dân da ngăm đen trên đảo. Anh ta nhiệt tình cười với bọn họ “Bởi vì hai vị rất xứng đôi, xung quanh hai vị là tình cảm thâm tình nồng đậm làm cho tôi nhìn không được muốn thay hai vị chụp lại khoảnh khắc tràn đầy tình cảm này.” Anh ta tiếp tục nói.

Thâm tình? Cô và Long Tuyền? Anh ta đang nói lời chê cười gì vậy?!

Dường như bị nụ cười của anh ta đá động, Lôi Khả Nhi khẽ cắn môi đỏ mọng để bản thân không cười ra tiếng.

Ở thời điểm cô còn chưa xác định mình yêu anh, người đàn ông này lại nói xung quanh bọn họ là thâm tình? Thật sự là một chuyện cười lớn!

Cô ngước mắt, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh. Trong mắt anh chỉ có lạnh nhạt, ở đâu ra thâm tình?

"Có thể chụp ảnh không?" Cô mở miệng, hỏi người đàn ông không có phản ứng gì kia.

"Em muốn?" Anh hỏi lại cô.

"Em muốn hay không không quan trọng." Dù sao cũng chỉ là tấm hình mà thôi, coi như là một dấu chấm tròn kết thúc chuyến du lịch tuần trăng mật của hai người bọn họ.

Thấy anh gật đầu, cô nở một nụ cười cực kỳ yếu ớt, nói với người đàn ông kia “Vậy thì làm phiền anh rồi.”

"Không thành vấn đề!" Người đàn ông cười vui vẻ, vội vàng chụp vài cái, cũng đưa tấm hình anh ta tự nhận là đẹp nhất, miễn phí đưa cho bọn họ. “Cảm ơn hai vị.”

Người đàn ông kia sau khi nói cảm ơn đã lập tức rời đi, Lôi Kỳ Nhi cúi đầu, nhìn tấm hình chụp trong tay. Anh thật sự rất đẹp trai, cùng với người mẫu nam lãnh khốc trên tạp chí còn đẹp hơn. Mà trong ảnh chụp, cô cười thật ngọt ngào hoàn mỹ, nhưng vẫn không khó phát hiện trong nụ cười của cô nhiễm lên vẻ chưa sót mờ nhạt.

Cô không đòi mất được, chỉ có thể ngây ngốc nhìn tấm hình chăm chăm.

Không ngờ mình cũng có ngày này, nhìn người đàn ông trong tấm hình đến u mê. Cô tự giễu nghĩ, cho đến khi bên người truyền đến giọng nói của anh.

"Sáng mai còn phải đáp máy bay. Trờ về thôi!"

"Được." Cô nhẹ nhàng trả lời, để mặc anh cầm tay cô, đi về phía khách sạn hai người ở.

Mà tay của cô vẫn nắm chặt tấm hình kia, không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Cô Vợ Non Nớt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

"Thật tốt quá, Kỳ Nhi, tôi còn tưởng từ ngày cô thành phu nhân có tiền, thì không cần đi làm nữa ..." Cộng sự của cô - Jenny, khoa trương ôm lấy cô. Ở giữa đám người cứ như vậy nói: "Tôi đã chờ cô hai tháng, cuối cùng cô cũng trở lại..."

Mục đích chính là muốn nói cho mọi người, chuyên viên tóc đã trở về, muốn hẹn trước thì phải nhanh, chẳng những vậy muốn hẹn trước cũng phải chờ đến một năm sau!

Đã quen với cô gái này, sao Lôi Kỳ Nhi không biết cô gái này nghĩ gì, vừa thấy tiền là mắt sáng lên.

Cô đưa tay vỗ vỗ Jenny ý bảo cô ấy buông mình ra.

"Hôm nay có lịch hẹn trước không?" Chẳng biết từ lúc nào cô đã lấy máy tính ra. Nhìn phần thu nhập tháng này của bạn tốt, lại một lần nữa khiến cô đau đầu không thôi.

May mắn sau khi bản thân trở về nghỉ ngơi cuối tuần liền quay lại làm việc. Nếu không cô nhất định bị hành chết.

"Có, có. Tôi biết trước hôm nay cô sẽ về, liền lập tức liên hệ tới tất cả khách quen, cho nên hôm nay cô có hai lịch hẹn trước." Hơn nữa còn là dê béo nhiều tiền...ấy, là khách hàng mới đúng. Nhìn con số trên máy tính, Jenny vui vẻ nói.

"Hai người?" Nghe thấy số này, Lôi Kỳ Nhi nháu mày.

Cô không ngại nhiều hơn hai cái hẹn, bởi vì tính mê tiền của Jenny, đã từng trong một ngày làm việc của cô lại có đến năm lịch hẹn, khiến cô vội vàng từ chín giờ sáng đến mười giờ tối mới có thể về nhà.

Nhưng hiện tại đã là một giờ chiều, hơn nữa, quan trọng hơn là Long Tuyền đã nói tối nay sẽ cùng cô về nhà mẹ đẻ.

"Hủy một cái đi, chuyển sang ngày mai." Còn một cái, cô cố gắng làm nhanh, không thể để cho Long Tuyền phải đợi cô lâu được.

"Cái gì? Vì sao?" Jenny vội vàng hỏi, hủy đi một. Thu nhập của cô sẽ ít đi vài vạn rồi!

"Hôm nay chồng tôi muốn cùng tôi về nhà mẹ đẻ." Mặc đồng phục vào, Lôi Kỳ Nhi liếc mắt nhìn Jenny, ý muốn nói "Cô còn nói thêm thì tôi sẽ hủy nốt cái kia luôn, cho cô không thu được một đồng nào."

"À...Tôi biết rồi!" Jenny mím môi, khẽ thở dài. Bảo trợ lý đi từ chối một cuộc hẹn, hu hu... tiền của cô!

"Tôi nói này Kỳ Nhi, lần này đi hưởng tuần trăng mật có phải là rất chán hay không." Lần trước cô đã cùng Lôi Kỳ Nhi cùng đi Hawaii. Cùng một nơi đã đi rồi giờ lại đi, dù thế nào cũng sẽ thấy chán, cho nên Jenny cho rằng tuần trăng mật này không có ích cho lắm.

"Không tồi." Hơn nữa cô còn có thể lướt sóng. Điều này thật sự ngoài dự đoán của cô.

"Cái gì. Không tồi?" Jenny trừng mắt, cô gái này lần thứ hai đi Hawaii cũng không còn thấy gì hay để chơi, hiện giờ lại nói là không tồi?

"Đúng vậy."

"Có phải là bởi vì đi cùng chồng... ha ha...hắc..." Jenny cười ám muội, ý tứ không cần phải nói cũng biết.

"Đầu của cô trừ tiền ra, còn cái gì khác không?" Lôi Kỳ Nhi liếc nhìn cô một cái, người phụ nữ này mười năm không đổi được cái giọng.

"Vàng, kim cương..." Jenny giống như không để ý đến sự trêu chọc của cô. Tự đếm ngón tay của mình.

Người phụ nữ này, không còn gì để cứu được nữa, Lôi Kỳ Nhi đi qua cô, gọi trợ lý của mình, dặn dò những thứ cần chuẩn bị.

"Này, này, cái người phụ nữ này." Jenny còn chưa hỏi xong, không định buông tha cô nhanh như thế.

Nhớ ngày đó Lôi Kỳ Nhi không hề có hứng thú với đàn ông, mặc kệ người ta theo đuổi cô bao lâu, tặng bao nhiêu quà, cô vẫn thờ ơ, không ngờ tới bây giờ cô lại là người kết hôn đầu tiên.

"Chồng của cô là người như thế nào?" Bởi vì mục đích của đám cưới là thương mại. Cô không mời bạn bè đến, cho đến bây giờ, cô ấy vẫn chưa gặp Long Tuyền lần nào.

"Là một người đàn ông." Không chút nghĩ ngợi, Lôi Kỳ Nhi đáp luôn.

"Tôi đương nhiên biết cô gả cho đàn ông!" Thiếu chút nữa là bùng nổ, Jenny cố gắng nặn ra nụ cười, không muốn để lộ ra vẻ mặt hung dữ của mình với khách hàng, "Tôi hỏi là diện mạo, thân hình, chuyện đó của anh ta ... có mạnh hay không?" Cô cực kỳ quan tâm đến "tính" phúc của chị em nhà.

Nghe Jenny hỏi vậy, hồi ức về tuần trăng mật không mời mà đến. Nháy máy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lôi Kỳ Nhi đỏ bừng.

Long Tuyền có mạnh hay không, đương nhiên là anh rất mạnh, tư vị mất hôn hàng đêm khiến cô gần như muốn vĩnh viễn dính trong lòng của anh.

Buổi sáng hơn bảy giờ, cô cho rằng khi mình tỉnh dậy sẽ thấy anh nằm bên cạnh, khi anh ngủ, vẻ lạnh lùng sẽ giảm đi một chút. Thật là sắc đẹp thay com, anh vừa tỉnh ngủ, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, tóc lộn xộn, bộ dạng như trẻ con, khiến cô buồn cười mãi không thôi.

Nhưng là sáng nay, khi cô mở mắt. Đúng vậy, cô vẫn nhìn thấy anh, nhưng anh đã sớm mặc tây trang chỉnh tề, tóc tai gọn gàng, bộ dạng xuất chúng khác xa khi đi tuần trăng mật.

"Tình anh" hai chữ này hiện ra trong đầu cô.

Vì có thể ở bên cô vài ngày. Từ Hawai trở về, anh đã tự tiện nghỉ một tuần, cùng cô ở lại nơi này, hành động đó khiến lòng cô càng thêm ngọt ngào.

Tuy là thật có lỗi với công việc của anh. Nhưng ... cô rất ích kỷ muốn quán lấy anh, cùng anh ở chung một chỗ.

Thấy tình cảm của hai người tốt như vậy, mẹ chồng của cô còn hạ lệnh không cho bố chồng cô đến quấy rầy, cho nên hai người mới có thể không có kỳ điều gì.

Nhưng mà, giấc mơ ngọt ngào thế nào thì cũng đến lúc phải tỉnh.

Bởi vì cô có công việc của mình, việc trong công ty cũng đã chất đống, cần anh phải tự mình giải quyết, cho nên từ ngày hôm nay trở đi, anh phải trở về công ty, tiếp tục cuộc sống vội vàng.

Anh đi làm, thời gian hai người gặp nhau giảm xuống. Thời gian để bồi dưỡng tình cảm cũng ít đi.

Ngay khi cô đang chìm sâu vào hồi hận. Anh đột nhiên nói tối nay sẽ cùng cô về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Không hiểu vì sao câu nói kia giống như dòng suối ngọt chảy qua lòng của cô, khiến cho tâm tình vốn không tốt của cô trở nên vui vẻ.

Haizz... Thì ra cô dễ dàng bị lấy lòng như vậy. Đến sáng nay cô mới biết được, là anh cố ý bớt chút thời gian để đi cùng cô, liền khiến cô vui vẻ như thế này đây.

"À..." Jenny đã hiểu gật đầu, người có thể làm cho Lôi Kỳ Nhi đỏ mặt thì chồng cô ấy là người đầu tiên, "Rất mạnh đúng không?" Dù biết trước đáp án, nhưng cô vẫn cố hỏi, vì muốn nhìn vẻ mặt xấu hổ của người đồng nghiệp này.

"Không liên quan tới cô." Không muốn nói nhiều với cô nữa, Lôi Kỳ Nhi liền liếc mắt nhìn cô một cái.

"Được rồi, được rồi, không hỏi thì không hỏi." Thấy cô không muốn nói nữa, Jenny cũng không ép nữa, tránh cho Kỳ Nhi thẹn quá hóa giận mà đẹp cô luôn.

"Lôi Kỳ Nhi."

Lôi Kỳ Nhi than nhẹ một tiếng, "Sao vậy?" Không phải đã nói không hỏi nữa sao?

"Là Ngải Phi muốn tôi thay mặt cho các cô ấy, những lời này đều là thật lòng." Thay thế về mặt cột nhà, bằng vẻ mặt nghiêm túc Jenny nói, "Dù thế nào cũng phải hạnh phúc, chúng tôi đều vĩnh viễn ở bên cạnh cô." Mọi người đều hy vọng chị em mình được hạnh phúc.

Lôi Kỳ Nhi ngẩn ra, hai mắt đỏ lên, "Bà tám, tôi sẽ hạnh phúc." Cô nở nụ cười với Jenny, trong lòng rất cảm ơn các cô ấy.

"Được rồi, tôi đi xem các phu nhân cần trang điểm." Jenny vẫy tay, đi về phía phòng trang điểm, "Hôm nay chúng ta có bốn cuộc hẹn! Nếu không bắt đầu, Nếu không bắt đầu, bằng hiệu của chúng ta sẽ bị những phu nhân này gỡ xuống."

Jenny đang xấu hổ, cô biết, cho nên cũng không nói gì nữa, chỉ xoay người kiểm tra xem trợ lý chuẩn bị đồ đã đúng chưa.

Có thể quen biết với những chị em này, có thể coi là thành quả của việc cô ở nước ngoài nhiều năm, một mình ở một nơi xa lạ, cái tư vị cô độc đó rất là khó chịu.

Cho nên cô sợ Long Tuyền quá bận rộn, cũng là vì chuyện này.

Gã đến Long môn, đối mặt với hoàn cảnh xa lạ, làm quen với một đám người xa lạ, tuy bọn họ cũng là người thân của cô, nhưng cô không có cách nào hòa nhập nhanh với họ.

Khi một mình ở nước ngoài, khi đó có Jenny và những người khác làm bạn, gã vào Long môn, cô hiểu, chỉ có mình Long Tuyền. Khi anh bận rộn, không để ý đến cô, cô sẽ giống như khi ở Pháp, vô cùng cô đơn.

Cho nên, cô mong Long Tuyền sẽ không quên cô, không để ý đến cô, bỏ mặc cô một mình, giống như một người ngoài trong Long gia.

Chỉ cầu không cô đơn một mình.

Cái gì gọi là không như mong muốn, hiện giờ Lôi Kỳ Nhi đã cảm nhận được. Phu nhân hẹn trước hôm nay hiển nhiên là không biết quy tắc của cô. Muốn gần nửa tiếng mới dẫn theo con gái tới.

Chẳng những không có chút áy náy, mà khi mở miệng ra còn châm chọc nghề nghiệp của cô, còn không cho phép trợ lý "thấp kém" đụng vào tóc của con gái bảo bối của bà ta, nhất định phải đích thân nhà tạo mẫu tới.

Vốn là cô cũng coi người trả tiền là lớn nhất, hơn nữa con gái người ta đều đã tới, hơn nữa lại có bộ dạng xấu hổ vì hành vi của mẹ mình, thay bà xin lỗi vì đã để cô phải đợi nửa tiếng, thì tức giận trong lòng cô cũng đã tan bớt, chỉ muốn làm nhanh cho xong rồi về nhà, không muốn để Long Tuyền phải đợi.

Nhưng mà, thái độ của bà già hơn năm mươi này, vô cùng hung hãn, mắng trợ lý của cô đến phát khóc, ngay lập tức con tức giận của cô bùng lên. Trước mặt bà ta, làm miễn phí cho một người khác. Khiến bà ta tức sùi bọt mép, nói muốn đập quán của cô, muốn chồng bà ta đóng cửa cửa hàng này.

Tính cách Jenny cũng nóng nảy, không nói lời nào, lập tức đuổi bà ta ra khỏi cửa hàng, cũng xếp bà ta vào sổ đen không được chào đón.

Cũng không nghĩ lại, cửa hàng này là của ai, một phu nhân nhỏ nhen mà cũng có gan đến đập quán, thật sự là không sợ chết.

Nhìn xuống tức giận không cho nó bộc phát ra, chỉ vì cô không muốn để chuyện nhỏ này ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Jenny, cô bình tĩnh kéo vị khách chết thay lúc này, thiết kế cho người đó một kiểu thích hợp, khiến người đó cười không kìm được miệng, liên tục nói cảm ơn.

Cô phát tay ý nói cũng không có gì to lớn cả.

Dặn dò trợ lý dọn dẹp, không kịp nói tạm biệt với Jenny đang bận tối mảy tối mặt, cô liền chạy về Long gia, khi đó cũng đã gần sáu giờ.

Có thể là chưa muộn lắm. Cả dinh thự to như thế chỉ có mỗi quản gia và người giúp việc, người nhà Long gia đều chưa về, bao gồm cả Long Tuyền.

Biết Long Tuyền chưa về, cô có chút thất vọng, vì anh đã nói anh sẽ về trước sáu giờ, sau đó sẽ đi cùng cô.

Có thể là có việc đột xuất nên anh về chậm một chút thôi, cô tự an ủi mình như vậy.

Chậm rãi đi về phòng của hai người, cô tắm rửa bằng tốc độ nhanh nhất. Mặc bộ váy đẹp nhất, trang điểm, sau đó cô ngồi luôn ở đó chờ anh về.

Sáu giờ 45 phút, anh vẫn chưa về.

Cô nhú mày, đối với sự chậm trễ này của anh có chút lo lắng.

Lúc này điện thoại của cô vang lên, theo phản xạ cô trả lời "Vâng?"

"Kỳ Nhi, sao con và Long Tuyền chưa tới?" Là giọng của mẹ cô.

Không phải Long Tuyền.

Cảm giác thất vọng dâng lên trong lòng cô, không muốn khiến mẹ lo lắng. Cô nhẹ nhàng nói vài câu, trong công ty có việc nên Long Tuyền còn chưa về.

Nghe vậy, Lôi Trương Minh Lý im lặng một lúc, sau đó nói: "Kỳ Nhi...nếu nó không về, con cũng về một chuyến đi."

"Mẹ?"

"Được rồi, mẹ không nói nữa, mẹ đã nấu canh mà con thích ăn, nhanh về đi." Lôi Trương Minh Lý vội vàng nói, sau đó liền cúp điện thoại.

Buồn bã để điện thoại xuống, cô nâng mắt nhìn mình trong gương.

Anh sẽ về, Long Tuyền đã đồng ý với cô, cho nên anh nhất định sẽ về, cô tin tưởng lời anh đã nói, tin tưởng anh.

Cô vẫn chờ anh, nhưng mà đã muộn một tiếng. Anh vẫn chưa về, ngược lại quản gia vẫn luôn yên lặng tới gõ cửa, nói là Long Tuyền báo về, công ty có việc, anh không về kịp.

Anh thất hứa, hơn nữa, anh không tự mình nói với cô mà chuyển lời qua quản gia.

Cô nhìn gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng của mình ở trong gương, cùng với bộ váy tuyệt đẹp trên người mình, có một cảm xúc châm chọc dâng lên trong lòng.

Cô tự nhiên ngốc như vậy tin rằng anh sẽ bỏ lại công việc để cùng cô trở về nhà mẹ đẻ, cô thật sự là ngốc.

Đàn ông, có ai là không giống ba của cô, lấy sự nghiệp làm trọng chứ?

Dù sao gia đình sẽ không mất đi, vợ cũng không mất đi, phụ nữ lại càng không, nhưng lợi nhuận thì có. Tiền bạc sẽ mất, so sánh với nhau, gia đình, người nhà cũng sẽ bị đặt ở sau, đầu tiên là xử lý lợi nhuận.

Cô đã từng nhìn thấy mẹ khóc trước bàn trang điểm. Khi đó cô vẫn chưa hiểu chuyện, từ nhỏ, ba đã luôn vội vàng làm việc, hầu như không có thời gian chơi cùng cô và Thiên Nhi.

Cô biết ba rất thương cô và Thiên Nhi, cho nên có một lần ba hứa sẽ trở về chơi cùng bọn họ. Cuối cùng lại không về, cô cũng không vì chuyện đó mà buồn, cô cho rằng cô đã quen rồi.

Chỉ là cô không nghĩ tới, thì ra cái cảm giác này, cô vẫn chưa quen được, bởi vì hôm nay người ngồi ở bàn trang điểm khóc đối thành cô.

Cô không nên khóc, chẳng qua cô chỉ là người vợ mà anh dùng tiền mua về mà thôi. Anh không về kịp cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Những giọt lệ lớn chảy qua lớp trang điểm, từng giọt từng giọt.

Lớp trang điểm mất gần một tiếng của cô, chỉ cần mấy giọt nước mắt, hoàn toàn phá hỏng vẻ đẹp của nó.

Nhìn cô gái trong gương, lớp trang điểm lem nhem, cô cứ ngây ngốc ngồi như vậy. Không tiếng động rơi nước mắt, trong lòng vẫn hy vọng, anh sẽ vội vàng trở về, cùng cô về nhà họ Lôi.

Đúng tám giờ, quản gia tới gõ cửa, nhắc cô là xe đã chuẩn bị xong, sẽ đưa cô về nhà.

Cô nở nụ cười nhạt với cô gái trong gương. Lấy giấy lau nước mắt, cầm lấy hộp phấn trang điểm lại.

Nhưng khác với lúc này, lần này chỉ mất có năm phút đồng hồ.

Năm phút đồng hồ, thời gian như vậy đủ để cô che đi dấu vết của nước mắt. Năm phút đồng hồ, đủ thời gian để cô thu hồi lại cảm xúc của mình, khôi phục lại biểu hiện của một tiểu cô nương tràn ngập chờ mong, nhưng, lúc này trong mắt cô đã không còn ánh sáng tươi sáng.

Mở cửa, nói cảm ơn với quản gia. Cô ngồi lên xe, lái xe đưa cô về nhà họ Lôi.

Đón độc một mình, một người trở về.

"Anh không nên ở đây."

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, một giọng nói trầm thấp yếu ớt vang lên, nhắc nhở người đàn ông kia không nên ở lại đây.

Long Tuyền nhìn đồng hồ, rồi nhìn người nằm trên giường, trước ngực đang quấn đầy vải trắng - Long Tĩnh, "Anh cần ở lại đây, em bị thương, chuyện của em anh sẽ xử lý thay em"

Long Tĩnh, Nhị thiếu gia của Long môn, cũng là đương gia nắm giữ mặt tối của Long Môn. (*đương gia: có thể hiểu là người nắm giữ quyền quyết định)

Long Tuyền ở ngoài sáng, gánh vác Long thị và toàn bộ công việc của Long Môn, Long Tĩnh ở trong tối, gánh vác toàn bộ trách nhiệm trong hắc đạo.

Long Môn vài thập niên trước là một thế gia hắc đạo, do ông nội ít xuất hiện tạo nên, công ty Long Khâu thành lập, làm cho Long Môn đi theo hướng này.

Nhưng mà Long Môn đã từng là hắc đạo, không có cách nào hoàn toàn thoát ly thế giới ngầm, cho nên Long Môn vẫn luôn có một quy định: Đứa con đầu sẽ trở thành môn chủ Long Môn, đứa thứ hai nhất định phải trở thành đương gia của Long Môn trong thế giới ngầm.

Thường xuyên giao lưu với hắc đạo, Long Tĩnh là một cái gai trong mắt các Lão Đại của các bang phái, là chướng ngại phải dẹp bỏ.

Mà hiện giờ, Long Tĩnh gặp phải ám toán, ngực và bụng đều bị thương, mất rất nhiều máu.

Long Tuyền không thể trợ mắt nhìn em trai mình bị thương, càng không có biện pháp bỏ xuống trách nhiệm mà cùng Kỳ Nhi trở về. Cho nên, biết rõ cô sẽ thất vọng, anh vẫn ở lại đây.

"Anh không đi, chị ấy sẽ rất buồn." Long Tĩnh biết, Lôi Kỳ Nhi rất quan trọng với Long Tuyền. Mà anh, không hề muốn vì mình mà làm quan hệ giữa hai người họ xảy ra vấn đề.

"Không sao đâu." Long Tuyền không cho phép chính mình nhớ tới cô, bởi vì như vậy sẽ khiến anh không kiềm chế được.

Hiện tại, anh phải bình tĩnh suy nghĩ, làm thế nào để bắt được người làm Long Tĩnh bị thương, cũng phải làm thế nào để giấu ba mẹ chuyện Long Tĩnh bị thương.

"Chị ấy không biết chuyện của Long Môn." Long Tĩnh nhắc nhở anh.

Không muốn để cho Lôi Kỳ Nhi biết quá nhiều chuyện đen tối. Long Tuyền cố ý giấu chuyện của Long Môn, Lôi Kỳ Nhi chỉ biết mỗi chuyện của Long thị, nhưng không biết Long thị chẳng qua chỉ là một phần của Long Môn.

"Có lẽ anh nên nói cho chị ấy biết."

"Không." Long Tuyền cự tuyệt.

Toàn bộ Long Môn quá mức đen tối. Anh không muốn để cho cô biết, anh đã từng làm những chuyện đáng sợ. Hai tay đã dính đầy máu tươi, những người này đáng chết, nhưng anh không có cách nào khác, anh không muốn để cho cô biết.

Anh sợ, khi biết mọi chuyện cô sẽ sợ anh, sẽ rời xa anh.

"Hy vọng quyết định này của anh là đúng." Long Tĩnh chậm rãi nói: "Em không hy vọng anh sẽ rơi vào hoàn cảnh giống em."

Mất đi người yêu, giống như trong trái tim bị khoét một lỗ vậy, cảm giác đau đớn in vào xương tủy, không thể nào quên được.

Long Tuyền nhìn em trai mình, "Em nghỉ ngơi đi, chuyện trong môn, anh sẽ xử lý."

Anh cũng không mong muốn chịu cảnh như vậy, nhưng anh phải thay Long Tĩnh giải quyết chuyện này.

"Kỳ Nhi, tha thứ cho anh." Anh vô thức thì thầm.

Anh... Thật sự nhẫn tâm.

Đã một tuần từ ngày anh thất hứa, anh không trở về. Không, không phải anh không về nhà họ Long, mà là không bước vào phòng của bọn họ mà thôi.

Mỗi lần, anh đều chỉ trở về một lát rồi lại vội vàng rời đi. Không hề có lời giải thích, thậm chí không nhìn một cái, anh liền lạnh lùng rời đi, cô chỉ có thể im lặng tựa vào cửa sổ, một lần lại một lần nhìn bóng lưng anh rời đi, rồi sau đó cô đơn cuộn mình trên giường, chờ đến bình minh.

Anh chán ghét cô rồi đúng không? Hay là hối hận khi đã cưới một phụ nữ không có lợi gì về?

Quan trọng hơn là anh có thể không cần để mặc mình cô, một mình đối mặt với đêm tĩnh mịch mà đúng không?

Cô khẩn cầu một lần nữa, nhưng anh lại khiến cô thất vọng một lần nữa, hết lần này đến lần khác để cho cô đơn vây quanh cô.

Nhìn không được vрон tay, khẽ xoa vị trí bên cạnh, cảm giác lạnh lẽo nhắc nhở Lôi Kỳ Nhi, chồng của cô không về căn phòng này, nằm trên chiếc giường lớn này.

Từ từ nắm chặt tay, sự chua xót trong lòng dâng lên, cô thở sâu, cố nhịn.

Bao nhiêu lần, vì để tránh cho ba mẹ chồng nhìn ra sự khác thường của cô, từ một người thích cười thì cười, thích khóc thì khóc, cô đã nhịn xuống bao nhiêu nước mắt rồi chứ?

Cô rất muốn nói với chính mình không nên cảm thấy mất mát, nhưng sự chua xót cứ dâng lên trong lòng cô, luôn không nhịn được lại nổi lên.

Nhớ tới tuần trước, cô về nhà họ Lôi, về mặt thân thiết của ba và mẹ, trong nháy mắt, cô gần như muốn nói ra tất cả ủy khuất. Nhưng cô nhịn xuống, bởi vì cô không muốn họ lo lắng.

Ngoài dự đoán của cô, em trai sinh đôi của cô, Lôi Thiên cũng ở nhà.

Công ty Lôi thị sau khi trải qua nguy cơ tài chính, ba đã giao toàn bộ cho Lôi Thiên tiếp quản Lôi thị, còn mình thì nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống với mẹ.

"Hôm nay em con biết con trở về, có ý từ chối tiệc rượu để về." Biết rõ con trai sẽ không nói ra, Lôi Trương Minh Lý nhỏ giọng nói cho con gái biết.

Em trai vì mình mà quay về, cô cảm thấy cực kỳ uất ức, đồng thời cảm thấy bi ai.

Em trai vì mình quay về, vì sao Long Tuyền lại lựa chọn thất hứa, không vì cô mà quay về?

"Chị, anh ta có tốt với chị không?" Lôi Thiên đặt câu hỏi, gần như phá vỡ lớp mặt nạ của cô.

Có trời mới biết cô có bao nhiêu mong muốn sà vào lòng ba mẹ để khóc.

Cô cố nở nụ cười ngọt ngào, "Thiên Nhi ngốc, anh rể của em sao có thể không tốt với chị được?" Dùng nụ cười để che đi sự chua xót trong lòng, cô vỗ vai em trai, tự mình chạy trốn tới bàn ăn ngồi xuống.

Long Tuyền tốt với cô, nhưng chỉ là đặt cô ở sau sự nghiệp mà thôi.

Kỳ thật, cô nên cảm thấy thỏa mãn mới đúng.

Anh cho cô đi làm, không trói buộc cô. Cung cấp những đồ dùng tốt nhất cho cô, thức ăn, quần áo, tất cả đều là đồ tốt, cô nên thỏa mãn mới đúng.

Nhưng trong lòng cô, vẫn đau vô cùng, đây không nên là phản ứng của cô.

Cô không nên mặc cho mình giống như người phụ nữ bị vứt bỏ, nằm trên giường giả chết, cô nên nhanh chóng tỉnh lại. Vứt tên hỗn đản Long Tuyền ra sau đầu, chính mình sống vui vẻ.

Long Tuyền khiến cho cô không còn là chính mình nữa. Rốt cuộc là cô bị cái gì, cô cũng không rõ. Có lẽ, Long Tuyền đã hạ cớ trên người cô, khiến cô điên cuồng vì anh.

Cô bật cười vì ý nghĩ nhảm chán của mình. Cô quay đầu lại, nhìn đồng hồ điện tử đặt đầu giường.

Rất tốt, giờ là tám giờ, cô dùng mười lăm phút để rời giường đánh răng rửa mặt, ăn xong bữa sáng liền tới cửa hàng của mình, hôm nay cô có rất nhiều việc, bởi vì cái cô Jenny không có lương tâm kia đã thay cô nhận đến bốn cuộc hẹn, chuẩn bị khiến cô mệt chết.

Cũng tốt, công việc nhiều một chút, cô sẽ không có dư thừa thời gian và thể lực để suy nghĩ đến những điều khác.

Chương 6

Không muốn bất động trên giường nữa, cô chậm chạp gắng gượng đứng dậy, đi từ từ tới phòng tắm, nhìn kĩ cô gái có sắc mặt nhợt nhạt trong gương, trời ạ, cô gái giống như oan hồn kia thật sự là cô sao?

Trợn mắt nhìn mình trong gương. Lôi Kỳ Nhi không biết phải làm thế nào, than nhẹ thành tiếng.

Quả nhiên không giống mình, một người đàn ông cứ thay đổi cô như thế, thật sự làm cô không dám tin.

"Lôi Kỳ Nhi, đừng suy sụp nữa. Đừng để tên đàn ông đáng giận kia làm đau lòng, mày phải trở về cô gái phóng khoáng trước kia, trở lại với cuộc sống mà mày thích. Không được chán chường nữa, biết không?" Cô nghiêm nghị nói với chính mình, rồi sau đó vội vã rửa mặt, đeo đồ trang sức trang nhã, thay quần áo định ra khỏi phòng.

Như những đại gia đình khác. Vợ chồng nhà họ Long thường cùng nhau du ngoạn khắp nơi để bù đắp lại sự tiếc nuối lúc còn trẻ không thể giờ giờ phút phút ở bên nhau. Mà năm anh trai em gái nhà họ Long đều có cuộc sống của riêng mình nên không phải lúc nào cũng có thể gặp nhau trên bàn ăn.

Vì vậy khi Long Tuyền biến mất một tuần. Cô đã tạo thành thói quen một mình dùng cơm trên cái bàn to như vậy, chỉ là không biết tại sao hôm nay không khí lại khác thường, thường ngày không có ai trên bàn ăn thế mà bây giờ lại có Long phu nhân và Long Hồ ngồi cùng.

"A, chị dâu, chào buổi sáng!" Em gái Long Hồ vừa thấy cô, hớn hờ chào hỏi, giống như tình cảm hai bạn họ vô cùng tốt vậy.

"Buổi sáng tốt lành, mẹ, em Hồ." Cô định chào hỏi xong thì đi làm luôn, tới tiệm thì nhờ bé trợ lý giúp mình đi mua bữa sáng.

Chỉ vì tới hôm nay cô vẫn không có thói quen đối mặt với người của nhà họ Long. Hơn nữa cô là cô gái Long Tuyền “mua” về, điều này làm cho cô cảm thấy rất không tự nhiên.

"Kỳ Nhi, ăn sáng chưa?" Long phu nhân nói ra một câu hỏi dịu dàng, nhìn cô con dâu nhút nhát kia làm bà quyết định phải phá vỡ sự bẽ tắc khó chịu này.

Khó khăn lắm mới đợi đến khi thẳng con cả cưới vợ về, sao bà có thể không mừng rỡ như điên, vội về đưa con dâu làm người ta đau đến tận trong lòng cơ chứ?

Chỉ là, bà có thể cảm nhận được cô con dâu này, hình như không vui lắm.

"Dạ, con. . . . ."

"Thiếu phu nhân vừa mới xuống, còn chưa ăn sáng." Quản gia xuất quỷ nhập thần đột nhiên xuất hiện đúng lúc cô còn chưa kịp phun ra lời nói dối.

Đề một phần bữa sáng đơn giản ở trước mặt Lôi Kỳ Nhi "Thiếu phu nhân, xin từ từ dùng bữa."

Ngài quản gia, ngài thật sự làm quá đúng chức trách rồi. . . . ."Cám ơn." Không thể làm gì khác, cô nhẹ giọng nói cảm ơn.

Nhìn chằm chằm bữa sáng trước mặt thật lâu, Lôi Kỳ Nhi mới từ từ cầm đồ lên ăn, cắt một phần nhỏ bánh mì nướng bỏ vào trong miệng.

"Chị dâu chị dâu." Nhận được ánh mắt ám hiệu của mẹ, Long Hồ làm nũng gọi cô, câu sau của cô bé gây được sự chú ý của cô "Chị dâu, gần đây em rất muốn đổi sang một loại tạo hình mới, nhưng không biết nên làm như thế nào cả, chị có thể cho em chút ý kiến được không, " Xuống tay từ mảng chị dâu quen thuộc nhất, sẽ làm chị ấy tự nhiên một chút.

"À." Vừa nghe đến đề tài mình am hiểu, Lôi Kỳ Nhi nhìn kĩ Long Hồ. Chuyên nghiệp cho ý kiến "Dáng người em rất đẹp, cho nên có rất nhiều loại tạo hình hợp với em. Nếu không ngại em có thể thử uốn tóc một chút, sau đó đính hạt kim màu cà phê. Sẽ rất thích hợp với em."

"Có thật không, em thật sự rất thích hợp với màu vàng kim ư, em còn tưởng rằng mình không có huyết thống của người ngoại quốc, nhuộm màu vàng kim sẽ trông kì quặc chứ." Bám lấy người Lôi Kỳ Nhi, Long Hồ giống như cô gái nhỏ tìm được tri kỷ. Rủ rì rủ rì nói không ngừng.

"Không đâu. Em rất thích hợp với màu vàng kim. Hơn nữa da em rất trắng. Nhớ là nên chọn màu vàng lọt, nếu không sẽ giống như cô khô mộc ngang vậy." Long Hồ này đúng là rất biết cách để người ta thả lỏng cảnh giác.

Lôi Kỳ Nhi không khờ. Cho nên phát hiện ra Long Hồ cùng Long phu nhân đang cố gắng làm quen với mình.

Nhưng, sự bất an trong cô vẫn còn.

"Chị dâu này, em có thể tới tiệm của chị làm không? Em vẫn luôn muốn đi vào tiệm của chị làm tạo hình đấy, nhưng tiệm của chị khó hẹn trước quá. . . . ."
." Long Hồ tiếp tục nói "Hôm nay chị có bận lắm không?"

"Hôm nay. . . . ." Suy nghĩ một chút, Lôi Kỳ Nhi nở nụ cười áy náy "Thật xin lỗi, hôm nay chị có bốn lịch hẹn trước. Hôm nào em thật sự rảnh chị sẽ tạo mẫu riêng cho một mình em, thế nào."

"Bốn lịch hẹn trước?" Long Hồ không dám tin nhỏ giọng hô thành tiếng, vậy sẽ mệt chết người ta. "Không vất vả sao?"

"Cũng không có gì. Trước kia còn có nhiều hơn." Bị vẻ mặt khoa trương của Long Hồ chọc cười. Lôi Kỳ Nhi khẽ nhấp một ngụm nước cam, giải thích.

"Kỳ Nhi, nếu như quá vất vả, đừng nên cố gắng" Nghe thấy cô con dâu nhỏ bé kia thế mà không muốn sống cứ liều mình làm công việc đó, Long phu nhân nhất thời đau lòng.

"Mẹ, con không hề mệt mỏi. Hơn nữa con rất yêu công việc này." Từ nhỏ cô đã thích thiết kế một kiểu tóc thích hợp cho những người bên cạnh mình. Cho nên cô mới lựa chọn công việc là một nhà tạo mẫu tóc.

"Con thích là tốt rồi." Long phu nhân cũng không ép cô, ép nó bỏ công việc yêu thích, đây chính là hành động ác độc của mẹ chồng, mà bà cũng sẽ không làm ra loại chuyện như vậy.

Lôi Kỳ Nhi cảm kích cười với bà một tiếng, may mắn mình có một bà mẹ chồng không kìm hãm mình.

"Đúng rồi Kỳ Nhi, lần trước con và Long Tuyền về nhà mẹ đẻ đúng không. Bên thông gia có khỏe không?"

Không ngờ Long phu nhân lại đột nhiên nói về đề tài này. Nụ cười trên môi Lôi Kỳ Nhi cứng đờ. Cô không muốn nói với bà rằng Long Tuyền không trở về cùng với cô. Nhưng cô cũng không muốn nói dối.

"Sao vậy?" Nhảy bèn nhận ra vẻ mặt kì lạ của con dâu, chân mày Long phu nhân nhíu lại.

"Thật ra, Long Tuyền, anh ấy. . . . . bạn." Một lát sau, cô chọn một câu trả lời đơn giản mà cũng không quá thẳng thừng.

"Ý của con là, ngày đó Long Tuyền không về cùng với con." Sau khi kết hôn, lần đầu vợ về nhà mẹ đẻ, làm chồng mà lại không về cùng, chuyện này là sao đây?

"Là vì. . . . . anh ấy rất bận." Lôi Kỳ Nhi rất muốn giải thích thay anh, nhưng nhớ lại bóng lưng đến rồi đi vội vàng kia, tim của cô rất đau xót.

Nhìn thấy con dâu hồn bay phách lạc, Long phu nhân gọi quản gia tới, hỏi rõ chuyện từ đầu tới đuôi.

Thì ra không chỉ có con trai cả đến rồi đi vội vàng, không ngủ ở nhà, không có thời gian ở cùng với Kỳ Nhi, mà đến ngay cả đứa con thứ hai Long Tĩnh cũng đã một tuần rồi chưa về lại nhà.

Hai đứa con trai cả tuần rồi chưa về nhà, đối với bà mà nói cũng không phải là chuyện gì mới mẻ, lòng mày bà cũng không hề nhích một chút, nhưng đối với Lôi Kỳ Nhi mới gả vào nhà họ Long thì đó lại là một chuyện khác.

Bà rất rõ ràng, Long Tuyền thân là con trai cả. Vì chuyện trong công ty mà bận tới mức tối mịt là tất nhiên, nhưng tốt xấu gì Kỳ Nhi cũng là cô vợ mà nó hao hết tâm tư mới cưới được về, hiện tại cưới người ta về rồi, lại để người ta ở nhà một mình không gặp cũng không hỏi, cái thẳng con chết bầm này. Có phải ngứa da rồi không hả.

Nhưng mà trước khi dạy dỗ nó, phải nghĩ biện pháp đưa vợ tới cạnh nó đã, để cho vợ chồng son bọn nó có cơ hội bồi dưỡng tình cảm một chút, thuận tiện ám chỉ luôn cái thẳng con chết bầm này, bằng không con dâu này mà chạy mất, đến lúc đó tới phiên bà khóc không ra nước mắt.

"Tiểu Hồ, không phải hôm nay con muốn tới công ty một chuyến sao?" Long phu nhân hếch mày. Bỗng dưng nói với cô con gái nhỏ như thế.

Rõ ràng hôm nay mình được nghỉ phép, vốn không phải tới Long thị, nhưng Long Hồ ăn ý vô cùng với mẹ mình nên lập tức biết mẹ muốn làm chuyện gì rồi "Đúng rồi, con ăn sáng xong thì nên tới đó thôi. Chị dâu, hẳn là chị chưa tới thăm quan văn phòng của anh cả đúng không?"

"Ừ, đúng vậy." Không hiểu tại sao con bé lại hỏi chuyện này, Lôi Kỳ Nhi đáp một tiếng. Rồi sau đó cụp mắt, im lặng giải quyết bữa ăn sáng của mình.

"Như vậy con đợi tiểu Hồ đi cùng đi, mẹ có chút đồ muốn con đưa cho Long Tuyền hộ mẹ." Long phu nhân cười khanh khách ném ra một trái bomb.

Cái gì, "Cái đó. . . . . Hôm nay con hơi bận. Con nghĩ vẫn nên. . . . ." Lần sau đi.

Không cho cô có cơ hội cự tuyệt, Long phu nhân nhíu đầu lông mày đẹp để lại. "Có phải là con không muốn giúp mẹ?"

Đây là tội danh cực kì lớn, cho dù là gan cô cực kì lớn, thì cũng không chống nổi cái lời trách móc này "Không phải vậy, con rất vui lòng."

"Vậy làm phiền con nhé." Gian kế thực hiện được, Long phu nhân lộ ra một nụ cười rất hài lòng, cũng ném sang bên chỗ con gái mình một nụ cười.

Rõ ràng chính là gây khó dễ mà.

"Không đâu" Nhiều lắm là bị Jenny oanh tạc cộng thêm ngày mai bị chính tới chết mà thôi. Cô im lặng than nhẹ trong lòng.

Đi theo Long Hồ đi vào công ty Long thị, có không ít người nhận ra thân phận của các cô, họ đều cung kính mà khom người chào.

Bị hành động của bọn họ dọa cho hết hồn, cho dù là Lôi thị thì các nhân viên cũng không làm lễ lớn như thế với cô. Cho nên Lôi Kỳ Nhi chỉ có thể đáp lại họ từng nụ cười cứng nhắc, sau đó vội bước theo chân Long Hồ đi về phía phòng làm việc của Long Tuyền.

Long Tuyền. . . . . Vừa nghĩ tới sẽ gặp lại anh, cô không khỏi khẽ cắn môi.

Anh ấy thật nhẫn tâm. Vứt cô ở trong nhà chẳng thèm quan tâm suốt một tuần. Nhưng điều đáng ghét chính là cô rất nhớ anh.

Thân thể quen thuộc kia. Thậm chí lúc nửa đêm tỉnh lại, bởi vì không cảm thấy nhiệt độ trên người anh mà thấy lạnh lẽo, thật lâu không cách nào ngủ được. Chỉ có thể ngây ngốc nhìn tấm ảnh hai người chụp chung vào đêm cuối cùng ở Hawaii.

Đáng ghét, anh đáng ghét như thế, cô lại còn nhớ anh, cô đúng là ngu đến mức không có thuốc nào cứu được nữa, đáng đời bị hành hạ thế này lắm!

Thôi! Đưa đồ mẹ nhờ cho anh thôi, cô bước đi.

Cô không muốn ở lại gặp anh đâu, nhưng vẫn cứ nghĩ sao anh có thể nhẫn tâm đối xử với mình như thế được, nghĩ tới mình rốt cuộc ngu ngốc nhà quê như vậy, đúng là ngu ngốc mà.

Đi theo Long Hồ, cô mãi im lặng suy nghĩ cho nên không phát hiện ra hai người đi tới một nơi không có bóng người, ở nơi này không có gì cả, ở cuối có hai cánh cửa giống như là cửa thang máy vậy, bốn phía đèn ngay cả nửa bóng người cũng không có, yên tĩnh tới kỳ lạ.

"Chị dâu. Em nghĩ là anh ba có đưa đầu tay của chị vào trong máy vi tính." Long Hồ hoàn toàn không bị bầu không khí yên tĩnh tới mức kỳ lạ này ảnh hưởng, nở nụ cười ngọt ngào với cô.

"Đầu tay gì cơ?" Cô không hiểu.

"Ừa, anh cả chưa nói với chị hả?" Vì trên mặt cô ngoài mê mang chỉ có mê mang. Long Hồ không cho rằng anh cả đã nói với cô.

Hay là chị dâu quên rồi? Long Hồ suy nghĩ một chút "Không sao, em nói lại là được. Về sau khi chị tới đây, chỉ cần đặt tay ở chỗ này, là được rồi." Cô đưa tay nhấn lên vách tường bên cạnh, một tiếng vang lạ lùng vang lên, hai cánh cửa bằng thép vốn đóng chặt từ từ rộng mở.

Lôi Kỳ Nhi kinh ngạc nhìn cánh cửa bằng thép rộng mở trước mắt.

"Chị dâu, đây là thang máy chuyên dụng đi tổng đàn Long Môn đó!" Long Hồ kéo cô đi vào thang máy, vừa giải thích với cô, vừa ấn số xuống tầng năm phòng làm việc của anh cả và anh hai."

Tổng đàn Long Môn, tầng thứ năm dưới lòng đất? Rốt cuộc Long Hồ đang nói cái gì, vì sao một chữ cô cũng không hiểu?

"Chị dâu?" Nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Lôi Kỳ Nhi. Long Hồ duỗi ngón tay mò mạch đập của cô, không có gì khác thường, chỉ đơn giản là bị hù sợ mà thôi.

Giọng nói khẽ run "Tiểu Hồ, em nói Long Môn. . . . . Là Long Môn nào vậy?" Là cái tổ chức cổ xưa làm hai giới hắc bạch nghe tiếng mà biến sắc, kiêng dè không thôi trong lòng đồn đó ư?

"Chị dâu. Chị đang nói gì thế, Long Môn cũng chỉ có một, không phải sao?" Thấy bộ dạng của cô, bỗng nhiên Long Hồ có một dự cảm, giống như mình đã làm một chuyện cực kì sai lầm.

Lôi Kỳ Nhi lặng người đứng tại chỗ, không dám tin nhìn chằm chằm Long Hồ. Long Tuyền là người của Long Môn!

Tuy cùng họ, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng công ty Long thị lại có quan hệ với Long Môn. Thử hỏi có ai sẽ nghĩ được cơ chứ.

Một công ty vượt trên quốc gia nổi tiếng toàn cầu, lại có liên quan tới tổ chức cổ xưa hùng mạnh và thần bí đó,

"Long Tuyền đang ở trong Long Môn. Vậy vai trò của anh ta là cái gì?" Cô thì thầm với sàn đất. Giọng nói nhỏ tới mức chỉ cần cô dùng lực, câu đó sẽ biến mất vậy.

"Cái đó. . . . . Anh cả, anh ấy. . . . . Anh ấy. . . . ." Cảm nhận được sự khác thường của cô, Long Hồ không biết nên lấy cớ gì để mình thoát khỏi vấn đề này.

"Thân là Tổng giám đốc công ty Long thị, như vậy vai trò anh ta nắm giữ trong Long Môn, cũng không thấp chứ?" Hơi nhếch môi, Lôi Kỳ Nhi hỏi.

"Thật ra thì, thật ra thì. . . . ." Trời ạ, cô tuyệt đối không ngờ rằng, anh cả gạt chị dâu những chuyện có liên quan tới Long Môn.

Nếu cô biết, cô nhất định sẽ không mang chị dâu tới! Hu hu. . . . . Liệu lát nữa anh cả có mang cô ra chém rồi ném xuống biển làm mồi cho cá không đây?

Không nhìn thấy bộ dạng bi thảm như trời sắp sập xuống của Long Hồ, Lôi Kỳ Nhi lắc đầu một cái, khẽ cười, chỉ là, trong tiếng cười kia không có vui vẻ, ngược lại có thật nhiều chua xót.

Ở trong lòng Long Tuyền, quả nhiên cô chỉ là một cô vợ mới mua về mà thôi, có đúng không? Nếu không. Tại sao cái gì anh cũng không nói cho cô biết, cái gì cũng gạt cô, cô không đáng giá để anh đối đãi chân thành ư? Cô không đáng giá ư?

"Chị dâu, chị làm sao vậy?" Thấy cô lung lay như có vẻ sắp đổ xuống, Long Hồ kinh hoảng đỡ cô. Ban nãy bắt mạch cho chị ấy, đâu có phát hiện vấn đề gì đâu!

Lúc này, hai cánh cửa bằng thép chậm rãi mở ra, Lôi Kỳ Nhi ngược mắt nhìn về phía ngoài cửa, người đàn ông mua cô về đang đứng ở đó.

"Anh cả?" Long Hồ cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía ngoài cửa, kêu thành tiếng, chỉ vì đáng về mặt mũi của đối phương.

"Tiểu Hồ, anh cần nói chuyện với chị dâu em một lát." Tầm mắt của Long Tuyền chỉ đặt ở trên người cô gái đang có sắc mặt nhợt nhạt kia.

Long Hồ gật đầu, đẩy Lôi Kỳ Nhi không hề giãy giụa lấy một cái vào trong ngực của anh, rồi sau đó anh xoay người ôm lấy người trong ngực đi vào phòng làm việc của mình. Đóng cửa lại, cũng khóa luôn.

Cho dù vào phòng làm việc, hai cánh tay của anh vẫn ôm cô thật chặt, để cho giữa hai người không có một khe hở nào.

Chỉ mới một tuần thôi, anh đã nhớ cô tới phát điên rồi! Nhưng anh phải nhịn, phải mau sớm giải quyết những kẻ có ý đồ làm hại Long Tĩnh.

Anh quá rõ ràng sức ảnh hưởng của cô với anh. Ví như lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh không cách nào khống chế mình ở lại bên cạnh cô, cho nên anh ép mình không thể trở lại bên cạnh cô, không được nhớ cô.

Một tuần dài giống như là cả đời người, hôm nay cô đang ở trong ngực mình, cảm giác kia tuyệt vời như đang mơ, rồi lại không chân thực như thế.

Mặc cho nhiệt độ nóng rực của anh bao quanh mình, Lôi Kỳ Nhi lẳng lặng để anh ôm một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu lên. Hờ hững, nhẹ nhàng hỏi "Anh rốt cuộc là ai?"

Anh cúi đầu, nhìn vào đôi mắt nhiễm đầy đau thương kia, anh biết, mình không thể lừa cô nữa.

Thông minh như cô, phút chốc đi vào tổng đàn đã hiểu rõ tất cả "Long Tuyền. Tổng giám đốc công ty Long thị, cũng là Môn chủ đương nhiệm của Long Môn."

Anh. Là Môn chủ đương nhiệm của Long Môn, cho nên, chồng của cô. Cũng không phải một nhà kinh tế bình thường, mà là Môn chủ của một thế lực kinh tế có thể thao túng thế giới. Có mạng lưới khoa học công nghệ lợi hại nhất toàn cầu, hơn nữa còn là nhân tài đứng đầu vì những gì đã cống hiến cho Long Môn.

Cảm thụ nhiệt độ cơ thể anh, lòng của cô rất lạnh, thật lạnh.

Anh cố ý gạt cô. Anh không để cho cô biết những chuyện có liên quan tới Long Môn, chính là vì sợ cô xảy ra chuyện gì sẽ nguy hại tới Long Môn, hay là sợ cô sẽ bán đứng Long Môn? Nghi ngờ chồng chất, khiến lòng cô càng lạnh lẽo.

Nhưng mà, một nghi vấn khác hiện trong đầu cô. Khiến cô càng thêm sợ hãi "Anh. . . . Là anh ra tay quấy nhiễu công ty của ba?" Giọng cô run rẩy, cả người cũng run rẩy.

Ba ở trong giới kinh doanh đã mấy chục năm, thành thạo lẫn lộn trong thương trường. Thực lực của ba quá rõ ràng, nhưng công ty Lôi thị đột nhiên truyền tin xấu tiền vốn không đủ, đây không phải là điều mà ba có thể dễ dàng mắc phải.

Mà sự xuất hiện của anh, sự giúp đỡ của anh cùng với yêu cầu của anh, lại trùng hợp rất không bình thường. Cô không có cách nào bỏ cái suy nghĩ đó xuống. Nhưng từ tận đáy lòng, cô lại mâu thuẫn hi vọng anh mở miệng phủ nhận tất cả.

"Là anh ư?" Tay cô siết chặt áo anh, vừa sợ vừa e ngại câu trả lời kế tiếp của anh.

Hãy nói với cô là không phải đi, chỉ cần anh nói một tiếng không, cô sẽ tin anh, cho nên làm ơn, xin hãy phủ nhận, anh không làm như vậy.

Cô van xin nhìn anh.

Đôi con ngươi màu đen sâu thẳm nhìn cô chằm chằm, anh đứng tại chỗ, môi mím chặt chưa từng mở ra, cố gắng biện giải cho mình, nhưng gương mặt lạnh lùng vẫn không hề tiết lộ chút cảm xúc như thường ngày.

Anh đang cam chịu?

Không chấp nhận nỗi áp án này, cô cố gắng kìm nước mắt đã tuôn tới hốc mắt "Mở miệng trả lời em đi! Em muốn chính miệng anh nói cho em biết, đến cùng có phải anh không!"

Cô ra lệnh, mười ngón tay càng siết áo anh chặt hơn.

"Là anh." Anh cho cô đáp án, một đáp án khiến cô ngừng thờ.

Nỗi đau đớn vô cùng, trong nháy mắt truyền ra từ trong tim. Trong khoảnh khắc đó. Cô thậm chí cho rằng tim cô đã vỡ tan nát thành từng mảnh nhỏ rớt leng keng dưới đất.

Hóa ra, lúc cô chưa kịp phát hiện. Anh lại trở nên quan trọng như thế, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Anh lại trở nên quan trọng như thế.

Chậm chạp thả áo anh ra, Lôi Kỳ Nhi đẩy anh, lui về phía sau vài bước. Đứng cách anh rất xa "Công ty là tâm huyết của ông và ba, tại sao anh phải làm như vậy?"

Anh vẫn không trả lời. Chỉ chăm chú nhìn cô.

"Chúng tôi từng đắc tội anh ư, chúng tôi đã làm sai điều gì hả? Nói cho tôi biết! Tại sao phải làm như vậy, " Cuối cùng, cô gần như là hét lên chất vấn anh. Từng giọt nước mắt chảy trên gương mặt tái nhợt của cô.

Bộ dạng yếu ớt này của cô làm tim anh co thắt lại, trên người anh như có một cái dây cương đang mạnh mẽ kéo anh đi.

Anh làm cô đau lòng, làm cô rơi nước mắt, anh vi phạm hứa hẹn của mình "Sẽ không làm cô đau lòng, sẽ không làm cô khổ sở, sẽ không làm cho cô chảy bất kì một giọt nước mắt đau lòng nào". Đây là lời thề anh đã thề vào ngày anh lấy cô.

"Anh không có lời gì muốn nói sao." Đối mặt với anh không hề lên tiếng. Cặp mắt đầy nước của cô nhìn anh chằm chằm, cô lại hận sự thành thật của anh một lần nữa.

Có. Anh có rất nhiều lời muốn nói với cô. Hai tay anh có biết bao sự khao khát được ôm cô vào lòng, để cho cô vĩnh viễn ở trong ngực của mình, khát vọng này, nhiều đến mức ngay cả anh cũng không dám tin.

Tiếc rằng thời gian lâu quá mức đã tạo thành thói quen dè dặt tâm trạng của mình. Không để người ngoài nhìn thấu suy nghĩ thật sự của mình, khiến anh không thể nói ra khát vọng từ sâu trong tim.

"Thật sự không có sao?" Nước mắt cô làm ướt gương mặt nhỏ nhắn, cô cực đoan nở nụ cười hờ hững.

Cô đến gần anh, dừng lại trước mặt anh. Chỉ cần anh đưa tay là có thể ôm cô vào trong ngực. Cảm nhận mùi thơm cùng với nhiệt độ ấm áp trên cơ thể cô.

Cô nhìn anh một lát, rồi sau đó tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, để vào trong tay anh "Có lúc, tôi thật sự hận sự thành thật của anh."

Tim Long Tuyền đập mạnh và loạn nhịp khi nhìn thấy chiếc nhẫn nhỏ xinh trong lòng bàn tay mình.

"Cám ơn anh trong mấy ngày vừa qua." Cho dù là một giấc mộng đẹp giả dối, nhưng ít ra, anh đã thật sự từng cho cô sự vui vẻ "Chỉ là tôi không thể nào ở bên cạnh người đàn ông đã làm hại người nhà của tôi, cho nên chúng ta tách ra thôi."

Anh, vẫn chưa hề nói câu nào.

"Về sau, đừng gặp lại nữa." Gặp lại, chỉ uống công đau lòng.

Nếu đã như thế. Chi bằng không gặp.

Xoay người, không tiếp tục nhìn về phía gương mặt điển trai làm cô tan nát cõi lòng kia nữa, cô đi ra khỏi phòng làm việc của anh.

Ngoài cửa, Long Hồ đang áy náy nhìn cô.

"Chị dâu. . . . ."

"Tiểu Hồ, đừng gọi chị là chị dâu. Chị không còn là chị dâu của em nữa." Bởi vì cô vừa trả nhẫn lại cho Long Tuyền, anh và cô. Không còn quan hệ gì nữa "Có thể nhờ em dẫn chị rời khỏi đây được không? Chị tuyệt đối sẽ không nói những chuyện đã thấy hôm nay ra."

"Em không có ý này. . . . ." Anh cả cũng không có ý này. Cô muốn giải thích thay người anh cả không giỏi trong việc biểu đạt ngôn ngữ kia, nhưng khổ nỗi Lôi Kỳ Nhi không cho cô cơ hội.

"Có thể dẫn chị rời khỏi đây được không? Tiểu Hồ." Nếu cứ ở chỗ này nữa, cô sẽ càng đau lòng hơn mà thôi. Cô không cho rằng mình vẫn là cô gái có sức mạnh để vượt qua nỗi đau này.

"Được. . . . ."

Đi đằng sau Long Hồ. Lôi Kỳ Nhi cẩn thận từng li từng tí che giấu nước mắt đang chảy xuống gò má.

Bước ra khỏi công ty Long thị, cô sẽ không còn quan hệ gì với Long Tuyền nữa, không còn sự bảo vệ của anh nữa.

"Anh cả. . . . ."

"Cô ấy đi rồi ư?" Long Tuyền không quay lại nhìn cô em gái nhỏ, anh bây giờ, bây giờ không còn sức đối diện với bất cứ ai nữa.

Quyết định của Kỳ Nhi đã đả thương anh nặng nề.

"Anh cả, thật ra thì. . . . . Thật ra thì khủng hoảng của Lôi thị, là do em và Uyên tạo ra." Long Hồ áy náy nhìn bóng lưng anh mình. Chột dạ nhận tội.

"Ừ." Không có giận dữ, không có tiếng gầm, anh chỉ hờ hững đáp lại cô em gái nhỏ.

"Anh cả?"

"Anh biết rõ từ ban đầu, anh biết ngay là em và Uyên giờ trò quỷ. Nhưng anh không ngăn cản bọn em, cho nên cô ấy nói đúng. Là anh tính kế." Cho nên cô hận anh cũng là chuyện đương nhiên.

"Anh cả, anh vô tội mà! Nếu không phải em và Uyên xen vào việc của người khác, anh và chị dâu. . . . ." Lời còn chưa dứt, giọt nước mắt to bằng hạt đậu rơi xuống gò má.

Đường tình của anh cả gặp ghềnh khó đi, cô chỉ muốn giúp anh mà thôi. Không ngờ lại phản tác dụng, thậm chí hại anh và chị dâu cắt đứt. . . . . Đây đều là lỗi của cô,

"Tiểu Hồ, em về trước đi." Hờ hững, Long Tuyền ra lệnh.

Giờ phút này anh không còn tâm tư an ủi em gái đang rơi nước mắt nữa, cũng không muốn đối mặt với sự thành khẩn nhận sai của cô.

Anh chỉ nghĩ tới một người.

"Vâng. . . . ." Thấy anh cả không muốn gặp ai, Long Hồ nghe lời rời khỏi phòng làm việc lạnh lẽo, để lại sự yên tĩnh cho anh.

Long Tuyền ngồi vào ghế làm việc. Khẽ thở dài, nơi trái tim truyền tới một cơn đau đớn nhưng anh không để ý tới.

Chúng ta tách ra đi! Về sau đừng gặp lại nữa.

Giống như gai nhọn, vừa sâu mà còn hung ác đâm vào tim anh, cô hận anh. Nhưng anh không nghĩ cô lại hận anh đến thế.

Anh nghĩ rằng giấc mơ ngọt ngào nhất đã vỡ tan trong tay anh. Vung tay lên, mở ra, lòng bàn tay không có gì ngoài sự trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Cô Vợ Non Nớt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

"Trước kia anh đảm bảo với tôi những gì! Bây giờ khác biệt không phải quá lớn rồi sao?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng chất vấn lạnh lùng.

Cầm ống nghe lạnh lẽo, Long Tuyền không nói gì.

"Anh đảm bảo sẽ cho chị tôi hạnh phúc, tôi mới chịu đồng ý với điều kiện của anh, để chị tôi gả vào Long Môn, bằng không, lấy thực lực của tôi cùng với tài lực hùng hậu của Lôi thị sẽ không bị trò đùa quái ác của Tứ thiếu gia và Ngũ tiểu thư ảnh hưởng." Lôi Thiên tiếp tục chất vấn.

Có ai có thể nhìn chị gái mình vì một người đàn ông mà từ từ tiêu tụy mà không quan tâm đến? Huống chi, cuộc hôn nhân này là anh chủ động đồng ý thay chị gái.

Ban đầu vì để cho Lôi Kỳ Nhi đồng ý gả cho Long Tuyền, anh giả bộ làm một người vô dụng, để nội bộ truyền ra tin đồn tài chính công ty gặp nguy cơ, cũng vì muốn gả cô ra ngoài mà ba mẹ Lôi cũng giả bộ đáng thương. Trước mặt Lôi Kỳ Nhi giả vờ bộ đáng không có gì để cô không cần lo lắng nhưng thường để lộ ra đáng về thờ dài, cuối cùng lừa cô đồng ý gả đi.

Long Tuyền vốn đã đồng ý với anh hạ giá bốn phần trăm công trình giao cho Lôi thị, vì ba Lôi kiên trì không bán con gái, chỉ cầu anh đối xử với con gái thật tốt, không cần phụ cô, cho nên Lôi Thiên đành phải nén đau thoát thác công trình này.

Vốn tưởng rằng chị gái sẽ làm một Long thiếu phu nhân thật vui vẻ, ai biết tên khốn kiếp Long Tuyền này lại trong thời gian ngắn như vậy bức chị gái phải bỏ về nhà, sau khi biết chuyện về sau của Long Tuyền, anh chỉ có thể thở dài. Người đàn ông này thật sự ngu xuẩn.

"Đối mặt với chị gái tôi, thế mà anh lại hèn nhất như vậy, thực sự làm cho tôi không dám tin."

Đối phương vẫn như cũ không nói một câu, dù cho anh có cao giọng trào phúng.

"Được rồi, quên đi, tôi cũng không so đo với anh. Dù sao đối mặt với chị gái tôi anh tỏ ra hèn nhất, trước đó tôi cũng đã chứng kiến qua."

Giọng điệu Lôi Thiên mang theo ý nói móc.

Nếu như chị gái biết anh chính là "nội gián" mang sự việc trong mười năm nay của cô, từ quen biết bạn bè nào, cho đến học môn học nào cũng đều nói cho Long Tuyền. Anh có thể khẳng định, bản thân nhất định sẽ bị chị gái bóp chết tươi.

"Gần đây cô ấy thế nào?" Long Tuyền hỏi. Anh chỉ muốn biết tình huống gần đây của cô.

Cuối cùng cũng mở miệng rồi sao? Anh còn tưởng Long Tuyền sẽ ngậm miệng luôn chứ. Ngoan ngoãn giống như đứa con trai nghe mẹ tiếp tục mắng.

"Chị tôi....." Mang theo chút tâm tình đùa cợt, Lôi Thiên dưới tình huống anh không thấy, nở một nụ cười đáng giận "Chị tôi ăn ngon, mặc ấm, ngủ đủ, trong khoảng thời gian ở nhà này được mẹ tôi cẩn thận che chở, trái phải tâm bả, cuộc sống trôi qua quả thật vô cùng tốt."

Vậy sao! Cô vui vẻ thì tốt rồi.

"Chẳng qua nếu đó là sự thật mà không phải tôi tưởng tượng thì tôi nghĩ mình sẽ bớt giận một chút." Long Tuyền cho rằng anh thật sự rảnh rồi, có thời gian gọi điện thoại tán gẫu cùng anh sao?

"Có ý gì?"

"Vi anh, chị tôi một chút cũng không tốt. Dù cho mỗi ngày mẹ tôi dùng đồ tốt, nấu canh hầm, chị vẫn ngày càng gầy đi. Nhưng bộ dạng liều mạng làm việc như không muốn sống, giống như muốn làm cho bản thân bận rộn. Tôi nghĩ một thời gian nữa tôi phải mang chị ấy đến bệnh viện truyền nước biển rồi."

"Các người không chăm sóc cô ấy sao?" Lần này đổi thành Long Tuyền chất vấn, trong giọng nói không khồng chế được tức giận.

"Xin hỏi Long tiên sinh, anh có tư cách gì mà chất vấn tôi?" Lôi Thiên hỏi ngược lại. Vì có thể đánh động đến cảm xúc của anh mà mừng rỡ vô cùng.

Biết người đàn ông này mười năm, cảm xúc luôn được Long Tuyền che đậy trong lòng làm cho anh khâm phục không thôi, không ngờ quả thật là một vật khác một vật, nhược điểm của người đàn ông này thế mà lại là chị của anh.

Mỗi khi chỉ cần liên quan đến chị gái, cảm xúc của Long Tuyền sẽ dao động trên diện rộng. Hơn nữa mỗi lần anh đều đập bàn tán dương.

"Cho anh tối hậu thư, nội trong một tuần phải dỗ chị gái tôi trở về, nếu không, Lôi Thiên tôi xin thề, sau này anh đừng mơ tưởng tôi cho chị gái tôi bước nửa bước vào Long Môn. Tôi tuyệt đối không làm cho chị ấy đau lòng một lần nữa." Anh không sợ lấy trứng chọi đá. Anh sẽ làm cho Long Tuyệt đẹp mắt.

Lặng lẽ cúp điện thoại. Long Tuyền dựa lưng vào ghế dựa, trong lòng bàn tay là ảnh chụp của hai người trong đêm cuối cùng ở Hawaii.

Cô không mang theo tấm hình này. Không, phải nói là tất cả mọi thứ có liên quan đến anh, toàn bộ cô đều không mang đi, giống như phảng phất nói cho anh biết, cô không cần anh nữa.

Nơi trái tim truyền đến từng cơn đau đớn. Cô là người yêu anh mong đợi nhiều năm, anh làm sao có thể để cho cô đau khổ.

Chỉ là..... "Về sau đừng gặp nhau nữa." Sáu chữ này giống như lưỡi dao vô tình đâm vào trái tim anh lần nữa, mang đến sự đau đớn khôn nguôi. Cô không muốn gặp anh, anh biết làm thế nào bây giờ?

Nắm chặt tấm ảnh chụp chung của hai người, lại một đêm không ngủ đến sáng.

Ánh mặt trời chói mắt rọi vào cửa sổ.

Thất thần nhìn tia sáng ngoài kia, Lôi Kỳ Nhi lập tức thu hồi lực chú ý của bản thân, cảm sản phẩm đã hoàn thành xong trong tay.

"Tạo hình như thế này có được không?" Thu hồi đường kéo, cô nở nụ cười nghề nghiệp yếu ớt, hỏi khách hàng về tạo hình cô vừa làm. Nhìn bộ dáng của người khách hàng này hẳn là rất vừa lòng.

"Rất tốt rất tốt, tay nghề của Lôi tiểu thư càng ngày càng tốt. Thời gian trước tôi nghe Jenny nói cô lập gia đình cho nên phải thay người tạo hình, tôi còn lo lắng không biết đi nơi nào tìm nhà tạo hình có tay nghề tốt giống như cô đây. Không thể ngờ ông xã cô lại tốt như vậy, còn để cho cô tiếp tục làm việc."

"Làm gì có, là do cô không ghét bỏ thôi." Không có nhiều lời giải thích, Lôi Kỳ Nhi phân phó trợ lý tiếp tục công việc còn lại. "Phu nhân, xin lỗi không tiếp được." Bởi vì cô còn hai người khách chờ phục vụ.

"Không sao, Lôi tiểu thư có việc cứ đi trước." Quan phu nhân mặt mày hớn hở gật đầu, tiếp tục thưởng thức tạo hình mới của bản thân.

"Chờ một chút. Kỳ Nhi." Thoáng nhìn thấy cô rút cuộc ngừng tay, Jenny đứng lặng ở một góc đợi cô hồi lâu lập tức nhảy ra, chặn lại bước chân của cô.

"Chuyện gì? Có khách mới hẹn trước sao? Có thể, chờ tôi xử lý tốt hai người khách còn lại là có thể, chắc khoảng bảy giờ tối. ...."

"Dừng! Dừng một chút! Lôi Kỳ Nhi, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Jenny nổi giận dừng dừng cắt ngang lời của Lôi Kỳ Nhi "Cậu lấy công việc làm mê muội bản thân như thế thật sự không cần, như vậy sẽ chỉ làm suy sụp chính bản thân cậu, sẽ không thể quên người đàn ông kia."

"Jenny?"

"Cậu nhìn bộ dáng hiện tại của cậu một cái mà xem!" Nhìn khuôn mặt mủm mỉm ngơ ngác của cô, Jenny không để ý ánh mắt của khách hàng trong tiệm, lôi cô đến trước một tấm gương gần đó, để cho bạn tốt nhìn một chút bộ dáng của cô có bao nhiêu tiểu tụy.

Lôi Kỳ Nhi khẽ cắn môi, nhìn gương mặt không có chút máu của cô gái trong gương.

"Có trông thấy không? Đây chính là bộ dáng tình cảm chưa dứt với đàn ông, biểu cảm nhớ nhưng muốn chết của phụ nữ tương tư." Jenny chỉ vào cô gái trong gương, tức giận nói.

Nhìn đi chỗ khác, không hề nhìn vào ảnh ngược trong gương nữa, Lôi Kỳ Nhi nâng lên một chút tươi cười, "Jenny, đừng đùa giỡn nữa, cậu quên mình còn có hai người khách hẹn sao? Khách hàng đã đến, cậu cũng không muốn mất mấy vạn thu vào chứ?" Lấy thứ bạn tốt yêu nhất đến hấp dẫn cậu ấy, cô không tin không có cách chạy thoát ma chướng của bạn tốt.

Chỉ là không ngờ lần này dự dõ thất bại.

"Cậu cho rằng bản tiểu thư sẽ để ý mấy vạn tiền mà coi thường bạn tốt sao?" Jenny tức giận trừng mắt đến sắp rớt ra "Lôi Kỳ Nhi, thời điểm đó cậu đồng ý gì với chúng mình? Cậu đã nói bản thân sẽ hạnh phúc, vì sao hiện tại lại biến bản thân thành cái bộ dáng này? Có phải cậu muốn mình bị đám phụ nữ kia giết chết mới cam lòng?"

"Mình nào có không hạnh phúc? Rồi khỏi anh ta về sau mình đều rất tốt nha. Ăn ngon ngủ ngon, còn béo thêm mấy kg này."

"Cậu nào có ăn ngon ngủ ngon, nào có béo lên vài kg. Mình thấy cậu không những ăn không ngon ngủ không tốt, còn sụt ít nhất năm kg." Nhìn Lôi Kỳ Nhi lúc trước còn có một chút thịt, bây giờ cả gò má đều hóp vào, làm cô đau lòng muốn chết.

"Không quên được phải đi tìm hân. Cậu ở đây nửa chết nửa sống, mình nhìn không vừa mắt."

"Là anh ta ra tay quấy nhiễu công ty ba mình, chút nữa thì hủy đi tâm huyết cả đời của ba mình. Mình sẽ không yêu một người đàn ông như vậy." Giống như đụng đến chỗ đau nhất trong lòng, nụ cười yếu ớt của Lôi Kỳ Nhi phút chốc biến mất.

"Lôi Kỳ Nhi, Chính cậu nghe một chút, cậu đang nói cái gì đó?" Jenny như là bị túm đến đuôi tóc, hét lớn: "Cậu nói cậu yêu hân."

"Mình...Mình không có nói yêu anh ta, mình mới sẽ không yêu. ...." Càng nói càng không có sức thuyết phục, thậm chí đến bản thân còn thuyết phục không xong, cô liền ngậm miệng, không nói.

Cô yêu anh, cô yêu Long Tuyền.

Thiếu chút nữa anh đã hủy đi công ty của ba, cô mới sẽ không yêu anh. Nhưng mà, từ lúc rời xa anh, một tháng này, dịu dàng của anh, bá đạo của anh, tất cả của anh, luôn không rời mắt. Làm cho cô cảm thấy rất nhớ, rất nhớ anh, mà không phải là hận anh.

Nhưng mà, cô càng nghĩ đến anh, càng cảm thấy thật xin lỗi ba và em trai. Cho nên cô rất mâu thuẫn, đành phải lấy công việc đến mê hoặc bản thân. Chẳng qua Jenny nói rất đúng, công việc hoàn toàn không có cách nào giúp cô quên Long Tuyền.

Lúc đêm khuya, cô kéo thân thể mệt mỏi về nhà, trong đầu nghĩ đến tất cả là nhiệt độ cơ thể của anh, hơi thở của anh.

"Nhưng đến cuối cùng anh ta cũng không thật sự hủy đi tâm huyết của ba cậu, mà lại giúp nó đi vào quỹ đạo. Làm cho em trai cậu quản lý càng thêm thoải mái, dễ dàng."

"Mình không muốn nói đến anh ta nữa, Jenny, mình muốn đi làm việc, để khách hàng chờ là không tốt." Lôi Kỳ Nhi đã điều muốn né tránh tất cả mọi chuyện liên quan đến Long Tuyền, lại lấy lý do công việc.

"Lôi Kỳ Nhi, người phụ nữ này sao có thể ngốc như vậy!" Jenny không chịu nổi thét chói tai ra tiếng, làm hù sợ một đám người đang xem kịch.

"Lôi Kỳ Nhi, cậu nghe rõ cho mình. Mình lấy thân phận là chủ tiệm, hủy lịch hẹn kế tiếp của cậu, cho đến khi nào cậu giải quyết vấn đề tình cảm của cậu thì hãy quay trở lại!"

"Jenny?" Cậu ấy không cần tiền nữa sao?

"Lily, Eva, tiền khách!" Jenny không thèm để ý đến cô, trực tiếp kêu nhóm trợ lý đuổi cô ra khỏi cửa tiệm.

Lời của bà chủ Jenny không ai dám không nghe theo. Cho nên ngay sau đó, Lôi Kỳ Nhi cầm theo túi xách bị đưa ra khỏi tiệm tạo hình.

Cái gì cùng với cái gì vậy? Cô bị đuổi khi nào vậy?

Thấy Jenny một chút ý định hồi tâm chuyển ý cũng không có, Lôi Kỳ Nhi cắn giận bất bình mang theo túi xách, xoay người rời đi.

Chỉ là cô không ngờ, cô sẽ gặp một người không nên xuất hiện lúc này....Long Tĩnh.

"Chị dâu" Giọng điệu chậm rãi lạnh lẽo giống như anh trai của anh phun ra từ môi mỏng.

Thu lại dáng vẻ thất thần, Lôi Kỳ Nhi tức giận bản thân vậy mà lại nhìn xuyên qua Long Tĩnh nhớ đến Long Tuyền.

"Tôi đã không phải là chị dâu của chú, cho nên chú nên gọi tôi là Lôi tiểu thư có vẻ hợp lý hơn." Tuy rằng không phải do Long Tĩnh, nhưng Lôi Kỳ Nhi không tự chủ để ý nhiều như vậy, trực tiếp giận chó đánh mèo.

"Có thể xin chị bớt chút thời gian được không? Tôi có một số việc muốn chị rõ." Đối với hành động giận chó đánh mèo của Lôi Kỳ Nhi Long Tĩnh không có phản ứng, anh chỉ tự mình mở miệng.

"Nếu là có quan đến Long Tuyền, mời chú trở về." Một chút cô cũng không muốn nghe về chuyện của Long Tuyền. Vì nghe được càng nhiều, cô lại càng nhớ đến người đàn ông kia.

"Lần trước anh cả thất hẹn là vì chuyện của tôi." Không để ý đến việc cô có muốn nghe hay không, Long Tĩnh tiếp tục dùng giọng điệu lạnh lẽo của mình nói.

"Cái gì?" Lôi Kỳ Nhi ngẩn ra.

"Anh cả là một người luôn giữ lời hứa. Nếu không phải tôi bị trúng mai phục, bị thương, anh ấy không thể không tạm thời thay thế chức vụ của tôi, cùng với việc tìm ra gián điệp trong Long Môn. Anh ấy sẽ không thất hẹn với chị, lại càng không chờ đợi ở Long Môn cả một tuần.

"Chú bị đạn bắn bị thương?" Lôi Kỳ Nhi cả kinh "Vậy anh ấy có bị thương hay không?" Kim lòng không đậu cô bật thốt.

"Anh cả không có bị thương, chẳng qua là trong thời gian đó anh ấy không ngủ không nghỉ, thể lực gần như đến cực hạn. Chính vì muốn mau chóng bắt được nội gián, có thể nhanh chóng về bên cạnh chị."

Không phải anh cả tình thất hẹn. Không phải cố tình vắng vẻ cô. Chỉ là anh muốn nhanh chóng trở về bên cạnh cô mà thôi.....Tìm cô thật nhanh vài nhịp.

Không không không, cô không thể vì vậy mà dao động. Dù cho anh không phải cố ý vắng vẻ cô, cũng không có cách nào khiến cô tha thứ cho việc anh có ý định làm hại đến công ty của ba cô.

"Về phần người ra tay quá nhiều công ty của bác Lôi, không phải là anh cả."

Cái gì? Lôi Kỳ Nhi không dám tin phản bác lại Lôi Tĩnh "Không thể nào, là chính miệng anh ấy đã thừa nhận." Cô nghe được rõ ràng, cho nên mới đau lòng như thế.

"Không phải là anh cả làm, mà là Long Uyên và Long Hồ làm. Bọn họ gây họa, anh cả chỉ là thu thập cục diện rồi rảnh này thay bọn họ mà thôi."

Không phải Long Tuyền! Vui sướng giống như từng mạch suối dâng nức nở vào lòng cô, làm cho cô mừng như điên. Chẳng qua..... "Vi sao Long Uyên và Long Hồ phải làm như vậy?"

"Chỉ là bọn họ muốn giúp anh cả mà thôi." Chẳng qua bọn họ tuyệt đối không dự đoán được sẽ biến khéo thành vụng, hại anh cả.

"Còn nữa, anh cả không có ý lừa chị. Anh cả là đương nhiệm môn chủ Long Môn, có rất nhiều chuyện anh ấy thân bất do kỷ. Từ nhỏ anh ấy vì kế thừa Long Môn mà phải chấp nhận rất nhiều huấn luyện không thuộc về mình, loại huấn luyện này không phải người thường nào cũng có thể chịu đựng. Tôi không ngại nói với chị, anh cả đã từng giết người."

"Anh ấy....."

"Nhưng anh cả giết người chỉ vì tự vệ. Khi đó nếu anh ấy không nổ súng thì người chết chính là anh ấy. Mà người tạo ra tất cả, là tôi." Đôi mày đen của Long Tĩnh buồn bã. Đó là kỷ ức thật lâu trước kia, cũng là nguyên nhân anh chủ động tiếp nhận một nửa Long Môn. "Anh cả không nói với chị chuyện của Long Môn vì anh ấy sợ ánh mắt e ngại của chị khi nhìn anh ấy."

Long Tuyền sẽ vì cô mà e sợ? Điều này nghĩa là anh để ý cô?

Rất nhiều chuyện bất ngờ trong nháy mắt đổ ụp xuống cô, trong phúc chốc Lôi Kỳ Nhi không có cách nào tiếp nhận được.

Chỉ là cô có thể xác định, bản thân không có vì chuyện Long Tuyền đã từng giết người mà e sợ anh. Chính là giống như lời Long Tĩnh nói, anh giết người là vì tự vệ, cũng không phải là ác ma lấy mạng người.

“Tôi sẽ không ép chị trở về, nhưng tôi cho rằng phải nói chân tướng sự việc cho chị biết, bằng không là không công bằng với anh cả. Còn có một việc, tôi muốn chị biết.”

“Là chuyện.....chuyện gì?” Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, có thể tiếp nhận giọng điệu kinh người của Long Tĩnh.

“Sở dĩ Uyên và Hồ tìm Lôi thị gây phiền toái, bức ép chị gã cho anh cả là vì bọn chúng biết anh cả đã yêu chị mười năm.” Long Tĩnh chậm rãi ném ra quả bomb nguyên tử lớn nhất trong ngày hôm nay, oanh tạc đầu óc Lôi Kỳ Nhi đến hôn mê.

Long Tuyền yêu cô mười năm?

“Anh ấy đang ở đâu?” Đầu óc cô trống rỗng, chỉ biết một việc, cô phải tìm được Long Tuyền!

Dựa theo sự chỉ dẫn của Long Tĩnh, Lôi Kỳ Nhi tìm đến ngôi nhà lớn phía sau núi.

Tại sao mọi thứ trước mắt thoát nhìn có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, phảng phất ở đâu đó thật lâu trước kia cô đã từng đi qua nơi này. Nhưng mà cô không thể nào nhớ ra được, bản thân lúc nào thì đi qua một nơi như vậy?

Lôi Kỳ Nhi vừa đi vừa nhìn bốn phía xung quanh, tìm kiếm bóng dáng cao lớn của anh.

Bỗng dưng cô phát hiện Long Tuyền đang đứng đưa lưng về phía cô. Anh ngồi trên một mảnh cỏ xanh biếc, yên lặng nhìn cảnh sắc phía xa xa. Bóng lưng cô đơn kia đâm vào thật sâu làm lòng cô đau nhói.

Cô vậy mà lại nói ra lời nói tàn nhẫn với anh như vậy. Cô vậy mà lại nói ra lời vô lại như thế với người đàn ông cô yêu nhất.

Giờ phút này cô có xúc động muốn lãng trí bản thân bằng thành vạn đoạn, chính là cảm giác đau lòng, đồng thời cô cảm thấy bóng lưng cô đơn đó xuống rất giống đỉnh núi kia, cho cô một cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Đỉnh núi, Long Môn

Bóng lưng cô đơn, thiếu niên cố nén đau lòng, không muốn để bản thân rơi lệ trước mặt người khác. Thành linh xông vào đầu cô. Thiếu niên không tiếng động đau lòng rơi nước mắt trong lòng cô, chậm rãi hợp thành một cùng với bóng lưng người đàn ông trước mắt này.

Long Tuyền chính là người thiếu niên năm đó! Cô không dám tin dường như ngừng hô hấp, trong lòng truyền đến từng cơn đau đớn.

Cho nên lời Long Tĩnh nói là thật, anh yêu cô mười năm!

Anh yêu cô!

Một trận mừng như điên bắt buộc cô rút chân chạy về phía anh, không nghĩ anh lại cách xa như vậy.

Long Tuyền nghe có tiếng bước chân vội vã tiến về phía mình, người duy nhất, Long Tĩnh biết anh ở ngọn núi này cũng sẽ không có bước chân vội vã lộn xộn như vậy.

Anh đột nhiên quay đầu lại, không dự đoán được đập vào mắt là gương mặt nước mắt như mưa của người anh ngày đêm tưởng nhớ.

Gương mặt đó đã khắc sâu ở trong tim anh thật lâu trước kia. Luôn luôn làm bạn cùng với anh vượt qua mỗi đêm gian nan thống khổ.

Anh yêu cô như thế, chưa hề thay đổi. Anh muốn ôm cô vào lòng, nhưng lời nói của cô hiện lên trong đầu, ngăn trở hành động thiếu suy nghĩ của anh.

Cô hận anh. Hận ý của cô xé rách trái tim anh thành từng mảnh nhỏ, lãng trí anh không chịu nổi.

Ở trước mặt cô, anh không phải là môn chủ Long Môn quyền cao chức trọng. Ở trước mặt cô, anh chẳng qua chỉ là một người đàn ông bình thường vì yêu cô mà cuồng, mà si.

Kỳ Nhi, đừng hận anh. Trong lòng anh mong mỏi nhiều như thế.....

Từ từ thu hồi nắm tay, rốt cuộc Lôi Kỳ Nhi không thể không chế được mà xông về phía trước. Giống như ngày đó của mười năm trước, cô ôm chặt lấy anh.

“Tuyền.....Tuyền.....” Cô nức nở ra tiếng, lặp đi lặp lại tên anh.

Cô sai lầm rồi! Hoàn toàn sai lầm rồi! Anh yêu cô như vậy mà cô còn trong tình huống chưa biết rõ sự thật đã làm tổn thương anh.

Hương thơm tươi mát nhẹ nhàng của cô vây quanh anh.

Kỳ Nhi, Kỳ Nhi mà anh yêu nhất. Trở lại bên cạnh anh. Cho nên, đây không phải là do anh quá nhớ cô mà sinh ra ảo tưởng, đây là Kỳ Nhi chân thật đang trong lòng anh.

Một dòng nước ấm ồ ạt chảy vào tim Long Tuyền, xoa dịu nỗi đau những ngày qua của anh.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là do em sai rồi. Tha thứ cho em được không? Được không?" Còn chưa kịp cảm động, từng câu xin lỗi từ trong tiếng khóc nức nở phát ra từ miệng Lôi Kỳ Nhi, kèm theo từng nụ hôn khẽ đánh úp lên môi anh.

Tha thứ cho cô? Anh chưa bao giờ trách cứ cô, làm sao có chuyện có tha thứ hay không?

"Tuyền?" Không nghe thấy anh đáp lại, cô ngừng lại những nụ hôn khẽ, đôi mắt bị nước mắt thấm ướt vừa lo sợ vừa hoảng loạn nhìn anh. Cô sợ anh không tha thứ cho cô.

Anh dịu dàng vươn tay, lau đi nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Vì sao khóc?" Nước mắt đau lòng của cô làm cho lòng anh đau. Chẳng lẽ cô không biết sao?

"Em đã làm rất nhiều chuyện tổn thương anh, nói những lời tệ hại khiến anh đau. Nhưng đó cũng không phải là lời thật lòng của em." Cô cố gắng giải thích, nước mắt rơi càng nhiều.

"Tha thứ cho em có được hay không? Em sai rồi, không nên không biết rõ mọi chuyện mà đã...."

"Xuyt, đừng khóc!" Động tác lau nước mắt không nhanh bằng tốc độ rơi nước mắt của cô, Long Tuyền nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ của cô lên, môi mím in lên mí mắt cô, nụ hôn khẽ rơi trên từng giọt lệ.

Cô ôm chặt anh không muốn anh rời đi.

"Anh chưa từng trách em, thật sự, cho nên em đừng khóc nữa. Nước mắt của em làm lòng anh đau, biết không?" Rời khỏi đôi mắt cô, anh vươn tay mơn trớn trên trán cô, lau đi mồ hôi tuôn ra vì lo lắng của cô.

Đây là lần đầu tiên anh nói lời ngon ngọt với cô. Lời nói ngọt đến tận tim, làm cho cô kiềm lòng không đậu hôn lên khóe môi của anh, mang tất cả tình yêu đưa vào nụ hôn này truyền cho anh.

Anh không trách cô, anh không có lừa cô. Bởi vì nụ hôn của anh rất dịu dàng, phảng phất cô giống bảo bối được anh nâng niu trong lòng bàn tay.

"Vì sao muốn gạt em? Rõ ràng không phải là anh sai khiến bọn họ. Vì sao muốn gạt em nói là anh làm? Hại em nói ra lời làm tổn thương anh...."

"Mặc dù không do anh sai khiến, nhưng anh cũng không có ngăn cản bọn họ. Cho nên anh cũng có trách nhiệm."

"Cái người ngu ngốc này, anh hại em hiểu lầm anh, anh...." Tự trách lại làm cho hốc mắt cô đỏ lên.

"Đừng khóc. Hiện tại em trở lại bên cạnh anh, vậy là đủ rồi." Anh không có nói dối, từ đầu đến cuối cái anh muốn duy nhất chỉ là cô gái nhỏ này mà thôi.

Chán ghét! Người đàn ông này làm sao có thể nói ngọt như vậy chứ? Hại trái tim cô đều tan chảy rồi.

"Còn nữa, tại sao không nói với em anh đã từng gặp em rồi?" Hỏi xong một vấn đề lại đến vấn đề thứ hai.

Vui mừng thoáng qua cặp mắt anh "Em nhớ ra rồi?"

"Ừm, em nhớ ra rồi." Nhớ tới bóng lưng cô đơn vừa rồi của anh, Lôi Kỳ Nhi nhìn không được càng ôm anh chặt hơn, muốn xua đuổi sự cô đơn kia của anh "Vì sao không nói với em, vì sao?"

"Bởi vì em đã quên." Trong giọng nói không có quá nhiều dao động, nhưng cô vẫn có thể nghe ra trong đó có bao nhiêu chua xót.

"Sẽ không, sẽ không, em sẽ không bao giờ quên anh nữa." Cô đảm bảo, lại hạ xuống vài cái hôn trên môi anh "Em thế."

"Anh tin tưởng em." Nhàn nhạt chua xót nơi đáy lòng vì lời đảm bảo của cô mà tan biến, đọng đầy trong tim bây giờ là tình yêu ấm áp của cô.

Nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt tuấn tú của anh làm cô xao động, tình yêu tràn ngập rót cuộc kim nén không được, môi cô nhẹ nhàng đặt lên môi anh, quyền duyên triền miên vuốt ve lẫn nhau "Tuyền, em yêu anh...."

Hồ hấp Long Tuyền ngừng lại một chút.

"Lặp lại lần nữa!" Một lúc lâu sau, bàn tay to của anh nâng nhẹ gương mặt cô lên, khàn khàn yêu cầu.

Khản cầu trong đời của anh, rốt cuộc thành sự thật rồi? Cảm giác này thật sự quá tốt đẹp, đẹp đến mức anh cho rằng đây chỉ cảnh trong mơ, nghĩ là anh nghe lầm.

Khẩn cầu trong mắt anh làm cho cô đau lòng. Cô cho rằng anh là người quan trọng như vậy, thân là môn chủ Long Môn, anh có lực lượng có thể hô mưa gọi gió, muốn bao nhiêu phụ nữ đều có thể, nhưng mà, anh lại chung tình với duy nhất mình cô.

Quan trọng nhất là, mười năm này anh không có bá đạo bức ép cô đáp trả tình yêu của anh, mà chỉ lặng lẽ yêu cô. Đến khi em trai và em gái anh nhìn không được nữa muốn thay anh làm chút việc, làm cho anh có thể cưới được cô.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Cô Vợ Non Nớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Nhu thuận ở trong lòng anh nhận sự đổi dời dịu dàng của anh, Lôi Kỳ Nhi nhớ đến lời Long Tĩnh, ngừng đầu hỏi, “Cho nên em vẫn luôn ở trong lòng anh, mười năm nay cũng không thay đổi?”

Khuôn mặt ngăm đen cương nghị hiếm khi bị nhiễm một tầng đỏ thắm.

Cô kinh ngạc nhìn vẻ mặt ửng hồng của anh, anh. .... đỏ mặt? Vì câu nói vừa rồi của cô?

“Là thật sao? Em thật sự muốn biết.” Dáng vẻ anh đỏ mặt thật đáng yêu, đáng yêu đến mức cô không kiềm chế được muốn bắt nạt anh.

Cô có thể thông cảm tại sao nam sinh luôn muốn bắt nạt những cô gái mà họ thích, vì nhìn người trong lòng đỏ mặt, cảm giác thật sự rất thú vị.

Thấy ánh mắt mong đợi của cô, trời ạ, cô thật muốn biết.

“Ừ.” Bị đánh bại nên khẽ nhắm mắt lại. Long Tuyền đáp nhẹ một tiếng, coi như trả lời vấn đề của cô.

Oa, thật sướng nha! Nghe câu trả lời thành thật của anh, Lôi Kỳ Nhi như muốn reo hò.

“Vây..... trước khi lấy em, anh cũng là xử nam?” Khi Long Tuyền cho rằng thời điểm anh lúng túng đã chấm dứt không ngờ bà xã anh lại hỏi anh vấn đề khiến anh muốn lập tức chui vào đầu đó.

Thằng nhóc Long Tĩnh, anh muốn tự tay làm thịt cậu ta!

Mặt anh càng đỏ hơn.

Cô đang nghĩ, nếu cô tiếp tục hỏi, mặt anh có thể nóng đến mức luộc chín trứng không? Trường hợp hiếm có này làm cô tò mò hỏi tiếp, “Có phải không?”

Giọng nói ngọt ngào, mềm mại. Ai có thể kháng cự được? Trong lòng anh từ chối, nhưng ngay sau đó hiểu rõ tính cố chấp đến cùng của cô gái trong lòng, đành phải nhẹ gật đầu, thừa nhận.

Trước khi gặp cô, anh luôn bị chương trình học vắt hết sức lực, hoàn toàn không dư sức đi ôm phụ nữ, sau khi gặp cô, trong đầu anh, trong lòng anh cũng chỉ có mình cô, không thể ôm cô gái nào khác ngoài cô.

“Thật ư?” Cô kinh ngạc kêu, xử nam ba mươi tuổi!

Cô có thể dùng chủ đề sắp ép người ta phát điên này lại không? Long Tuyền nóng mặt, mong như vậy có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô.

Nhưng anh đã đánh giá thấp sự hiếu kỳ của cô gái này với chuyện này.

“Nhưng..... anh chưa từng làm, tại sao đêm đó anh lại, lại.....” Lúc này đến cô khó mở miệng, nhưng việc đáng ghét này buộc cô lên tiếng lần nữa: “Tại sao anh giống như rất thuần thực?”

Anh không trả lời, chỉ di chuyển tầm mắt.

Anh lúng túng. Anh xấu hổ, rất thỏa mãn lòng tự tôn phái nữ của cô.

Tay cô giữ mặt anh, buộc anh nhìn thẳng cô, rồi sau đó xấu xa hỏi: “Anh ‘tưởng tượng’... làm chuyện đó với em?”

Chết tiệt, vấn đề của cô ngày càng quá mức!

Long Tuyền then quá hóa giận hôn lên đôi môi đỏ mọng đang cười xấu xa, che lại những vấn đề ranh mãnh sau đó của cô đủ làm anh sung huyết não mà chết.

Đầu lưỡi cuộn vào nhau, vốn chỉ muốn bịt miệng cô, nhưng càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng sắc tình.

Lôi Kỳ Nhi đỏ mặt, sau đó ngoài dự liệu của anh, cô đẩy anh ngã trên cỏ, đè nhẹ lên người anh.

“Kỳ Nhi?” Hô hấp của anh ngưng lại vì nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng và vẻ kiêu mạn không giả bộ của cô.

“Không sao, về sau có em bên cạnh anh làm cùng anh.” Cô ngồi trên anh, hôn lên môi anh nhiều lần. “Cho nên anh không cần dựa vào tưởng tượng nữa!” Cuối cùng còn ác liệt thêm một câu làm anh xấu hổ.

Cô gái này! Long Tuyền xoay người, cô nhỏ bé lập tức bị đè trên mặt đất, vừa hôn cô vừa lăm bằm, “Anh không cho rằng chỗ này là địa điểm tốt.” Sản cô quá cứng, cô sẽ không thoải mái.

“Em lại cảm thấy nơi này không tệ đâu. ....” Cô nhỏ giọng phản bác, ngược mắt nhìn người đàn ông này, “Chẳng lẽ anh không muốn thử cảm giác ở chỗ này sao? Hình như rất kích thích đó. ....”

“Yêu nữ!” Lời nói của cô đập tan tia lý trí cuối cùng của anh.

“Không cho phép em hối hận!” Dứt lời anh bá đạo lại dịu dàng hôn cô, quần áo trên người nhanh chóng bị anh cởi, lộ ra đồ lót màu hồng phấn.

Cô sẽ không hối hận, cô gái ngốc mới hối hận. Bị hôn nên không mở miệng được, cô nghĩ, đưa tay ôm chặt cổ anh, nhiệt tình đáp lại anh.

.....

Điên cuồng qua đi, cô nghĩ thiếu chút nữa mình sẽ chết.

Cô thở hổn hển, yếu ớt dựa vào ngực anh, cả người không còn sức lực, ngay cả đầu ngón tay cũng không cử động nổi.

“Anh yêu em, Kỳ Nhi.”

Lúc cô sắp ngủ, giọng nói khàn khàn, trầm thấp của anh vang lên. Nói ra câu nói mà cô chờ đã lâu.

Đừng trách phụ nữ cả thế giới đều say mê ba từ này.

Vì người yêu nói ba từ này thật làm người ta hạnh phúc. Dường như đang ở trong mơ, vừa không chân thật lại khiến người ta nguyện ý trầm luân.

Cô thỏa mãn cười yếu ớt, không phát hiện sự ngọt ngào trên mặt mình, vẻ mặt cực kì hạnh phúc rơi vào đôi mắt đen như mực, có thể làm cô hạnh phúc vui vẻ là mong muốn, cũng là lời khấn cầu của anh.

Cầm chiếc nhẫn luôn mang bên mình đeo vào tay cô lần nữa, lại ôm chặt cô vào lòng, anh sẽ không buông tay nữa. Dù cô muốn đi, anh cũng không buông ước muốn này của mình.

Dù chết cũng không!

Sau khi giải quyết hiểu lầm tình cảm giữa hai người lại tăng thêm, Long Tuyền không liêu chết làm việc, coi phòng làm việc là nhà như trước, mỗi ngày luôn giành một khoảng thời gian ở với bà xã, dù anh không có thời gian, Lôi Kỳ Nhi cũng lùi các cuộc hẹn lại, mang theo bữa cơm vợ yêu làm đến văn phòng ăn với anh.

Bà Long nhìn những chuyện này, ngoài việc tranh cãi trước đó, còn lại vô cùng vui mừng.

Nhìn đôi nam nữ dính lấy nhau này xem. Thật là càng nhìn càng xứng, không biết bao giờ sẽ sinh cho bà vài cháu trai, cháu gái đây. Để bà có thể chơi đùa với cháu để cho bạn bè hâm mộ.

Đáng tiếc, có một người không nhìn nổi cảnh tình cảm thắm thiết này.

“Này, anh cả, đừng ở đó làm vậy được không? Mắt em đau quá. ....” Long Uyên dùng tay xoa mắt, che lại tầm nhìn.

Hôm nay là ngày tụ họp mỗi tháng một lần, năm anh em nhà họ Long ở khắp nơi đều đến đông đủ. Thiếu một người sẽ bị mẹ già mình làm nhảm đến muốn tự sát.

Tuy nói anh cả và chị dâu giải quyết hiềm khích trước kia là chuyện vui, nhưng không có lý do gì mà lúc nào cũng thể hiện tình cảm như thế, thấy cảnh này làm người cô đơn rất ghen tị.

Nghe vậy, hai má Lôi Kỳ Nhi đỏ lên, vội vàng ngồi thẳng, không dám nhìn thẳng ông xã.

A. .... Cô bị gì vậy? Rõ ràng đã kết hôn mấy tháng rồi, cô lại cảm thấy ông xã mình ngày càng đẹp trai, nhìn ngày càng đẹp. Mà ánh mắt cô không thể

rời khỏi anh.

Cô thật là háo sắc! Kết quả bị người ta chê cười.

Long Tuyền và bà Long cùng lườm. Bà xã người ta thích nhìn chồng thì liên quan gì đến thằng nhóc này? Thích ở bên cạnh xem náo nhiệt!

Thành viên còn lại nhà họ Long đều cảm nhận được mẹ rất yêu thương cô con dâu này, anh cả rất cưng chiều vợ, họ sẽ không ngu xuẩn như Long Uyên, đập vào hai quả mìn để nổ, ngoan ngoãn làm người xem kịch không tốt sao?

“À, ý em là em rất hâm mộ, rất hâm mộ!” Lão tứ biết lời lập tức bỏ sung, tuy nhiên không được đáp lại, không thể làm gì khác là buồn bã cắn bát.

“Đừng để ý tới Uyên. Anh thích em nhìn anh.” Lúc gấp đồ ăn vào bát cô thì anh dùng thanh âm chỉ hai người nghe được nói với cô, làm má cô vốn đỏ càng đỏ hơn.

Lôi Kỳ Nhi liếc anh, ai nói anh rất nghiêm túc? Ai nói anh không biết lời ngon tiếng ngọt? Những lời yêu thương của anh luôn làm người ta đỏ mặt tới mang tai.

Sau khi hai người hòa thuận như lúc đầu, anh càng nuông chiều cô hơn làm cô hiểu được rốt cuộc người đàn ông có thể cưng chiều một cô gái đến cỡ nào, cả ở trên giường nữa. Lúc đó anh như còi vò bọc bên ngoài, luôn dùng thái độ càng cô xấu hổ hơn, điên dại hơn để yêu cô, mỗi lần đều làm cô ở trên giường xin anh tha.

Nhớ lại sự điên cuồng vào ban đêm của hai người, ôi, nhất định mặt cô đỏ như mông khi rồi!

Long Tuyền nhìn ánh mắt xấu hổ có tránh anh có thể đoán được nhất định là cô nghĩ đến chuyện thân mật giữa hai vợ chồng, tim lập tức đập nhanh hơn. Thiếu chút nữa hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô trước mặt người nhà.

Thật may tự chủ của anh vẫn còn. Không trình diễn cảnh hạn chế người xem trước mặt ba mẹ và các em.

Nhưng anh không phát hiện ánh mắt mình nhìn bà xã thật xấu xa. Người hiểu chuyện đều biết rõ, anh đang dùng ánh mắt muốn còi hết quần áo trên người bà xã nhìn cô!

Bàn ăn nhà họ Long tràn ngập tiếng cười lại bị người đàn ông có vẻ mặt nghiêm trọng đi theo quản gia vào nhà ăn.

Lôi Kỳ Nhi chưa từng thấy người đàn ông này nhưng cô biết người có thể đi vào cửa nhà họ Long không phải người bình thường, ít nhất, sau khi gặp anh ta, mặt Long Tuyền hiện lên vẻ lo lắng.

Cô lo lắng nắm chặt tay anh, mà anh cố gắng trấn an, “Yên tâm, không sao đâu.”

Cô gật đầu, liếc trộm người đàn ông kia.

Người đàn ông không lãng phí thời gian, nói thẳng nguyên nhân hôm nay anh ta đến, “Trần Hoàng trốn rồi.”

Ngay sau đó, cô có thể thấy gân xanh nổi trên trán Long Tuyền, cảm thấy Long Tĩnh lạnh càng lạnh hơn, chứng tỏ hai người đang cố gắng kiềm chế cơn giận.

Trần Hoàng là ai? Tại sao lại làm họ tức giận như vậy? Nhìn mọi chuyện, trong lòng có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng cô biết hiện giờ không phải lúc.

“Triều.” Sau một lúc im lặng, Long Tuyền trở nên nghiêm nghị như lúc làm việc.

“Em đã sắp xong tất cả, anh cả yên tâm.” Lão tam Long Triều lịch sự như biết rõ anh nghĩ gì, cười nhẹ nhàng nhìn anh.

Long Tuyền hài lòng gật đầu, rồi sau đó nói với Lôi Kỳ Nhi. “Anh có việc cần xử lý, mấy hôm này em phải ở nhà đợi anh. Không có chuyện gì cũng đừng ra ngoài, được không?”

Biết anh lo lắng cho sự an nguy của mình, cô lập tức gật đầu.

Thấy cô đồng ý, Long Tuyền, Long Tĩnh và người đàn ông kia đi khỏi phòng ăn. Khi anh chuẩn bị đi, cô không kiềm chế được mà cầm tay anh.

“Anh. .... cần thận chút, được không?” Khi anh quay lại thì cô nói, vì dường như cô có thể đoán được rằng Hoàng rất nguy hiểm. Nói không chừng liên quan đến vết thương do đạn bắn lần trước của Long Tĩnh.

Ánh mắt anh âm u, sau đó cúi đầu, hôn cô trước mặt mọi người. “Yên tâm.” Anh nói nhỏ bên tai cô, sau đó buông cô ra, lên thư phòng trên tầng hai.

Cô hiểu anh không muốn cô lo lắng cho nên sẽ không ở trước mặt cô thảo luận chuyện Long Môn với thuộc hạ hoặc các em, nhưng cô vẫn không nhịn được lo lắng.

Bà Long hiểu rõ cảm giác của cô, vì ngày trước bà cũng từng trải qua cảm giác cơm nuốt không trôi này.

Bà đi đến cạnh con dâu, nắm tay cô, an ủi cô. “Tin tưởng Long Tuyền, nó có thể ứng phó được.”

Lôi Kỳ Nhi nghe vậy, cười nhẹ nhàng nhìn mẹ chồng.

Cô nên tin tưởng anh, anh nhất định không để cô thất vọng, vì anh đã hứa với cô, đời này sẽ không rời khỏi cô, sẽ ở cạnh cô. Cho nên cô phải phấn chấn lên, đừng để người nhà lo lắng.

Cô khôi phục nụ cười, tiếp tục ăn cơm cùng mọi người giống như không có chuyện gì xảy ra.

Thời gian vội vàng trôi, đã qua một tuần lễ.

Trong một tuần này, cô đều ngoan ngoãn ở trong nhà họ Long, nếu có chuyện muốn ra ngoài đều có Long Hồ hoặc Long Uyên đi cùng, tuyệt đối không đi một mình. Chỉ có như vậy mới không khiến Long Tuyền lo lắng.

Nhưng..... vì chuyện này, đã một tuần cô không gặp anh.

So với lần đầu, lần này cô đã biết nguyên nhân. Cô không suy nghĩ những chuyện không đâu nhưng vẫn không thể chịu nổi cô đơn khi không được gặp anh.

Lôi Kỳ Nhi dựa vào gối, chỉ cảm thấy mình rất nhớ, rất nhớ anh, không cảm thấy vui vẻ chút nào. Cô đã từng nghĩ phải giống như trước. Đến phòng làm việc của anh. Nhưng cô sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh, khiến anh phải chú ý đến cô.

Haizz, đây chính là cảm giác yêu một người sao?

“Chị dâu, chị ngủ à?” Giọng nói hơi nghi hoặc truyền từ cửa vào.

Bị nhìn thấy bộ dáng lúng túng của mình, Lôi Kỳ Nhi vừa xấu hổ vừa hoảng sợ ngẩng đầu lên. “Chị không ngủ.” Cô vuốt mái tóc rối của mình, cố bình tĩnh nói.

Con người của Long Hồ di chuyển nhanh như chớp. “Chị dâu, chị không phải xấu hổ, đang nghĩ đến anh cả cũng không phải chuyện người khác không nhận ra.” Cô cười lớn nói.

Bị nói trúng, mặt Lôi Kỳ Nhi đỏ hồng xấu hổ.

Xảy ra chuyện gì vậy, chuyện cô nghĩ đến Long Tuyền rất rõ ràng sao? Đến mức mọi người đều biết?

“Chị dâu, chị có muốn gặp anh cả không?” Thấy chị dâu có thể vì xấu hổ mà ngất xỉu, Long Hồ tốt bụng lập tức dời hướng chú ý của cô.

Vừa nghe đến có thể gặp anh, Lôi Kỳ Nhi cũng không lo có xấu hổ hay không nữa, hỏi: “Nhưng chị đi có ảnh hưởng đến anh ấy không?” Cô cũng không muốn vì mình mà anh không thể làm việc.

Long Hồ cười một tiếng, “Dĩ nhiên không rồi! Hai người đã một tuần không gặp nhau. Không phải người ta nói ‘Một ngày không gặp như cách ba năm’ sao, tính ra anh cả và chị đã hai mươi mấy năm không gặp nhau, có thể gặp chị, nhất định anh ấy vui đến chết!” Đừng nói cô làm em gái không giúp được gì, cô đang cố gắng thúc đẩy tình cảm vợ chồng đây. (1 ngày = 3 năm => 1 tuần = 21 năm)

Hiểu Long Hồ đang cười nhạo, nhưng Lôi Kỳ Nhi không thể dè nén ý nghĩ muốn gặp Long Tuyền, không thể làm gì khác hơn là làm bộ như không phát hiện, nhưng trên vẻ mặt đỏ ửng lại bán đứng cô.

“Đi thôi, đi thôi!” Tiến lên cầm tay cô, Long Hồ không đợi cô trả lời đã lôi cô ra ngoài, ngồi lên chiếc xe đã chuẩn bị từ sáng sớm. “Tình cảm của anh cả và chị dâu thật tốt, em rất hâm mộ đây.....”

Mặt Lôi Kỳ Nhi càng đỏ hơn, không biết trả lời Long Hồ thế nào.

“Hơn nữa chị dâu cũng phải khuyên anh cả, bảo anh ấy nghỉ ngơi nhiều chút. Chị biết không? Anh cả muốn giải quyết sớm vấn đề này mà lâu lắm rồi không nghỉ ngơi.”

Không nghỉ ngơi? Lôi Kỳ Nhi nhớ lúc trước thay Long Tĩnh thì dường như Long Tuyền rất mệt mỏi, bây giờ nghe anh không nghỉ ngơi tốt. Cô thật sự sợ anh lại giống lúc trước.

Thấy sự lo lắng của cô, Long Hồ cười trộm, muốn trêu chị dâu để đỏ mặt chút thôi. Khóe mắt lại liếc thấy một tia sáng không bình thường chớp qua.

“Năm xuống!”

Lôi Kỳ Nhi không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe Long Hồ hét lớn rồi đè đầu cô xuống, sau đó bên tai có tiếng thủy tinh vỡ.

Sao vậy? Tất cả xe nhà họ Long đều dùng thủy tinh chống đạn cường hoá mạnh, sao lại vỡ được?

“Chết tiệt. Chúng ta bị bao vây rồi!” Chưa tỉnh táo lại, đã truyền đến giọng nói bất bình, tức giận của Long Hồ.

“Tiểu Hồ?” Cô thử ngẩng đầu, nhưng Long Hồ không buông cô ra, ngược lại đè cô thấp hơn. “Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Chị dâu đừng sợ, em nhất định sẽ bảo vệ chị!” Long Hồ cắn răng nói, rồi bảo tài xế tăng tốc. “Mau cắt đuôi hai chiếc xe phía sau, nhanh đến tổng đàn, tên bên kia giao cho tôi!”

“Vâng tiểu thư!” Tài xế tăng tốc, lúc rẽ cũng không giảm tốc độ. Thậm chí cô có thể nghe được tiếng bánh xe ma sát với mặt đất.

Bọn họ bị truy kích rồi!

Lôi Kỳ Nhi nằm trên đùi Long Hồ, thấy Long Hồ lấy một cây súng lục từ túi xách rơi trên đất ra, lên đạn, nổ súng.

Đúng lúc Lôi Kỳ Nhi không kịp phản ứng, xe đột nhiên dừng lại, cô mất trọng tâm ngã khỏi đùi Long Hồ.

“Chị dâu, chị không sao chứ?” Long Hồ đỡ cô nhưng không nhìn cô. Vì mắt Long Hồ nhìn chăm chăm vào chiếc xe phía trước.

Lôi Kỳ Nhi nhìn theo hướng nhìn của Long Hồ, chỉ thấy trước xe bọn họ có hai chiếc xe cản đường, tài xế buộc phải phanh gấp, mà theo đuôi họ không còn xe nào khác. Nhưng khi họ vừa dừng lại, nhanh chóng đi đến, bao vây chặt lấy họ.

Bây giờ họ có cánh cũng không thể bay.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Cô Vợ Non Nớt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Tiểu Hồ, bọn họ. . . . ."

"Chị dâu, em thật lòng xin lỗi. Em không nên dẫn chị ra ngoài." Trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Long Hồ hiện đầy hối hận.

"Không. Tiểu Hồ. Là chị không có khả năng giúp em, nên mới có thể như vậy." Lôi Kỳ Nhi vội vàng ôm lấy cô bé, "Không phải sợ, nhất định Long Tuyền sẽ tới cứu chúng ta!" Cô an ủi cô nhỏ, đồng thời cũng tự nói với chính mình.

Đúng thế. Dây chuyền trên người cô. Có gắn thiết bị định vị toàn cầu mà Long Tuyền làm cho cô, chuyện này chỉ có Long Tuyền biết mà thôi, cho nên, nhất định anh ấy sẽ tìm được hai người bọn cô.

"Chị dâu. . . . ." Không ngờ người chị dâu nhìn như yếu ớt này lại có kiên cường như thế. Không hề sợ hãi chút nào, làm Long Hồ không thể không nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa.

Lôi Kỳ Nhi cầm tay của cô bé. Giờ phút này cô không thể để lộ ra bất cứ nỗi sợ nào, chỉ có như thế, mới có thể không làm cho bọn bắt cóc đạt được ý muốn.

Cô không hề sợ hãi nhìn thẳng về phía người đang chậm rãi đi về phía mình. Một lòng tin tưởng. Nhất định người đàn ông cô yêu sẽ tới cứu cô, dù là chân trời góc biển, núi sâu hay hoang đảo, anh cũng sẽ tìm đến cô.

Thật may là nơi nhốt các cô không phải là một căn nhà giam dơ bẩn và đen tối, không có tra tấn đau đớn đáng sợ. Mặc dù bị trói, nhưng Lôi Kỳ Nhi vẫn có một cảm giác rằng mình thật may mắn.

Ban đầu, cô còn tưởng rằng mình sẽ giống như những nhân vật chính trong phim bị đánh đập tàn bạo, bị tát tai, hoặc là sẽ bị ném vào trong một gian phòng tối mịt, một căn nhà giam có rất nhiều chuột và gián.

Không ngờ đám người kia chỉ tách cô ra khỏi Long Hồ rồi nhốt vào trong một gian phòng, hơn nữa nhân vật chính cũng chỉ canh giữ ở bên ngoài phòng, không hề trùng mắt to mắt nhỏ với cô ở trong phòng.

Cử động cổ tay bị trói chặt đến tê cứng, bởi vì tuần hoàn máu không được lưu thông nên cảm giác tê dại kéo tới, làm cô co người lại thật nhanh.

Nơi duy nhất không ổn chính là cổ tay bị trói rất chặt. Nếu Long Tuyền không nhanh đến đây, thì tay cô đi tong rồi.

Cô thở dài. Cửa sổ bị khóa kín. Cho nên cô không thể nào xác định vị trí của mình từ cảnh vật bên ngoài được. Bây giờ. Thiết bị định vị toàn cầu mà anh cho cô chính là vị cứu tinh duy nhất.

Cô và Long Hồ bị bắt cóc là chuyện đột nhiên xảy ra, cô cũng không chắc đối phương có để tài xế làm người báo tin cho anh không, nếu như không có, qua hệ thống định vị toàn cầu, nhanh nhất thì cũng phải sau ba mươi đến một tiếng Long Tuyền mới có thể xác định vị trí nơi cô và Long Hồ bị bắt.

Cô thật sự nhớ Long Tuyền. Nhớ nhớ đó càng nhiều hơn, nhiều đến mức cô gần như không thể khống chế được nước mắt của mình. Nhưng mà cô không thể khóc, nếu cô khóc, thì sự kiên cường mà cô giả trang lúc trước sẽ như kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cho nên cô nhịn, chờ Long Tuyền đến, cô muốn nhào vào ngực anh và khóc.

"Đại tiểu thư, lão đại đã phân phó. Tiểu thư không thể vào gian phòng này!"

Bỗng dưng, ngoài cửa truyền đến một trận xô xao. Hiển nhiên là có người muốn cứng rắn xông vào gian phòng này, mà người canh cửa lại e dè thân phận của đối phương nên không dám ngăn cản đối phương.

Đại tiểu thư? Lôi Kỳ Nhi cup đôi mắt ướt át xuống. Âm thầm suy đoán xem có những ai tham gia bắt cóc cô và Long Hồ.

"Cút ngay, có chuyện gì thì tôi gánh." Giọng nữ trầm truyền đến. Kèm theo đó là tiếng vang cơ thể bị đánh trúng.

Sau đó, Lôi Kỳ Nhi không nghe thấy tiếng ngăn cản của người canh cửa nữa.

Cửa phòng từ từ bị đẩy ra, Lôi Kỳ Nhi đề phòng trừng mắt nhìn lối vào. Ngay sau đó một cô gái có vóc dáng thon dài và mái tóc dài đập vào mắt cô.

Bộ đồ màu đen làm cho cô gái càng thêm dịu dàng xinh đẹp, thậm chí ngay cả Lôi Kỳ Nhi là phụ nữ, cũng không thể dời mắt sang chỗ khác trong lúc đó được.

Cô gái này chính là đại tiểu thư trong miệng người canh cửa? Là người bắt cóc cô và Long Hồ ư?

Không thèm để ý sự đề phòng trong mắt cô, cô gái kia tiến từng bước một về phía cô. Đột nhiên, cô ta lấy ra một con dao nhỏ xinh xắn từ phía sau, làm thần kinh toàn thân Lôi Kỳ Nhi kéo căng tới mức căng nhất.

Khi cô cho rằng cô gái đó sẽ nhắm tâm giết chết cô thì dây thừng trên người cô đã bị đứt ra ngay sau khi cô gái đó đưa vài đường dao.

"Là ba tôi mù quáng, tin lầm gian kế của kẻ tiểu nhân vô sỉ, trói cô và Long tiểu thư lại dùng để ép Long Môn chủ và Long Nhị Thiếu."

Cô gái đứng thẳng người, giọng nói lạnh lùng nói ra nguyên nhân Lôi Kỳ Nhi bị bắt tới đây.

"Cô là ai? Người bắt tôi là ai?" Lôi Kỳ Nhi thả lỏng cổ tay đang đau đớn tê dại một chút, sau đó nhìn về phía cô gái cả người phát ra sự trong trẻo nhưng lạnh lùng kia.

Thật kỳ lạ, cô thế mà không hề ghét người con gái đó. Ngược lại cô còn cảm thấy sự lạnh lùng của cô ta rất giống với một người nào đó mà cô biết.

"Tôi là Hàn Bích La, là đại tiểu thư của Viêm Minh. Người bắt cô là ba tôi, Minh Chủ của Viêm Minh." Hàn Bích La thần nhiên giải thích, sau đó đi ra khỏi phòng.

Lôi Kỳ Nhi thông minh đuổi theo, cô nghĩ, hẳn là vị Hàn tiểu thư này không đồng ý với chủ ý bắt cóc cô và Long Hồ của ba mình, cho nên mới lén lút tới nơi này thả cô. Hay là cô ta sợ cái kết cục sẽ tới sau khi chọc giận Long Tuyền?

"Tiểu Hồ đâu?" Thấy Hàn Bích La dẫn cô đi thẳng qua hành lang không người, Lôi Kỳ Nhi không nhịn được hỏi: "Còn nữa, những người khác đâu?"

Đi lâu như vậy, trừ hai người canh cửa phòng cô bị ngã ở kia, thì cô thậm chí không còn thấy ai nữa.

"Thiếu phu nhân không cần lo lắng cho Long tiểu thư, bởi vì cô ấy cũng giống như những người khác, đã sớm đến phòng khách." Hàn Bích La không quay đầu lại, vừa đi vừa giải thích.

Nhưng mà bước đi của cô ta càng lúc càng chậm chạp. Thậm chí còn có chút tập tễnh.

Nghe vậy, Lôi Kỳ Nhi nhú mày, "Tại sao Tiểu Hồ lại phải tới phòng khách?" Hơn nữa con bé tới phòng khách như thế nào, cũng là do Hàn Bích La mang tới ư? Nhưng tại sao lại là một nơi dễ bị phát hiện như phòng khách chứ? Phải đợi con bé cùng đi. Không phải nên tìm một nơi kín đáo hơn sao?

Hàn Bích La hơi khựng người lại, một lúc lâu sau mới dùng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Bởi vì, Long Môn chủ tới."

Long Tuyền đến rồi! Hai mắt Lôi Kỳ Nhi sáng lên, nghe tin người đàn ông mình yêu đã tới, mà mình rất nhanh có thể gặp được anh, không khỏi bước nhanh hơn, một lòng chỉ nghĩ nhanh nhào vào lòng anh, tìm kiếm sự an ủi.

Hàn Bích La nhìn nét rạng rỡ trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, không kìm được siết chặt nắm tay.

Cô biết. Lôi Kỳ Nhi vô tội, càng hiểu hơn nếu như cô thật sự làm như thế. Cô sẽ có kết quả như thế nào. Nhưng vì ba, vì anh em Viêm Minh, cô không thể không làm như vậy.

Lôi Kỳ Nhi không hề phát hiện ra vẻ mặt kỳ lạ của người bên cạnh, khi vừa bước vào phòng khách, Hàn Bích La nhân lúc cô không phòng bị mà tóm lấy cô ép cô đứng ở trước người mình, còn lấy con dao mang theo bên mình gác lên cổ cô.

Xảy ra chuyện gì? Lôi Kỳ Nhi kinh ngạc nhìn chằm chằm một nhóm người đang ở trong phòng khách, không kịp phản ứng với hành động bất ngờ của Hàn Bích La.

Cần cổ truyền tới một trận lạnh lẽo, làm cô bắt đầu lo lắng.

Cô thật sự chưa thoát khỏi nguy hiểm, chẳng qua là từ gian phòng chuyển tới trước mặt Long Tuyền, hơn nữa cho dù là đối với Hàn Bích La hay là ba của cô ta mà nói, cô cũng vẫn chỉ là một con tin dùng để uy hiếp Long Tuyền mà thôi.

"Thật xin lỗi." Lấy giọng nói mà chỉ có Lôi Kỳ Nhi nghe được, Hàn Bích La ngược mắt nhìn về phía mọi người đang ở đây, bao gồm cả người ba đang quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ với gương mặt tái nhợt, gương mặt của Long Tuyền xanh mét, cùng với gương mặt luôn lạnh lùng của Long Tĩnh.

Đôi mắt lên gương mặt của Long Tuyền, cô hít sâu một cái, hướng về phía người đàn ông như muốn chặt cô ra làm trăm mảnh kia, nói "Long Tuyền, tôi dùng một mạng của vợ anh, đổi mạng của ba tôi cùng với tất cả anh em Viêm Minh. Những chuyện đã xảy ra, tất cả sẽ do tôi gánh chịu."

Tất cả sẽ do cô ta gánh chịu? Lại còn một câu xin lỗi khó hiểu vừa nãy nữa? Lôi Kỳ Nhi lại vì những lời này của Hàn Bích La mà cảm thấy kinh ngạc, rất muốn ngẩng đầu lên nhìn về mặt của cô ta, đáng tiếc cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, để tránh làm mình bị thương.

Mặc dù là bị cô ta kìm kẹp. Nhưng cô lại không có cách nào ghét Hàn Bích La được, chỉ vì sức lực của Hàn Bích La ở trên cổ cô quá nhẹ. Có vẻ như là không có ý muốn làm hại cô.

Hơn nữa rất rõ ràng rằng, Hàn Bích La làm như vậy, chỉ là muốn cứu mạng của ba mình và anh em. Một cô gái có hiếu có tình nghĩa như thế, rất khó làm cho người ta chán ghét.

Chỉ là Long Tuyền sẽ đáp ứng Hàn Bích La sao? Nghĩ đến đây, cô không khỏi nhìn về phía anh. Nín thở chờ đáp án của anh.

Long Tuyền không nhìn về phía Hàn Bích La, một đôi mắt sắc bén quét tới quét lui kiểm tra xem vợ mình có bị thương ở đâu không. Khi ánh mắt của anh rơi đến vết bầm tím trên cổ tay của Lôi Kỳ Nhi, một ngọn lửa ác liệt vô hình phát ra từ người anh.

"Thà cô ấy ra, tôi có thể để cho ba cô được toàn thây."

Anh không đồng ý! Lôi Kỳ Nhi cảm thấy dao găm trên cổ càng ép sâu hơn, nhưng cũng có thể cảm thấy người phía sau đang run một trận nho nhỏ.

"Long Môn chủ! Xin ngài nể tình con gái của tôi đã từng là vợ chưa cưới của ngài, lưu lại cái mạng hèn này của tôi! Tôi bảo đảm, vĩnh viễn không xuất hiện ở trước mặt của ngài nữa!" Hàn Viêm không có khí tiết đập đầu cầu xin tha thứ. Sau đó lại kéo súng bên Long Tĩnh chỉ vào đầu của mình, "Nhị thiếu, xin ngài tha cho tôi. Tha thứ cho sự ngu ngốc của tôi!"

Hàn Bích La và Long Tĩnh. . . . . Từng là vợ chồng chưa cưới!

Lôi Kỳ Nhi tròn to mắt, thảo nào cô cảm giác sự lạnh lùng trên người Hàn Bích La rất giống Long Tĩnh. Chuyện này. . . . . Coi như là vật hợp theo loài sao?

Vậy mà, tất cả sự kinh ngạc của cô lại lập tức rời đi khi Hàn Bích La yếu đuối dựa vào người cô.

Cô hơi nhếch cái miệng nhỏ của mình lên, lại bị Hàn Bích La nhỏ giọng cảnh cáo: "Đừng mở miệng. Để tôi dựa chút là được rồi."

Vì sao mà ngay cả đứng cô ta cũng không vững vậy? Sau lưng truyền đến một vùng ẩm ướt, kéo sự khủng hoảng của Lôi Kỳ Nhi lên mức cao nhất.

"Long Môn chủ, nếu như tôi lại lấy Trần Hoàng đổi lấy mạng của ba tôi, anh đồng ý hay không đồng ý?" Hàn Bích La mở miệng lần nữa, cũng không khó nghe ra cô ta đang cố nén một điều gì đó.

"Cô làm cái gì?" Lúc này, người mở miệng không phải là Long Tuyền, mà là Long Tĩnh chưa từng mở miệng lần nào.

Vậy mà, ánh mắt của Hàn Bích La không dừng ở trên người anh, càng không trả lời vấn đề của anh, chỉ nhìn Long Tuyền chằm chằm, "Anh đồng ý hay không đồng ý?"

Cô hỏi lại lần nữa, lại không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu nữa để đợi Long Tuyền đồng ý.

Long Tuyền nhìn Long Tĩnh một cái. Lại nhìn về phía Hàn Bích La vẫn luôn không hề sợ hãi, "Nếu như cô thật sự có thể giao Trần Hoàng ra, tôi đồng ý với cô, tha mạng cho Hàn Viêm cùng với anh em bang Viêm Minh."

Vừa nghe thấy mình có thể bảo toàn được mạng sống, Hàn Viêm mừng rỡ như điên. Vội vàng chạy thẳng về phía cửa. Trước khi đi, ông ta còn không quên quay đầu lại nhìn đứa con gái vì muốn cứu mình mà không tiếc mạng sống, "Bích La, không uống công tao nuôi mày nhiều năm như thế. Cuối cùng mày cũng có chút tác dụng!"

Đây là loại cha gì thế? Lôi Kỳ Nhi nhìn chằm chằm bóng lưng ngênh ngang rời đi kia, ông ta cứ thế mà vứt bỏ anh em trong bang vào sinh ra tử cùng

ông ta, cùng với cô con gái không tiếc lấy mạng đền mạng.

Sau khi Hàn Bích La cứu Hàn Viêm xong, Hàn Viêm lại có thể để cô một mình đối mặt với con giận dữ của Long Tuyền, như vậy trong ngày thường Hàn Viêm đối với cô ấy, hẳn là không coi cô ấy như con gái ruột thì phải? Lôi Kỳ Nhi không khỏi cảm thấy đau lòng cho Hàn Bích La.

Cho đến khi bóng lưng của ba hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Hàn Bích La thở hắt ra. Chậm rãi thả lỏng sự kiềm chế với Lôi Kỳ Nhi, mắt đi chống đỡ. Cô giống như một con rối mất dây mà ngã về phía sau.

Lôi Kỳ Nhi kinh ngạc kêu lên thành tiếng, xoay người muốn đỡ lấy Hàn Bích La. Không ngờ một bóng người khác lại nhanh hơn, ôm người sắp ngã xuống dưới đất vào trong lòng.

Lôi Kỳ Nhi có chút kinh ngạc nhìn Long Tĩnh. Chỉ thấy một người luôn luôn không gần gũi với nữ sắc như chú hai, lại chủ động bế ngang Hàn Bích La lên, trên gương mặt điển trai lạnh lùng xuất hiện sự nóng nảy hiếm có.

Cô chậm rãi nhìn về phía Hàn Bích La. Dưới chân của cô ấy, có một vũng máu nhỏ đỏ tươi.

"Trần Hoàng. . . . . Ở đây. . . . . Ở trong nhà giam, anh có thể phái người đi. . . ." Một câu ngăn ngừn. Nhưng lại gần như lấy hết hơi sức của Hàn Bích La.

"Đừng nói chuyện." Long Tĩnh ra lệnh cho cô gái trong ngực, thấy cô cố nén đau, không muốn cứ như vậy mà bất tỉnh. Một con tức giận xông lên đầu.

Bàn tay to vén áo đen của cô lên, một vết dao dử tợn đang rỉ máu chiếm cứ trên cái bụng trắng, cái tình huống máu me này làm cho Lôi Kỳ Nhi buồn nôn một trận.

Một bàn tay kéo cô qua, ấn cô vào trước một lồng ngực, không để cô lại nhìn vết thương đáng sợ như vậy.

"Mau đưa cô ta đi bệnh viện, Uyên đã chuẩn bị xong rồi." Long Tuyền nhắc nhở người em trai đã mất đi lý trí.

Long Tĩnh ngược mắt, sau khi cảm kích nhìn anh trai thì lập tức ôm Hàn Bích La chạy ra bên ngoài.

"Cô ấy. . . . . Không có việc gì, đúng không?" Lôi Kỳ Nhi vui mặt ở trong ngực Long Tuyền, run giọng hỏi.

Bởi vì quần áo màu đen trên người Hàn Bích La, làm cho cô hoàn toàn không thể phát hiện ra cô ấy bị thương nặng, còn phải ép cô ấy chống đỡ lâu như vậy.

"Cô ta không có việc gì, Long Tĩnh sẽ không để cho cô ta xảy ra chuyện gì." Nhỏ giọng an ủi cô, Long Tuyền thêm lực ở hai tay. Làm lòng cô đang trôi lơ lửng ở giữa không trung dần dần hạ xuống.

Anh vĩnh viễn không thể nào quên, khi nhận được tin cô và Long Hồ bị bắt thì anh sốt ruột tới mức nào, tức giận tới mức nào, anh thề, nếu những kẻ đó không đối xử tử tế với họ, anh nhất định sẽ chặt bọn chúng ra làm trăm mảnh. Muốn chết cũng không xong.

Thật may là họ đều bình an.

Lời của anh làm cô yên lòng, cũng làm cô sợ hãi, cô đưa hai tay ra, ôm anh thật chặt.

Tất cả những ý nghĩ tự an ủi mình, tất cả những lời an ủi. Đơn giản là muốn làm mình quên đi nỗi sợ hãi.

Gặp được anh, cô không thể đè nén tất cả tình cảm được nữa, cô thật sự sợ hãi, thật sự sợ không thể được gặp anh nữa.

Cả người cô run rẩy làm Long Tuyền đau lòng không thôi, anh cam đoan, anh sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa, để cho cô không phải chịu bất kỳ sự tổn thương hay sợ sệt gì nữa.

Nán ở trong ngực anh một lúc lâu, để cho tâm trạng vô cùng kích động của mình dần dần bình phục lại, Lôi Kỳ Nhi ngẩng đầu lên, nhìn lên người đàn ông đang ôm mình quá chặt kia.

Vào lúc này, cô mới có thể cảm nhận được, người đàn ông này đã phải chịu một cú sốc và nỗi lo lắng không thua gì cô, thậm chí còn hơn chứ không kém.

"Long Tuyền, em không sao." Không so đo việc anh ôm cô chặt làm cô suýt nữa không thở nổi, cô nở một nụ cười nhẹ nhàng, nâng bàn tay nhỏ lên áp lên má trái của anh. "Em tốt lắm, anh đừng lo."

Nghe vậy, Long Tuyền càng đau lòng không chịu nổi.

"Là anh đã đánh giá thấp lá gan của Hàn Viêm nên mới khiến em phải chịu khổ." Vui mặt vào cổ của cô, hít tất cả hương thơm thuộc về cô, anh khàn khàn nói.

Anh coi trọng cô như thế, lo lắng cho cô như thế, Lôi Kỳ Nhi ầm lòng, không muốn thấy anh tự trách bản thân vì chuyện mình bị bắt cóc.

"Không. Em không hề chịu khổ, chuyện này không phải là lỗi của anh. Long Tuyền, anh không làm sai, sai là Hàn Viêm, sai là Trần Hoàng."

Anh ngẩng đầu. Nhìn cô, trong mắt là tình cảm không có cách nào nói rõ.

Cô ngước mắt. Nhìn lại anh. Đôi mắt ngập nước chứa sự chân thành tha thiết vô cùng và tình yêu say đắm với anh, "Anh không sai. Đừng tự trách mình, được không?"

"Kỳ Nhi. . . . ."

Cảm thấy tâm trạng của anh bắt đầu khôi phục, cô cũng thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười dí dỏm, "Nhưng mà, nếu như anh muốn bồi thường em..., em cũng rất vui lòng nhận."

"Em muốn bồi thường cái gì?" Nhìn trong mắt của cô không còn sự sợ hãi nữa, cho dù là trắng trong nước hoa trong gương, anh cũng sẽ lấy cho cô.

"Em muốn sinh bé cưng của anh." Bỗng dưng, suy nghĩ như thế lại xuất hiện.

Cô muốn anh cùng với đứa bé của cô, một đứa giống anh, cũng có đứa bé đặc biệt giống cô, cô sẽ thương yêu bé con đến vô pháp vô thiên, cho nên tất cả các vấn đề về giáo dục sẽ giao cho anh toàn quyền phụ trách. Chỉ là cô có dự cảm, anh cũng sẽ rất yêu chiều đứa bé của bọn họ, hi vọng con của bọn họ sẽ không ỷ sủng mà kiêu.

Anh ngây ngẩn cả người.

Anh chưa từng nghĩ tới, cái cô muốn bồi thường, lại là sinh cho anh một đứa bé.

Chỉ khi một người phụ nữ rất yêu rất yêu người đàn ông thì mới có thể bằng lòng vì đối phương sinh con dưỡng cái, mới có thể bằng lòng gánh vác trách nhiệm làm mẹ.

Mà cô lại bằng lòng vì anh mà sinh con dưỡng cái, bằng lòng gánh vác trách nhiệm làm mẹ.

"Sao thế? Anh không muốn ư?" Cô hỏi, mặc dù biết chắc chắn anh sẽ đồng ý, nhưng cô vẫn muốn nghe chính miệng anh tự mình thừa nhận.

Anh lại vui mặt vào cổ cô lần nữa. Long Tuyền hít sâu một cái, đè sự kích động đang dâng trào cuộn cuộn nơi ngực xuống, sau một lúc khá lâu mới từ từ nói "Cám ơn em, Kỳ Nhi."

"Cám ơn em làm cái gì? Nói trước. Chỉ ít em cũng muốn sinh một cô con gái đấy! Em muốn mỗi ngày đều trang điểm cho con bé thật xinh xắn đáng yêu, sau đó làm cho đám nam sinh chết mê chết mệt!" Đứa bé của anh, nhất định sẽ rất đẹp, rất đáng yêu.

Nghe vậy, Long Tuyền không khỏi nở nụ cười: "Vậy thì. Sinh cho anh một bé trai trước đã."

"Tại sao tại sao, không phải anh thích con gái ư?" Anh sẽ là người trọng nam khinh nữ ư?

"Bởi vì, anh trai phải bảo vệ em gái, không để cho em gái bị nam sinh hù hống bắt nạt." Hai tay vững vàng vòng ôm lấy cô. Anh lại một lần nữa kinh ngạc cơ thể nhỏ nhắn ấm áp mềm mại này, lại có thể mang đến cho anh hạnh phúc cùng với thỏa mãn lớn như vậy.

Cô chu cái miệng nhỏ lên. Cũng đúng, có một anh trai để bảo vệ em gái, hẳn là sẽ vô cùng tốt.

"Như vậy anh phải bảo trọng thân thể thật tốt. Tuyệt đối đừng mệt mỏi nếu không sẽ không thể sinh bé con cùng em được!" Ý của cô là muốn anh nghỉ ngơi nhiều một chút, không cần chịu đựng làm hại thân thể.

Đáng tiếc, người nói vô tâm, nhưng nghe người tuyệt đối có ý.

"Em nguy rồi Kỳ Nhi." Long Tuyền tựa vào bên tai cô, khàn khàn nói: "Những ngày kế tiếp, anh bảo đảm anh sẽ sớm làm em có đứa bé. Để em không chất vấn năng lực của anh nữa." Nhất là bây giờ đã tóm được Trần Hoàng, anh không cần tốn thời gian ở trên người tên phản đồ kia nữa.

Hu hu, nói sai rồi! Nháy mắt mấy cái. Cô lấy giọng điệu vô tội nhất, tình thâm nhất, nói "Long Tuyền, hôm nay em đã nói với anh là em yêu anh chưa? Em rất yêu anh đó!"

"Kỳ Nhi, cho dù bây giờ em cầu xin tha thứ cũng vô ích." Mỗi người đàn ông đều không cho phép bị người khác hoài nghi "năng lực" của bọn họ, huống chi người đó còn là vợ của mình. "Anh sẽ làm em mệt đến mức không xuống giường được. Còn làm em cầu xin anh để anh thỏa mãn em. . . . ."

Lôi Kỳ Nhi chưa từng nghĩ anh lại nói ra mấy lời không đàng hoàng này, lại tức giận. Tức giận tròn mắt nhìn anh vài lần. Thấy anh chẳng phản ứng gì. Vẫn cứ dùng gương mặt đẹp trai với nụ cười xấu xa đó nhìn chăm chăm cô, cô vừa xấu hổ lại giận dữ dậm chân, vùi cả gương mặt đỏ bừng vào ngực anh.

Được rồi được rồi, mặc dù cô rất xấu hổ, nhưng nghe thấy đề nghị của anh, cô vẫn rất mong đợi, cô bị anh dạy hư rồi!

Nhưng. . . . . Có thể được anh ôm vào trong ngực, khuỷu tay có lực này, làm cho cô cảm thấy vô cùng an toàn và hạnh phúc.

Cảm ơn ông trời để cho cô gặp được anh, càng cảm ơn ông trời đã làm cho anh yêu cô.

Bởi vì, cô yêu anh say đắm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Cô Vợ Non Nớt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.